S.T. ASHMAN

Bazen iki yanlış bir doğru eder.

KATİLLERE ÖLÜM

PAM
PANAMA

En tehlikeli seri katil, kendi türünü avlayan bir avcı olabilir mi?

Leah, sahnede büyüleyici bir piyanist.
Parmakları piyano tuşlarında dans ederken,
izleyenleri hipnotize eden bir yıldız.
Ama karanlıkta, sahne ışıklarının ötesinde
bambaşka bir rolü var: Avcı.
Adaletin dokunamadığı canavarları
tek tek avlayan bir gölge. Soğukkanlı, güzel,
zeki ve ölümcül.

Ancak son hedefi, Leah'nın geçmişindeki
tehlikeli bir sırrı ortaya çıkarıyor.
Şimdi iki tehdidin arasında sıkışmış durumda:
Onu ortaya çıkarmaya kararlı FBI ajanı
Liam ve Leah'yı sadece bir av değil,
ele geçirilmesi gereken bir ödül olarak gören
sadist bir seri katil. Leah, yakalanmamak için
her hamlesini kusursuzca planlasa da
Liam kolayca alt edebileceği biri değil.

Bu ölümcül oyunda tek bir kural var:
Kazanan yaşar, kaybeden ölür.

***Katillere Ölüm*, iyiyle kötünün sınırlarını bulanıklaştıran, soluksuz okuyacağınız bir gerilim fırtınası!**

ISBN 978-625-6546-62-2

panamayayinevi
panamayayincilik
panamayayincilik
www.panamayayincilik.com

KATİLLERE ÖLÜM

S. T. ASHMAN

KATİLLERE ÖLÜM

S. T. Ashman

Panama Yayın No: 638

ISBN: 978-625-6546-62-2

Kitabın Orijinal Adı
I Kill Killers

Genel Yayın Yönetmeni
İlker Vural

Çeviren
Başak Çatıkkaş Yumuk

Kitap Editörü
Elif Berktaş

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

Baskı Tarihi: Mart 2025

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 49599
Yayıncı Sertifika No: 42278

Copyright © 2023 S. T. Ashman
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Panama Yayıncılık'a aittir.
Yayınevinden izin almaksızın kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Panama Yayıncılık
Meşrutiyet Mah. Yüksel Cad. No: 7A/7
Kızılay-Çankaya-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

Dağıtım
Nasuh Akar Mah. 1404. Sok. No: 18/36
Balgat-Çankaya-ANKARA

KATİLLERE ÖLÜM

S. T. ASHMAN

ÇEVİREN
BAŞAK ÇATIKKAŞ YUMUK

S. T. Ashman, çocukluğunda yaz mevsimlerini Türkiye'nin Salihli ve İzmir bölgesinde "dokuz taş" oynayarak ve babaannesinin ev yapımı yemeklerinin tadını çıkararak geçiren yarı Türk, yarı Alman bir yazardır. Yıllar sonra, bir psikoterapist olarak cezai adalet sistemine ilgi duymaya başladı ve bu rol ona, hem güzel olan hem de derin gölgeler barındıran insan ruhuna dair eşsiz bir bakış açısı kazandırdı. Yazıları normlara cüretkarca meydan okuyor ve okuyuculara, tırnak ısırtan bir macera vadediyor. Ashman, gerilim öyküleri yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kendini hayatın en büyüleyici bilmecelerinden biriyle boğuşurken buluyor: Çocuklar, hem gününün en keyifli kısmı hem de saçlarının biraz daha beyazlamasının hızlı yolu olabiliyor.

Yazar, zihninizi bükmeyi, merakınızı uyandırmayı ve son sayfadan sonra bile sizi uzun süre düşüncelerle baş başa bırakmayı amaçlıyor.

Bu kitabı
sevgili anneme ve üvey babama ithaf ediyorum.
Başkaları potansiyelimi sorgularken bile
bana inanmaya devam ederek
her zaman destekçim oldunuz.
Hiç tereddüt etmeden bana inandığınız için
teşekkür ederim.

ÖNSÖZ

Sekiz yaşımdayken bir çocuğu bıçakladım.

Her sorunun şiddetle çözüldüğü türden, sorunlu bir ailesi vardı. Delici gözleri sadist ruhuna açılan birer pencere gibiydi ve yaşının çok ötesindeki bir yorgunluğun izlerini taşıyordu. On üç yaşındayken kedi ve köpekleri işkence ederek öldürmüştü. Bir anaokulu öğrencisini okulun tuvaletinde taciz ettiğine dair söylentiler de vardı.

Bir gün okuldan sonra, marketin önünde oyalandığını görünce ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım. O dönem okuldan uzaklaştırma almıştı. Dağılmış görünüyordu. Kahverengi saçları uzamış ve yapış yapış olmuştu. Yüzü kir içindeydi. Gözlerimiz bir anlığına buluştuktan sonra, yanından geçip markete girdim.

Eve doğru yol alırken takip edildiğime dair o tanıdık ve inkâr edilemez duyguyu hissettim. Etrafıma baktığımda, gölgeleri andıran siluetinin arabaların arasında hızla hareket ettiğini ve benim adımlarımla uyum içinde ilerlediğini fark ettim. Korkmadım, sadece piyano dersime geç kalmama neden olabileceği için içimde bir sıkıntı hissettim.

Yürümeye devam edip sessiz bir sokağa girince, beni küçük bir gül ağacının arkasına çekti. Yoldan görünmeyecek bir yerde beni yapraklarla kaplı zemine savurup eylül güneşinin altında parlayan bir bıçak çıkardı. Bağırırsam bıçaklayacağını söyledi. Başımı sallayıp ne istediğini sordum.

"Öp onu," dedi kasıklarını tutarak.

Kabul ettim ama yere oturmasını istedim.

"Boyun çok uzun," dedim, bu ona mantıklı geldi.

Önüme oturdu. Uzattığı bacaklarının arasına diz çöktüm ve bıçağı yere koyup pantolonunun fermuarını açmasını bekledim. Bunu yapar yapmaz bıçağı kapıp tek bir tereddütsüz hareketle boynunu kestim.

Boynundaki yarıktan acımasızca fışkıran koyu kırmızılığa ellerini çılgınca bastırırken yüzünde beliren dehşet ifadesini asla unutmayacağım. Orada durup onu izlerken hissettiğim tuhaf boşluk hissini de asla unutmayacağım. Ne üzüntü ne de sevinç. Sadece beni kendimden ve dünyadan kopmuş gibi hissettiren, uyuşuk bir boşluk hissi...

İnsanlar şaşkınlık içinde ve çığlıklar atarak olay yerinde toplanırken, ben sakin bir şekilde doğruca polis karakoluna yürüdüm ve onlara her şeyi anlattım, kanlı bıçak hala elimdeydi.

Çocuk hayatta kaldı ama okul yılının geri kalanında ailem beni Kim Arundel Ağır Ruh ve Sinir Hastalıkları Psikiyatri Hastanesi'nde çürümeye terk etti. Polise bunun nefsi müdafaa olduğunu söyledim ve onlar da bana inandılar. Ancak kendimi soğukkanlı ve duygusuz bir şekilde idare etmem küçük kasabamda epeyce konuşuldu ve sosyal hizmetler beni acil müdahaleye ihtiyaç duyan yüksek riskli bir çocuk olarak tanımladı.

Bunu takip eden terapi dönemi çoğunlukla sıradandı. Beni normalleştirmeyi amaçlayan standart programlar vardı: kaydırmaz çoraplar, bitmek bilmeyen konuşma seansları... Ancak zihnimde silinmez bir iz bırakan esas şey, tedavi merkezinin çocuk ve yetişkin birimleri tarafından paylaşılan kütüphanesinde geçirdiğim zamandı.

Orada, resimli kitaplar ile dekolte dolu aşk romanları arasında, İkinci Dünya Savaşı dönemindeki Alman Nasyonal Sosyalizmi hakkında bir kitap keşfettim. Beni istediği-

niz gibi yargılayabilirsiniz ama tuhaf bir şekilde, üç kitabın toplamı kadar kalın ve ağır olan bu kitap bana umut verdi.

Kitaba olan hayranlığım Nazilerin uyguladığı korkunç zulümlerle ilgili değildi, tarihin en büyük kitlesel katillerinden birine hayranlık duyacak kadar aptal da değildim. Hitler'e olan takıntım, milyonlarca insanı toplama kamplarına göndermekten sorumlu olan bu canavarın aynı zamanda vejetaryen olması ve köpeği Blondi'ye derin bir sevgi duyması gibi tuhaf bir gerçekten kaynaklanıyordu. İnsan hayatının neredeyse hiçbir değerinin olmadığı bir dönemde Hitler, hayvanlara zulmü cezalandıran ve serbest avlanma hakkını yasaklayan en katı hayvan koruma yasalarından bazılarını yürürlüğe koymuştu.

Kütüphanenin döşemeleri yırtık, tozlu koltuğunda oturmuş, kucağımda açık duran yıpranmış kitaba bakarken içimde bir şeyler kıpırdadı. Bu başlı başına şok ediciydi çünkü neredeyse hiçbir duygu hissetmezdim—nefret, sevinç, huzur, hiçbir şey. Doğru ile yanlış arasındaki farkı anlıyordum ve ne hayvanların ne de insanların acı çekmesine tanık olmaktan zevk alıyordum. Yine de çoğu gün, iç dünyam sanki en ufak bir yaşam belirtisinin bile olmadığı acımasız bir çöl gibiydi; hiçbir şey hissetmezdim. İçimdeki o sıcak kıvılcımı hissetmenin benim için anlamı büyüktü. Sonunda ne olduğunu anladım: bu, umuttu.

Hitler kadar kötü bir adam bile buz gibi, çürümüş kalbinin derinliklerinde, hayvanlar için bile olsa küçücük bir sevgi kırıntısı bulabilmişse, belki bir gün ben de aynı şeyi yapabilirdim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Geldim ☺, diye mesaj attı Tim.

Telefonumun parlak ışığı, yanında duran su bardağını aydınlattı. Saat 17:36'ydı. Tim otuz altı dakika gecikmişti. Onun gibi adamlar genellikle gecikirdi.

Ucuz bir Çin lokantasındaydım; çatalların tabaklara çarpma seslerini, arada bir duyulan kahkahaları ve mutfaktaki kızgın tavadan gelen yağ cızırtılarını dinliyordum.

Telefonumu elime aldım.

Tam zamanında ☺, yazdım. *İçeride bekliyorum. Kısa saçlı sarışın kız, elinde kırmızı bir gül tutuyor.*

Tim'in cevap yazdığını gösteren tanıdık üç nokta ekranda belirip kayboluyordu.

Geç kaldım ve sen bana gül mü aldın? Bunu benim yapmam gerekirdi. Hemen bir tane almamı ister misin? Şimdi kendimi pislik gibi hissediyorum. HAHA.

Buzlu suyumdan bir yudum aldım.

Şaka yapıyorum. Gül falan yok. Ama kırmızı elbise giyen bir tek ben varım ☺ *Şimdi şu seksi poponu buraya getir.*

Daha çok sinirden kaynaklanan derin bir nefes vererek otoparka bakan pencereye döndüm. Gökyüzü, gece grisinin saldırısına direnen soluk turuncu ve mor tonlarındaki bir tuvali andırıyordu. Birkaç sokak lambası, modası geçmiş bir spor salonu ve bakımsız bir dövmeci gibi dokuz-beş çalışan dükkânlardan oluşan küçük alışveriş merkezinin loş otoparkına dağınık bir şekilde park edilmiş arabaları aydınlatıyordu.

Arabaları taradığım sırada telefonum sessiz kaldı. İki dakika boyunca cevap gelmedi.

Gitmeyi düşünüyor.

Birçok kişi, kendi sebeplerine dayanarak "bunu" bir kez daha yapıp yapmama konusunda içten içe mücadele verir, düşüncelerinde sürekli olarak bir ileri bir geri gidip gelirdi.

Telefonuma baktığımda üç noktanın tekrar hareket ettiğini fark ettim.

Kahretsin, diye yazdı Tim. *Çok üzgünüm ama az önce işten çağırdılar.* ☹

Ah olamaz, diye yanıtladım, fikrini değiştirmeye ikna edebilmeyi umarak. Şimdi cayarsa, işler çok karışırdı. Önümüzdeki haftalar konserlerle doluydu.

Bu saatte mi? yazdım.

Patronum, yaşlı bir kadının tavanında büyük bir su sızıntısı olduğunu ve nöbetçi çalışanın telefonu açmadığını söyledi. Çok üzgünüm. Kendimi berbat hissediyorum.

Bu kötü oldu. Ama kendini kötü hissetme. Hayatını bu şekilde idame ettiriyorsun. Anlıyorum. O yaşlı kadına yardım etmen de güzel bir şey. Gerçekten iyi birisin.

Başka bir sessizlik oldu. Hayal kırıklığı içinde pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Onu –hızla– harekete geçirecek bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa ilgilenmeyecekti. Bir erkek olarak en ilkel içgüdülerine hitap edecek şeye ihtiyacım vardı.

Sahiplenme. Kıskançlık.

Arkadaşım Mike yakınlarda bira içiyor zaten, yazdım. *Bu gece buluşmak için yalvarmıştı. Ben de ona katılırım. Sorun yok.*

Birden otoparkın uzaktaki ucundan bir çift far yandı.

Tam isabet.

Başından beri izliyordu. Bunu biliyordum.

Tekrar mesaj attı: *Hey, bu çok tuhaf görünebilir ama... benimle gelmek ister misin?*

Yeşil gözlerim farların ışığıyla kısıldı.

Aferin sana.

Seni gerçekten tanımak istiyorum, diye devam etti. *Düğünümüzde anlatacağımız eğlenceli bir hikâye olabilir. HAHA.*

Düğün mü? Fazla ileri gitmişti. Yalnız bir kadın gibi görünmeye çalışmıştım ve o, bu yalnızlıktan faydalanmaya çalışıyordu. Tatlı ve nazik bir ruh gibi, güneş ışığına hasret kalan bir çiçek misali aşkı ve istikrarı arzulayan biri gibi davranıyordum.

Bunun için başın belaya girmeyecek mi? diye sordum. *Beni işe götürünce yani?*

Hayır. Sızıntıyı tamir etmem uzun sürmez. Donut ve kahve alıp arabada sohbet edebiliriz. Ya da sonrasında akşam yemeği yiyebiliriz. Güzel bir yer biliyorum ve saat dokuz buçuk için rezervasyon yaptırabilirim.

Genç Asyalı garsona el salladım ve yirmi dolar almak için çantama uzandım. Aceleyle yanıma geldi.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor." Dizime kadar inen kırmızı elbisenin yumuşak kumaşı, kalkarken kalçamın üzerinden kaydı. Üzerimdekine uyumlu kırmızı balerin ayakkabılarımı da giymiştim.

"Teşekkür ederim," dedi garson kız banknotu parmakları arasında tutarken.

Otoparka adım atıp serin sonbahar rüzgârını içime çekerken kapının zili çıngırdadı. Çin yemeği kokusu yakındaki bir çamaşırhaneden gelen sentetik çiçekli deterjan kokusuna karışıyordu. Bir süre bekledikten sonra mesaj attım:

Dışarıdayım. Seri katil olmadığına yemin et. LOL.

Noktalar biraz daha hareket etti.

Yemin ederim. ☺

Otoparkın en uzak ucundaki farları yanan araç bana doğru gelmeye başladı. Yavaşça. Yakındaki bir sokak lambasının loş ışığı altında durunca, üzerinde DOĞU YAKASI TESİSATÇISI. İŞİMİZİ DOĞRU YAPIYORUZ! yazan gri bir minibüs olduğunu gördüm. Minibüs önümde durdu. Bir an orada durup Tim'in inmesini bekledim ama inmeyince ön taraftaki yolcu tarafına doğru ilerledim. Açmaya çalışırken kapı biraz sıkıştı.

Tim'e daha yakından baktığımda arkadaşlık uygulamasındaki fotoğraflarıyla gerçekteki hali arasındaki büyük farkı gördüm. Fotoğraflar sahteydi elbette. Bir zamanlar yakışıklı görünmesini sağlayan elmacık kemikleri şimdi birkaç kilonun altında gizlenmişti. Bir kadının en vahşi fantezilerini ateşleyebilecek etkileyici mavi gözleri artık yorgun ve donuk bakıyordu. Temiz traşlıydı, ölçüsüz genişlikte bir burnu vardı; sadece kahverengi saçları ve uzun, heybetli duruşu fotoğraflarıyla uyuşuyordu. Üzerinde yeni, endüstriyel, tek kullanımlık bir beyaz koruyucu tulum vardı.

On üzerinden iki, diye düşünerek koltuğa oturdum.

Kapıyı kapatıp emniyet kemerimi bağlarken Tim, "Vay canına," dedi. Kemer göğsüme sıkı sıkıya oturunca küçük göğüslerimi belirginleştirmişti. Tim onlara baktı. Utanmaz.

"Resimlerdekinden bile daha güzelsin," dedi.

Zoraki bir şekilde kıkırdadım. "Kes şunu."

"Hayır, gerçekten." Tim sırıtarak minibüsün vites kolunu çekti. "Ben şanslı bir adamım." Gözlerini benden ayı-

ramıyordu. "Senin kadar güzel bir kadınla birlikte olduğumu hiç sanmıyorum." Bakışları bacaklarıma kaydıktan sonra tekrar göğüslerime döndü. "Model olabilirmişsin."

Kendi görünümüne, daha doğrusu fotoğraflarıyla kıyaslandığında eksik kalan görünümüne değinmedi. Onun gibiler çoğunlukla böyle olurdu. Manipülatif, sahtekâr ve yine de kendini haklı çıkaran bir havayla, kendine hizmet eden eylemlerini haklı çıkarmak için daima bir bahane bulurlardı.

Tim minibüsü otoparktan çıkardı ve kalabalık caddeye girip pürüzsüz bir şekilde yoğun trafiğe karıştı.

"Kadının evi uzakta mı?" diye sordum minibüs Boston'ın güneyindeki Dorchester banliyösü boyunca durmadan ilerlerken. Omzumun üzerinden minibüsün arkasına baktım; paslı alet kutuları, beyaz PVC boru parçaları, süngerler ve kovalar vardı. Sonra gözlerim on dokuz litrelik, mavi-beyaz renkteki tanıdık Fixx kovasına takıldı. Bu deterjanın içinde klor yerine oksijen vardı. Adli tıp testlerinde önem teşkil eden, kandaki oksijen taşıyıcı protein olan hemoglobinin tüm izlerini silen oldukça yeni bir temizlik ürünüydü bu.

Tim yola odaklanmıştı. "Hayır, pek uzak değil. Blue Hills Reservation Eyalet Parkı'na yakın bir yerde yaşıyor."

Orman.

Ben sessiz kalınca güldü.

"Merak etme. Seri katil olmadığıma yemin etmiştim, hatırladın mı?"

Elbisemi düzeltirken zoraki bir şekilde kıkırdadım. "Evet, etmiştin."

Evler yavaş yavaş seyrekleşirken, ötede yükselen ağaçların karanlık siluetleri büyük eyalet parkının girişini

işaret ediyordu. Koltuğumda kıpırdandım. Tim göz ucuyla bana baktı ama bir şey söylemedi.

Farları karanlığı aydınlatırken minibüsü parkın içine doğru giden karanlık bir yola çevirdi. Bu daha küçük bir yoldu, parkın girişinden ve otoparkından geçmiyordu.

"Oldukça tenha bir yerde yaşıyormuş," dedim camdan dışarı bakıp artık etrafımızı sarmış olan ağaçların sonsuz siyah gövdelerine göz gezdirirken. Tim'in yanımda gülümsediğini hissettim ama sessizliğini bozmadı; ormanın karanlıklarına doğru daha da ilerleyerek, yol betondan çakıla dönüşünceye kadar arabayı sürmeye devam etti.

Minibüsün içindeki boğucu hava daha da yoğunlaşmış ve neredeyse nefes alınamaz hale gelmişti. Buz gibi adrenalin damarlarımda hızla dolaşırken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Bu, heyecan duyduğum tek andı ve nedenini sık sık merak etmişimdir. Neden fırtına kopmadan *önce* böyle hissediyordum? Neden terli vücudunu şiddetle benimkine bastırdığında değil de bu anlarda?

Düşüncelerimden sıyrıldım, Tim'in sessizliğimden şüphelenmesini istemiyordum.

"Ben... Sanırım geri dönmek istiyorum," dedim, zayıf ve titrek bir sesle. Parmaklarımı beceriksizce çantamın deri kayışına doladım.

Tim sessizliğini korudu, camın önündeki karanlık profili artık net bir şekilde belirginleşmişti.

"Varmak üzere miyiz?" diye sordum. "Sanırım eve gitsem daha iyi olacak. Geç oluyor."

Sadece aptalca sırıttı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken minibüs engebeli çakıl yolda sarsılıyordu. Bu gece buraya gelen olmazdı. Burada *beni kurtaracak* kimse olmazdı.

"Ben... Ben eve gitmek zorundayım. Lütfen geri dönebilir miyiz?" diye yalvardım, sesim çaresizlikle yükseliyordu.

Sırıtmaya devam etti ama yine de cevap vermedi.

Tim aniden minibüsü yoldaki küçük bir virajda durdurdu. Yolun sonu. Farlar sonsuz gibi görünen sık çalıları ve sıra sıra ağaçları aydınlatıyordu. Minibüsün sol tarafına doğru uzanan; dallar, yapraklar ve kayalarla kaplı dar, bakımsız patikayı zar zor seçebildim.

Tim cama doğru dönerek geceye baktı. Birden elini saçlarına götürdü ve parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirerek kendi kendine, "Hepiniz aynısınız," gibi bir şeyler mırıldandı.

"Tim?" dedim korku dolu bir fısıltıyla.

"Sessiz ol."

Boğazım yanmaya başladı, aniden kurumuştu. Elimi boğazıma götürdüm.

Bu durumun hiçbir tarafı normal değildi ve bunu sadece bilmekle kalmıyor, seviyordu da. Bu anlar için yaşıyor, korkumu bir uyuşturucu gibi arzuluyordu.

"Lütfen," dedim titrek bir sesle. "Gitmek istiyorum—"

"Kes sesini dedim!" diye tersledi. Kocaman gözlerini bana dikti ve simsiyah gözbebeklerinde bir şeyin titreştiğini fark ettim. Nefret. Öfke. Acıya duyulan şehvet.

Ah, kaba ve vahşi adam. Sayısız katil arasında, en çok da böyle çiğ bir vahşiliği olan ve incelikten yoksun olan türlerden nefret ediyordum.

Dudaklarımdan çaresiz inildiler döküldü.

Tim yumruğunu sıkarak, "Kes şunu," dedi.

Alt dudağımı ısırıp ve elimle ağzımı kapattım. İlk göz-

yaşı yanağımdan süzülerek elbisemin üzerine düştü. İniltilerim tekrar yükseldi.

"Kapa çeneni dedim!" diye bağırdı, yumruğunu direksiyona vurarak. Sessiz gecede yankılanan korna sesiyle yerimden zıpladım.

"Lütfen," diye yalvardım. "Kimseye söylemem."

"Neyi söylemeyeceksin?" diye bağırdı Tim, yumruğunu tekrar tekrar kornaya vururken. "Neyi söylemeyeceksin, ne, *ne*, kancık!"

Elimi kapı koluna uzattım, ama parmaklarım metali kavrar kavramaz Tim kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti.

"Hayır!" diye çığlık attım. "Yardım edin! İmdat!"

Birkaç saniye içinde Tim üstüme çıktı, ağır bedeni bir kaya gibi beni yumuşak koltuğa sıkıştırdı. Pis vücut kokusu ve soğan kokan nefesi midemi bulandırdı.

İri eli boğazımı bulup sımsıkı kavradığında, "Hayır!" diye bir kez daha çığlık attım. Boşta kalan eliyle elbisemi kaldırıp külotumu yırtmaya çalıştı. Kumaş derimi kesti ve sonunda tamamen koptu.

Tırmalayarak, ısırarak, tekmeleyerek her saniye mücadele ettim ama nafileydi.

"Lütfen," diye yalvardım, gözlerim ıslanmaya başlarken. "Lütfen!"

Ama boğazımdaki el sıkılaşarak tüm nefesimi kesti. Gözlerim kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Seni küçük gevşek fahişe," diye homurdandı üstümde. "O Mike'ı becermek için mi yanımdan gitmek istiyorsun, ha?" Koyu renk gözlerini bana dikince, içlerinde bir canavara ait kötülüğün parladığını gördüm.

Heyecandan titreyerek, dizi yardımıyla bacaklarını araladı ve kalçasını bacaklarının arasına yerleştirdi.

"Kancık kancıktır," diye mırıldandı tekrar tekrar, sanki şeytanı çağırır gibi. Bir kez daha çığlık atmayı düşündüm, yardım için, onu durdurmak için. Ama bunun nafile olduğunu biliyordum. Bu yüzden çığlık atmadım. O da durmadı.

Tulumunun göğüs kısmındaki fermuarla uğraşmasını bekledim, sonra hareketsiz kalıp kollarımı ipleri kopmuş bir kukla gibi aniden bıraktım.

İşte o zaman gülmeye başladım.

Önce dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıktı, çekingen ve utangaçtım ama boynumdaki elini gevşetir gevşetmez kıkırdamalarım yükseldi ve kontrolden çıkan, derinden gelen bir gülme krizine dönüştü.

Elini boynumdan çekip oturur pozisyona geçen Tim'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Karşısında gelişen durumu anlamakta zorlanırken yüzünde inanılmaz bir ifade belirdi.

"Bu... Bu kadar komik olan ne?"

Sadece gülmeye devam ettim, nefes nefese kalmıştım ve göğsüm inip kalkıyordu.

"Komik olan ne?" diye bağırdı. Sesindeki öfke geri dönmüştü ama bu sefer deli bir psikopatın değil, sinirli bir adamın öfkesiydi bu.

Elimi kolaylıkla elbisemin cebine uzatıp içindeki şırıngayı buldum. Gizlice çıkarıp tek elimle iğnenin kapağını açtım ama neredeyse kendimi yaralayacaktım.

"Neyin bu kadar komik olduğunu mu bilmek istiyorsun?" dedim, sesimi sakinleştirerek.

Bir an için minibüs tamamen sessizliğe gömüldü, san-

ki bizzat zaman durmuştu. Terden sırılsıklam olmuş bedenlerimiz kıpırdamıyordu.

Duygusuz ve soğuk bakışlarımı Tim'e diktim.

"Senin gibilerin aynı özelliklere sahip olması komik. Ben gülünce hiçbiriniz devam etmiyorsunuz. Kendinizi güçlü hissetmek için çığlık atılmasına ihtiyacınız var, değil mi? Ama gerçek şu ki güçlü hiçbir yanınız yok."

Şırıngayı Tim'in boynunun yan tarafına sapladım ve içindekileri ona enjekte ettim. Tim sanki vurulmuş gibi sarsıldı. Ardından elimi yakaladı, çıkarıp iğneye baktı.

Hâlâ onun altındayken hızla kapı kolunu çekip tekmeleyerek kapıyı açtım. O daha ne olduğunu anlamadan bacaklarımı ayırıp üzerime yığılmaması için onu minibüsten aşağıya doğru tekmeledim. Tim'in iri gövdesi ağır bir gümbürtüyle yere çakılırken altında bir dal kırıldı.

Koltuğun kenarına kayıp ellerimle elbisemdeki kırışıklıkları dikkatlice düzelttim. "Propofol hızlı etki eder," dedim. "Tekrar uyandığında biraz daha konuşuruz."

Minibüsten indim ve ayağımı Tim'in göğsüne bastırdım, ağırlığım altında öksürdü.

"O zaman bana Kimberly Horne ve Janet Potts'ın cesetlerinin nerede olduğunu söyleyeceksin."

Nefes nefese kalan Tim bir şekilde yan yatmayı başararak hareket etmeyi bıraktı. Boş gözleri hiçliğe bakarken, ağzı çığlık atar gibi donmuş halde açık kalmıştı.

Çantama uzanıp eldivenlerimi aldım ve ellerimi dikkatlice içlerine soktum. Eğilerek Tim'in deri botlarını çıkardım ve ayağıma geçirdim. Benim için çok büyük olduklarından dengede duramıyordum ama minibüsün arkasına doğru sorunsuzca ilerledim.

"Bakalım burada ne varmış," dedim kafamdaki kısa

sarı peruğu düzeltirken. İtiş kakış sırasında biraz yana kaymıştı. Kısa saçlı perukla av sırasında ilk tercihimdi. Uzun saçlarımı mükemmel bir şekilde örterek en belirgin özelliklerimden birini gizliyordu. Polisler şüphelileri ararken iyi bir peruğu nadiren hesaba katardı.

"Hâlâ beni duyuyor musun, Tim?" diye sordum minibüsün kapısını açıp içeri girerken.

Cevap gelmedi.

"Güzel."

* * *

Minibüsün farları, Tim'in gövdesini sıkıca bantladığım büyük ağacı parlak ışık huzmeleriyle aydınlattı. Tim inleyerek yavaşça gözlerini açtı, çenesinden akan salyalar göğsünde birikiyordu. İlk başta gözleri devrildi ve sadece beyazları göründü. Ama sonra, ani bir farkındalıkla gözleri birdenbire kocaman açıldı.

"Seni kaltak!" diyerek öksürdü, ağzında ve boğazında biriken tükürüğü yutmaya çalışarak. Omuzlarını güçsüzce hareket ettirip kollarını kurtarmaya çalıştı.

Daha fazla tükürük kusarak, "Beni çöz!" diye bağırdı.

Onun koleksiyonundan ödünç aldığım koruyucu bir tulumu giyip minibüsten indim. Elimde akülü matkap vardı, eldivenli ellerimle sıkıca kavramıştım. Fixx kovasını çoktan minibüsün yanına yerleştirmiştim.

"Ah, aptal Tim," dedim matkabın tetik düğmesine basarak. Dönen ve elimi düğmeden çektikten hemen sonra duran matkap ucuna baktım. "Bir randevuya çıkarken tulum giyme zahmetine katlandın ama bana tecavüz ederek DNA'nı bırakacaktın öyle mi? Bu arada pek hoş bir hareket değildi. Böyle amatörce hamlelerle FBI seni benden önce bulabilirdi."

Tim sanki hatasının farkına yeni varmış gibi hızla gözlerini kırpıştırdı.

"Neyse, geçmişe takılıp kalmayalım." Eğildim ve çamurlu zemindeki Fixx kovasının yanında duran çantamı açıp birkaç şırınga çıkardım. Biri dolu, diğerleri neredeyse boştu. Boyanın kurumasını izliyormuşum gibi yüzümde hiçbir ifade olmadan tekrar çantaya uzandım ve fermuarlı bir poşetten iki kesik parmak çıkardım. Renkleri maviye dönmüştü ve çürük et kokuyorlardı. Parmak uçlarını teker teker şırıngalara bastırdım.

Tim hareketlerimi dikkatle izliyordu. Sersemlemiş bir halde sessizliğe bürünmüştü, dudakları titriyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

"Eroin," dedim. "Tam dolu olanın içinde ölümcül doz var. Ve bu parmaklar ölmüş bir suçlunun parmak izlerini bırakacak."

"N-ne?"

Tim'e doğru yürüyüp hareketsiz duran bacaklarının yanına diz çöktüm. Sakince, içinde sadece az miktar eroin bulunan şırıngalardan birini seçtim.

"Ne halt ediyorsun?"

"Eroin şırıngalarının seninle ilişkilendirilebilmesi için DNA örneğini almam gerekiyor. Sonra bunları minibüsünün her tarafına dağıtarak seni eroin bağımlısı olarak göstereceğim. Bu, hikâyeyi örtbas etme işinin neredeyse yarısı. Ne trajik ki işin içine uyuşturucu girdi mi, kolluk kuvvetleri mağdurları daha az önemli görüyor ve adaleti sağlama konusunda daha az titiz davranıyor."

"Ne? Şu zımbırtıyı benden uzak tut!"

Tim kıpırdanıp kurtulmaya çalıştı ama neredeyse bir

santim bile hareket edemedi. Bantlama işinden iyi anlıyormuşum demek ki.

İç çektim ve başımla bacaklarını işaret ettim. "İğneden korkuyorsan, hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Tim bacaklarına baktı ve şaşkınlıkla yukarı kalkan kaşları, alnına sarılı bandı yukarı itti. Sonra boğuluyormuş gibi nefes almaya çalıştı.

"Bacaklarım! Bacaklarımı hissetmiyorum!"

Boynundaki damarlar, yılanlar gibi birbirine düğümlenmiş şekilde dışarı fırladı. "Sen aptal kancık! Bacaklarıma ne yaptın?"

Dudaklarımı büzdüm. "Yeterince bant getirmemişsin. Bu yüzden bel omurlarının arasındaki boşluğu kesmek zorunda kaldım ve belden aşağın felç oldu."

"Ne yaptın?" Öfkesi, çaresizlikle dolu bir iniltiye dönüştü.

"Üzgün olduğunu görebiliyorum. Ama biraz düşünürsen minnettar olman gerek. Belinden aşağısını hiç hissetmeyeceksin. Sen Samantha Hayden'a böyle bir nezaket göstermedin. Tıp raporu, uyluk kemiği iki yerden kırılacak kadar kötü dövüldüğünü gösteriyor. Bunu başarmak için büyük güç gerekir..." Başımı tiksintiyle iki yana salladım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum! Sen delirmişsin!" diye saçmaladı her zamanki gibi. Bu tipler her zaman aynı tepkiyi verirdi. Daha fazlasını dinlememe gerek yoktu.

Sakin bir şekilde, şırıngayı doksan derecelik açıyla tutarak, ilk iğneyi üst uyluğuna sapladım.

"N-ne yapıyorsun? Dur!"

"Kemiği tam buradan kırılmış," dedim başka bir iğneyi elime alıp ilk iğnenin birkaç santim altına saplarken. "Ve buradan."

Elimi yeniden yerdeki iğnelere uzattım ve içinde ölümcül dozda eroin olanın üzerindeyken bir an duraksadım.

"Ölümü bilirim," dedim, soğuk bir sesle. "Son ışık gözleri terk ettiğinde hüküm süren o ürkütücü hareketsizlik... Hem güzel hem de korkutucu bir şey."

Matkaba uzandım.

"Samantha'nın başı öylesine vahşice ezilmiş ki parçalanmadan taşınabilmesi için adli tıp ekibi olay yerinde onu dondurmak zorunda kalmış." Matkabın tetik düğmesine dokundum. Tim'in gözleri dehşet içinde matkaba sabitlenirken tiz sesi gecenin içinde yankılandı.

"Acaba küçük kızlarını öldüren adamın başına benzer bir şey gelse, ailesi buna sevinir miydi?"

Tim dişlerini öyle bir sıktı ki baskıdan dolayı diş etleri bembeyaz kesildi. Bantlardan kurtulmak için var gücüyle çabalarken yüzü kızardı ama en sonunda bir iniltiyle geriye doğru yığıldı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "İmdaaat!"

Yavaşça doğruldum, sayısız genç kadının hayatını hayal edilebilecek en korkunç şekillerde alan bu canavarın acınası kalıntılarına yukarıdan baktım.

"Yardım mı?" diye sordum sakin bir ses tonuyla. "Vahşice öldürdüğün Kimberly Horne ve Janet Potts da böyle mi bağırmıştı?"

"Be-ben neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Tim, çocuk gibi burnunu çekerek. "Lütfen bana zarar verme." Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Ama bunlar pişmanlık gözyaşları değildi. Hayır, kendisi için ağlıyordu.

"Ah... İşte buradalar." Yüzüne doğru keskin bir baş hareketi yaptım. "İnsanlar senin gibi psikopatların duyguları olmadığını düşünür ama ben gözyaşlarının gerçek

olduğunu biliyorum. Biraz sonra gerçek bir korkak gibi hüngür hüngür ağlayıp yalvaracaksın." Dudaklarımdan dökülen alaycı gülüşe engel olamadım. "İronik ama tuhaf bir şekilde, benden daha hislisin." Onun gibi antisosyal kişilikleri olanların insanlara ve bazen de hayvanlara karşı empati duyamadığını biliyordum. Bense normal insanlar ve hayvanlarla bolca empati kurabiliyordum. Ama yoğun duygular hissetme konusunda tamamen yetersizdim.

"Lütfen beni bırak. Çocuklarım var," diye hıçkırdı Tim.

"Harika." Yüzümdeki kayıtsız ifadenin yerini bir parça heyecan aldı. "Sensiz çok daha iyi olacaklar. Özellikle de dünya senin gerçekte nasıl bir canavar olduğunu öğrenince."

"Düşündüğün kişi ben değilim. O kadınlara zarar vermedim. Hiçbirini tanımıyorum! Bana inanmak zorundasın!"

"Merak etme. Yakında hatırlarsın. Senin gibi erkekler en ufak bir acı hissettiği anda hep hatırlar. Biraz ironik. Şiddeti seven biri olarak, işler tersine döndüğünde bununla baş edemediğini görmek çok çarpıcı."

Parmağımı matkabın tetiğine bastırıp Tim'in dişlerine yöneldim. Matkap sesi ve tiz çığlıklar ormanda yankılanıyordu.

"Hayıııır!" diye çığlık atan Tim, ben yaklaşırken gözlerini ve ani bir hareketle ağzını kapattı. Bu beni ya da matkabı durdurmadı. Sabit bir hızla yumuşak dudaklarını deldim ve kolaylıkla dişlerine ulaştım. Kanlı et ve beyaz diş parçaları sağa sola savrulurken diş minesine çarpan metalin gıcırtılı sesi duyuldu. Ağzı istemsizce açılan Tim uzun, tiz bir çığlık attı.

Durdum ve düzensiz aralıklarla yarıya kadar delinip parçalanmış ön dişlerine baktım. Tükürükle karışık kan çenesinden aşağı akarak göğsüne damlıyordu.

"Dur!" diye bağırdı Tim. Ağzı açık bir şekilde konuşuyor, kırık dişlerinin açık sinir uçlarına dokunmaktan kaçınmaya çalışıyordu. "Lütfen dur! Lütfen! Çok acıyor. Lütfen!"

"Biliyorum," dedim. "Devam edelim mi?"

"Hayır." Ağlarken vücudu kontrolsüzce titriyordu. "Lütfen... hayır!"

Kaşlarımı çatarak matkabı bir kez daha doğrulttum. "Bana o kayıp cesetlerin nerede olduğunu söylersen dururum."

Tim gözlerini kırpıştırdı. "Ne yapmaya çalıştığını aaaaaaaa—"

Matkabı bu kez daha şiddetli bir şekilde üst sıradaki dişlerine doğru ittim. Matkabı üst ve alt ön dişlerinin tamamında gezdirdim. Kan, et ve büyük diş parçaları her yöne fırladı, bazıları yüzüme çarptı. Tim'in çığlıkları matkabın gürültüsünü bastıracak kadar yükseldi.

Bir kez daha durdum ve bu sefer alt diş etlerinin tamamen harap olduğunu fark ettim. Tim çığlık atmaya devam ederken sesi giderek zayıfladı ve sonunda boğuk bir hıçkırığa dönüştü.

"Genelde küçükten başlayıp büyüğe doğru giderim," dedim sıradan bir sohbet ediyormuş gibi. "Renkli bir sonatın kreşendosu gibi. Ama bu gece fazla vaktim yok," dedim, sesime hafif bir rahatsızlık tonu ekleyerek. "Geç kaldın. Şimdi sana tekrar soruyorum, cesetler nerede?"

Tim cevap vermeyince matkabı gözlerinden birine doğrulttum.

"Duğ!" diye haykırdı, kan tükürdüğü için kelimeyi düzgün söyleyemeyerek. "Duğ, duğ, duğ, lütfen duğ... lütfen..."

"Nihayet durumu anladın," dedim, başımla onaylayarak.

"Onnar..." dedi hıçkırarak. "Neuuyoot'ta biğ mezağlığa gömüğdüleğ."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Newport'ta bir mezarlık mı?" diye netleştirdim.

Tim sadece hıçkırmaya devam etti, ama bunu bir evet olarak kabul ettim.

"Mezar taşı olmayan yeni mezarlar dikkat çeker ve şüphe uyandırır," diye yüksek sesle düşündükten sonra duraksadım. "Tabii cesetleri, yeni ölmüş insanların mezarlarına yerleştirmediysen. Cenazeden hemen sonra, üzerlerinde çimen veya çiçeklerin büyümesine fırsat vermeden." Başımı öne eğdim. "Oğlum Timmy... Kabul etmeliyim ki bu oldukça zekice. Hangi mezarlara gömdüğünü hatırlamıyorsundur herhalde?"

Tim sadece hıçkırmaya devam etti. Eğer FBI dosyalarında, yaptıklarını görmemiş olsaydım ona acıyabilirdim. Ama böyle bir canavar merhameti hak etmiyordu.

Kararlı bir şekilde, ölümcül dozda eroin içeren şırıngayı elime aldım.

"Ne... Ne yapıyoğsun!" Gözleri irileşti ve göz bebeklerinin etrafında beyaz bir halka belirdi. "Ben... Ben söğledim neğeye gömdüğümü! Sen... Söğleğsem duğacağını söğledin!"

"Durdum ya. Matkapla işim bitti." Şırıngayı bacağına saplayıp tamamını enjekte ettim. "Daha önce de söylediğim gibi, fazla zamanım yok ve daha yüzünü delmeye de-

vam etmem gerekiyor. Hıçkıra hıçkıra ağlayıp altını pisletmezsen bu daha hızlı olur ve dürüst olmak gerekirse senin aksine ben bundan zevk almıyorum."

Eroinin rahatlatıcı ve mutlu edici etkisi yüzüne vurduğu anda Tim'in paramparça yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Daha derin düşününce, kurbanlarının çektiği acıları yaşayamadan kurtulacak olması beni rahatsız etti. Ancak iki saat içinde bir konserim vardı ve iniltileri beni sinirlendiriyordu.

Tim'in nefes alışı giderek daha zor hale geldi ve gözleri geriye doğru kaydı. Çok geçmeden cildi morarmaya başlayacak, nefesi yavaşlayacak ve sonunda tamamen duracaktı.

Daha önce Fixx ile minibüsün ön tarafını temizlemiştim ama Boston'a dönmeden önce biraz daha temizlik ve düzenleme yapmam gerekiyordu. Kafamın içinde yankılanan bir saatin tik tak sesi beni daha hızlı hareket etmeye zorluyordu.

Matkabı tekrar elime aldım ve Tim'le olan işimi tamamlamak üzereyken bir hata yaptığımı fark ettim. Hatalardan nefret ediyordum. Hatalar uykusuz geceler geçirmek, dönüp durmak, hatayı tekrar tekrar zihnimde canlandırmak anlamına geliyordu.

Tim'e baktım ve hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. Yıllarca temel insani duygular üzerine çalıştıktan sonra bariz bir hata yapmıştım!

"Sevinç doğru duygu değil," diye mırıldandım kendi kendime. Daha önce Tim'e kurbanların ailelerinin onun hazin sonu karşısında sevineceğini söylemiştim. Ama şimdi, ağzı tanınmaz hale gelmişken bunu düşününce, sevinç kelimesinin aslında doğru olmadığını fark ettim.

Sevinç. Başımı salladım. *Bu neden birini sevindirir ki? Sevinç ailedeki doğum günleri içindir, bir yavru köpeği kucaklamak veya sevdiğin birini öpmek içindir... Bunun için değildir!*

Kendimi savunmak gerekirse, hem otizmin karmaşıklıklarıyla hem de aleksitiminin* esrarengiz dünyasıyla boğuşuyordum. Her biri kendi zorluklarını sunsa da aleksitiminin gölgesi otizmden daha derin bir şekilde duyguları hissetme ve başkalarıyla bağ kurma yeteneğimi engelliyordu. Tüm hayatımı duygularımı anlamaya adadığım halde, bunun için hâlâ, sürekli mücadele etmem gerekiyordu. Ne zaman gülümsemem, ne zaman kahkaha atmam, ne zaman üzgün görünüp öfkeyle bağırmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

Derin bir nefes alarak Tim'in parçalanmış yüzüne baktım.

Tabii ki bu onları sevindirmeyecekti.

Elektrikli matkabı tekrar çalıştırıp Tim'in sol gözüne doğrulttum.

Yine de bu onlara duygusal bir rahatlama verebilirdi.

* * *

Odamın önünden aceleyle geçip fısıldaşan insanların boğuk sesi bana geç kaldığımı söylüyordu. Tam elli yedi dakika geç kalmıştım. Başkalarının geç kalmasından nefret ederdim. Ama bizzat geç kaldığımda daha da nefret ediyordum.

İçinde kırmızı elbisemin ve sarı peruğun olduğu plastik torbayı altın kaplama makyaj masamın altına yerleştirdim. Balerin ayakkabılarını da sakladım. Konserden sonra onlardan kurtulacaktım.

Kapım nazikçe çalındı. Uzun kahverengi saçlarımı

* Duygu körlüğü.

hızla topuz haline getirdim ve yüzümde kalan kan lekelerini silmek için ıslak mendille yüzümü temizledim. Giydiğim tulum beni Tim'in yarattığı pisliğin çoğundan korumuştu ama yüzümün ve boynumun hâlâ birkaç kez daha silinmesi gerekiyordu.

"Leah?" Kapalı kapının ardından Erik Hieber'ın sesi duyuldu. Her zaman olduğu gibi personel, durumla ilgilenmesi için CEO'yu çağırmıştı. Onu duymazdan geldim ve siyah topuklularımı ayağıma geçirip uzun saten gece elbisemi başımdan geçirerek giydim. Serin, ipeksi kumaş tenime dokunarak göğsümden ayak bileklerime kadar kaydı.

"Leah, her şey yolunda mı?" diye sordu Erik.

Banyo aynasında son bir kez kendime baktım. Rimelim etkinliğe kadar iyi dayanmıştı. Alnıma ve yanaklarıma sürdüğüm birkaç kapatıcı sayesinde yeterince bakımlı görünüyordum.

"İyi değilsen konseri iptal edebiliriz, Leah. Sadece söyle, ben—"

Fırlayıp kapıyı açtım ve attığı her adımda etrafına kibir ve otorite saçan uzun boylu, gümüş saçlı adamın yanından kendimden emin bir şekilde geçtim. Hiç duraksamadan, sahneye doğru koridor boyunca yürümeye devam ettim. Her adımda, sahne asistanlarından kırmızı saçlı operasyon yöneticisi Crystal'a kadar herkesin rahatlamış yüzleriyle karşılaştım. Erik arkamdan koşturuyor, bana zar zor yetişiyordu.

Sahnenin arkasına ulaştık, merdivenler beni bu geceki konser için dünyanın dört bir yanından gelen binlerce insanın önüne çıkaracaktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Dileğin benim için emirdir," dedi Erik, dudaklarında sahte bir gülümsemeyle. İmzası niteliğindeki, zarifçe omuzlarına dökülmüş kırmızı saten eşarbı Crystal'ın gözlüğünün ve saçlarının kızıl rengini ürkütücü bir şekilde yansıtıyordu.

"Teşekkür ederim. Söylerim." Ona bir baş hareketi yaparak sahnenin parlak, sıcak ışığına doğru merdivenleri çıktım. Kalabalığın önüne çıktığım anda büyük bir alkış koptu. İnsanlar ayağa kalktı ve adımı söyleyerek tezahürat yaptı.

Çaldığım tek piyano olan, akçaağaç renkli Bösendorfer kuyruklu piyanoma yaklaştım ve nihayet yüzümü kalabalığa döndüm. Kör edici spot ışıklarından yüzleri ayırt etmek zordu ama birinci kattaki özel balkondan beni alkışlayan zarif adamı tanımamak mümkün değildi.

Luca Domizio. En büyük hayranlarımdan biri. Özel dikim smokini içinde, son derece iyi yaşlanmış adamlardan biriydi ve kendisiyle uğraşmamaları konusunda başkalarını uyaran, otoriter bir havası vardı. Ak düşmüş siyah saçları geriye doğru taranmıştı. Her zamanki gibi sofistike görünüyordu. Hep yaptığı üzere, konserden sonra sahneye atmak için elinde kırmızı bir gül tutuyordu. Başıyla hafifçe bana selam verdiğinde ben de ona baktım, kalabalığa selam verdim ve ardından piyano bankına oturdum.

Kalabalık derhal sessizliğe gömüldü. Ne bir öksürük, ne hapşırık ne de ayak sesi duyuluyordu.

Derin bir nefes alarak önümdeki siyah-beyaz piyano tuşlarını inceledim. Parmaklarımı genişçe açıp tuşlara vurarak Rachmaninoff'un *Op. 3, No. 2 Do diyez minör Prelüd*'ünün ağır, yavaş akorlarını çalmaya başladım. Her bir nota

kalabalığı ele geçiriyor, tümünün aynı anda odaklanması salonda gerilimli bir heyecan yaratıyordu. Seyirci benim büyümün etkisi altındaydı, müziğimin büyüsüne tamamen kapılmışlardı. Pek çoğu beni dinlemek için dünyanın dört bir yanından gelmişti. Boston'dan başka bir yerde çalmıyordum ve konser biletlerim iki yıl öncesinden tükeniyordu.

Her cinayetten sonra konserimi Liszt'in *La Campanella*'sının karmaşık melodileriyle bitirirdim. Bu eser teknik açıdan Cziffra'nın *Flight of the Bumblebee* veya Balakirev'in *Islamey* düzenlemeleri kadar zor değildi ancak *La Campanella*'nın baş döndürücü hızı ve ürkütücü tekniği için yine de olağanüstü bir hassasiyet ve kontrol gerekiyordu. Yalnızca birkaç piyanist bu eseri istenilen hızda çalmayı başarabiliyordu; çoğunluk klavyenin üzerinde akan hızlı kromatik gamların ağırlığı altında ezilip kalıyordu.

Ama ben, 3 dakika 45 saniyenin altındaki bir sürede bu zor parçanın üstesinden gelebilen, belki de gezegendeki tek kişiydim.

Ve performansım sadece her notaya doğru basmakla kalmıyordu; olağan kakofoninin ötesine geçip net ve etkileyici bir melodi ortaya koyuyordu.

Yıllar önce MIT araştırmacıları, yeni bir yazılım kullanarak müzisyenlerin teknik doğruluğunu bilgisayarlarla karşılaştırmak amacıyla *La Campanella* parçası üzerinden bir çalışma yürütmüştü. Çalışmaya benim yorumumu da dahil etmişler ve inanılmaz sonuçlara ulaşmışlardı. Bilgisayarın hassasiyetine yaklaşan tek piyanist sadece ben olmuştum. Kimse benim hızımı ve doğruluğumu yakalayamamıştı.

Hiç kimse.

O çalışma beni klasik müzik dünyasının zirvesine çıkardı. Bir gecede, bir müzisyenden bir efsaneye dönüştüm. İnsan formunda bir makineydim ve müziğim, karanlık ruhumun ürkütücü bir yankısıydı.

Yüzyılın en büyük piyanisti olmam kutlanıyordu.

Üzerinde yürüdüğüm topraklar kutsal sayılıyordu.

Bach ve Beethoven'ın reenkarnasyonu olarak anılıyordum.

Dinleyicilerimi saniyeler içinde gözyaşlarından kurtarıp kahkahalara boğabiliyordum.

Ama yine de... Ben bir sahtekârdım.

Dolandırıcıydım.

Düzenbazdım.

Çalarken hiçbir şey hissetmiyordum.

En ufak bir neşe veya ızdırap. Hiçbir şey. Hiç. Sıfır. Yokluk. Hiçlik.

Bir renk olsaydım sarı, yeşil, mavi, siyah veya beyaz olmazdım. Gri olurdum.

Piyano çalmak, içimde sadece boşluk hissi yaratıyordu. Koşu bandı üzerinde bir saat geçirsem de aynı şekilde hissedebilirdim: Terli ve birkaç kalori yaktığım için yorgun olurdum.

Yine de piyano çalmak beni kurtarmıştı. Duygular hakkında, insanlarla etkileşim kurmaktan veya sıkıcı terapilerle geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiklerimden daha fazlasını müzik sayesinde öğrenmiştim. Her bir ses perdesi insanların hissettiği duygulara karşılık geliyordu. Minör notalar hüzünle ilişkilendirilirken, majör tonlar canlı ve renkli ruh halleriyle bağlantılıydı. Bunlar hissetmem gere-

ken ama hissedemediğim duygulardı ama en azından artık bir sesleri vardı. Şifre çözen bir hacker gibiydim.

Bu sanat biçimine hayatımı, varlığımı borçluydum. Beni akıl hastanelerinden ve bitmek bilmeyen terapi seanslarından kurtarmıştı. Ve o piyano tuşlarına her dokunduğumda, tek duygum minnettarlık olduğu halde, hiçbir şeyi unutmamaya yemin ettim.

İKİNCİ BÖLÜM

Lokantanın klasik bir arabayı andıran retro masasında sevgilisinin karşısına oturduğu anda, Liam'ın telefonundan "Annem Arıyor" diyen bir zil sesi yükseldi. Karşısındaki çekici yoga öğretmeni Elly, kahvaltı randevusu için rock'n'roll temalı bu restoranı seçmişti. Liam kahvaltı randevularının moda olduğunu bilmiyordu, ama akşam yemeği buluşmalarına kıyasla programına daha çok uyduğu için bunu sorun etmemişti.

Lokanta taze demlenmiş kahve ve domuz pastırması kokuyordu. Yaşlı bir garson masadan masaya dolaşıyor, kupaları dolduruyor ve neşeli bir şekilde müşterilerle sohbet ediyordu.

"Özür dilerim," dedi Liam mahcup bir gülümsemeyle ve telefonunun yan düğmesine basarak aramayı susturdu.

Elly uzun sarı saçlarının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken mavi gözleri menünün üzerinden ona çevrildi. "Gerçekten annen mi arıyor?"

"Ne kadar utanç verici olsa da... Evet. Siber suçlar departmanındaki çocuklar otuz beş yaşıma bastığımda telefonumu hackleyip bu zil sesini yüklemenin eğlenceli olacağını düşünmüşler."

Elly kaşlarını çatarak, "Bu resmen özel hayat ihlali," dedi.

"Sadece şaka yapıyorlardı." Liam bunun oldukça komik olduğunu düşünüyordu ama nedense Elly'nin aklına yatmamıştı.

"Ofiste çok şakalaşırız. Bu, akıl sağlığımızı korumamıza yardımcı oluyor. Ama nasıl eski haline getireceğimi bil-

miyorum. Artık iyice dalga konusu oldu." Telefonunu kaldırırken gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Teknolojiden hiç anlamıyorum. Telefonumu sadece aramalar, mesajlar ve kızımın herhangi bir şey yüzünden öfke nöbeti geçirmediği nadir anların fotoğraflarını çekmek için kullanıyorum."

Elly'nin gözleri büyüdü. "Senin... Bir kızın mı var?"

"Evet, profilimde bundan bahsetmiş—"

"Annem Arıyor" melodisi tekrar çalınca Liam'ın sözü kesildi.

İç çekti. "Dün geceden beri aramalarından kaçıyorum. En iyisi hemen cevap vereyim yoksa Büro'yu arayıp beni buldurur."

Ki gerçekten de arardı. Liam'ın aşırı korumacı annesi bunu daha önce yapmıştı. İş arkadaşlarının onun zil sesini değiştirmesinin nedenlerinden biri de buydu. Liam hiçbir zaman annesinin bodrumunda yaşayan veya ona aşırı bağımlı olan bir adam olmamıştı. Sadece, sınırlar konusunda aklını kaçırmış bir annesi vardı. Bu durum, kız kardeşi üniversiteye gittiğinde ve babası vefat ettiğinde daha da kötüleşmişti. Ama annesini seviyor ve bu yüzden elinden geldiğince katlanıyordu, özellikle de onun ne kadar yalnız olduğunu bildiği için.

Liam hızla restorandan çıktı, "Annem Arıyor" melodisi bir kez daha yüksek sesle çalarken başlar ona çevrildi. Sabahın temiz havasına adımını attığında onu yoğun bir yanmış egzoz kokusu karşıladı. Serin esinti yüzünü okşarken telefonu hızla eline aldı.

"Anne? Her şey yolunda mı?"

Annesinin, "Hiçbir şey yolunda değil, Liam," diyen tiz sesi telefondan duyuldu. "Şu kolumdaki kızarıklık Sara'yla ayrıldığını söylediğin zamandan beri hâlâ geçmedi."

Liam öfkeyle elini havaya kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Sabahın bu erken saatinde yine kızarıklığın için mi arıyorsun?"

"Dün gece de aradım."

"Saat on birde. Yaşlanıyorum. Uyuyordum."

"Ah, üzgünüm," dedi annesi alaycı bir tavırla. "Torunumu bir daha asla görememe ihtimalim yeterince önemli bir sebep değil sanırım."

Liam iç çekti. "Josie'yi bir daha göremeyeceğini kim söyledi?"

"Velayet savaşını kaybettiğinde yargıç söyleyecek."

"Anne, günümüzde çocuklarını ihmal eden eroin bağımlılarına bile görüşme hakkı veriliyor. Sence vergilerini ödeyen, işine bağlı, FBI ajanı bir babaya aynı hakkı tanımazlar mı?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ama senin sabıkan var. Bir oyuncak bebeği Jane Teyze'nin koleksiyonundan çalıp sonra kendi dolabının içinde soyduğun zamanı hatırlıyor musun? Seni polise ihbar etmişti, hatırladın mı?"

Tanrım, yine mi şu bebek hikâyesi? "Evet ama polis onun bebeklerle konuştuğunu, benim de altı yaşında olduğumu gördüğü anda gitmişti."

"Büyük ihtimalle senin gelecekte bir suçlu olabileceğini düşünmüşlerdi."

Bu konuşma hiçbir yere gitmiyordu.

"Seni sonra arayabilir miyim? Şu an iyi bir zaman de—"

"Bu boşanma işi beni mahvediyor, Liam."

"Seni mi mahvediyor? Boşanan benim."

"Sara'yla neden anlaşamadığınızı hâlâ anlamıyorum."

"Anlaşmak mı?"

Liam, şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. Yine yapmıştı. Karnı aç bir balığın oltadaki solucanı yutması gibi, annesinin dram yaratma çabasına kapılmıştı. Kariyeri boyunca, üzerine silah doğrultulan anlar yaşamış ve soğukkanlı katillerin gözlerinin içine bakmış, yine de kontrolünü kaybetmemişti. Ama annesiyle ilgili bir şey –muhtemelen sürekli yargılaması ve gerçekleri kendi isteğine göre çarpıtma yeteneği– onun dengesini altüst ediyordu.

"Sanki burada hatalı olan benmişim gibi konuşuyorsun," dedi içinde yükselen öfkenin sıcaklığını hissederek.

"Öyle demiyorum ama tango yapmak için iki kişi gerekir."

"Tango için iki kişi mi gerekir?" Liam sesindeki öfkeyi saklayamadı. "Peki, karım yirmi yaşındaki fitness eğitmeniyle yatarken ben nasıl tango yapacağım?"

Annesi tereddüt etti. "Ben... Sadece daha fazla önemsemeni isterdim."

"Umursuyorum, anne. Evimi, kızımı ve hatta lanet olası Peloton bisikletimi kaybeden benim, o yüzden inan bana umurumda. Ama şu anda bir restoranın önünde hayatımı yeniden toparlamaya çalışıyorum. Ve düşünmek istediğim tek şey, buluştuğum kadının yumurtasının yanında domuz pastırması mı yoksa tofu sosisi mi sevdiği!"

"Buluştuğun kadın mı? Daha bir yıl oldu ve sen şimdiden bir..."

"Seni seviyorum, kapatmalıyım."

Ve telefonu kapattı. Annesi hemen geri aradı –ekran aydınlandı, zil sesi duyuldu– ama o aramayı reddetti. Telefonunu cebine atarak restoranın büyük cam pencerelerine baktı ve içerideki müşterilerin kendisine baktığını fark etti.

İki çocuklu bir anne, küçük oğlunun kulaklarını kapatırken Liam'a sert bir bakış attı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Liam, yargılayıcı bakışların arasından geçip randevusuna geri dönerken.

"Bunun için üzgünüm," dedi Liam pencereye doğru başıyla işaret ederek.

Elly, Liam yerine otururken mavi gözleriyle onu takip etti. Boynundaki şık kravat aniden çok sıkı gelmeye başladı. Hızlı bir hareketle gevşetti ve pantolonundaki birkaç kırışıklığı düzeltti.

"Sorun değil," dedi Elly.

"En azından buradan daha kötüye gidemez, değil mi?" dedi Liam.

Ne var ki Elly'nin yüzündeki gergin ifade tam da gülümsemeye dönüşürken Liam'ın telefonu bir kez daha çaldı. Bu sefer arayan kişi sınır tanımayan annesi değildi.

Ekranda *Özel Ajan Larsen* yazıyordu.

"Çok... çok üzgünüm." Liam elini kısa kahverengi saçlarının arasından geçirdi.

"Ama sanırım gitmek zorundayım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Blue Hills Reservation Eyalet Parkı

Liam, yeni arabasını çakıllı yol boyunca biriken çamur birikintilerinden birinin arkasına park etti. Yağmur tüm hafta boyunca bölgeyi ıslatmıştı, ancak bugün sonunda güneş ortaya çıkmış ağaçların tepelerinden altın gibi parıldıyordu ve dallar arasında kuşlar cıvıldıyordu. Eğer ortada bir ceset olmasaydı, bu gerçekten güzel bir sabah manzarası olabilirdi.

Liam arabasından inince ayağı bir su birikintisine girdi. Soğuk su deri ayakkabısını ve çorabını ıslattı. "Hay aksi," dedi.

Çamuru silkeledikten sonra, çakıllı yolda ilerleyerek adli tıp ve polis memurlarının koşuşturduğu olay yerine doğru yürüdü. Ormanlık yol boyunca sıralanmış polis arabalarının arasında duran bir devriye memuru, elektronik sigarasından bir nefes aldıktan sonra dışarıya beyaz bir duman üfledi; sabahın keskin havası tepesinde yükselen beyaz dumanı daha belirgin hale getiriyordu. Bakışları yere sabitlenmişti, gözlerinde boş bir ifade vardı.

Yolun ilerisinde Liam, beş yıllık ortağı Tony ile göz göze geldi. Tony, beyaz koruyucu tulum ve yüz maskesi takan bir adli tıp görevlisinin yanında duruyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında, Bostonlu bir İtalyan olan Tony, barbeküye ve biraya olan sevgisini kemerinin üzerinde asılı duran göbeğiyle açıkça belli ediyordu. Ancak fiziksel kondisyonundaki eksikliği sadakatiyle telafi ediyordu ve ne kadar küçük olursa olsun her ayrıntıyı fark eden iri, me-

raklı gözlerinden de anlaşılacağı üzere keskin bir zekâya sahipti.

Tony, Liam'a başıyla selam verdi ve bir başka çamur birikintisinden dikkatlice kaçınarak ona doğru yürüdü. "Umarım kahvaltıda fazla yememişsindir," dedi Liam'ın önünde durup kemerini beline göre ayarlarken.

"Kahvaltı yapmadım," diye homurdandı Liam.

"Fitness stüdyosunda tanıştığın yoga öğretmeniyle kahvaltı randevusuna veya her ne deniyorsa ona gittiğini sanıyordum."

"Evet, kahvaltı randevusuna gittim."

Tony bir kaşını kaldırdı.

"Ama kahvaltı yapamadım," dedi Liam. "Gerçekten bilmen gerekiyorsa, randevu Larsen beni çağırmadan öncesinde cehenneme dönmüştü."

Tony başıyla onayladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama en iyisi bu olabilir. Bu suç mahallinde dolu bir mide istemezsin."

"O kadar mı kötü?" diye sordu Liam.

Tony bir şey söylemek için ağzını açtı ama spor bir arabanın gürültülü sesi sözünü kesti. İkisi de kimin geldiğini görmek için bakmaya gerek duymadı.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Liam. "Kovboy'un burada ne işi var?"

"Sinirlerimizi bozuyor," diye mırıldandı Tony. "Burada yapacağı şey de bu. Görünüşe göre işin içinde uyuşturucu varmış, bu yüzden narkotikten birini göndermişler. Adli tıp ekibi biraz önce söyledi; minibüsün her yerinde kullanılmış iğneler ve eroin var. Bir seri katilin imzası gibi durmuyor pek."

"Öyleyse burada ne işimiz var?" diye merak etti Liam.

Tony ve Liam, FBI'ın Seri Suçluların Davranış Analizi departmanına mensuptu; bu birim katiller, kundakçılar ve tecavüzcüler gibi seri suçluların profillerini çıkarmaya adanmış bir departmandı.

Parlak sarı Porsche birkaç metre ötelerinde durdu ve Liam'ın bacaklarına ve ayakkabılarına çamurlu su sıçradı. Tony suyun ulaşamayacağı kadar uzakta olduğu için kıkırdadı.

"Şu lanet herif," diye küfretti Liam. Yirmili yaşlarının sonunda, pahalı bir takım elbise giymiş, gösterişli, sarışın bir adam arabadan inerken ikisi de sessizce onu izledi. Adam sinekkaydı tıraş olmuştu.

Kendini beğenmiş sırıtışı, Armani güneş gözlüğü ve dağınık saç modeliyle başarısız bir erkek müzik grubunun üyesi gibi görünüyordu.

Kovboy kendinden emin adımlarla, sanki bir podyumdaymış gibi onlara yaklaştı.

"Ne oldu hanımlar, kahve yok mu?" diye sırıttı.

Tony kaşlarını kaldırarak, "Nerede olduğunu sanıyorsun? Kahrolası bir kahvaltı randevusunda mı?"

Liam, ona onaylamayan bir bakış attı. Tony omuz silkti.

Üç adam da çakıllı yolun sonundaki bir ağacın etrafında toplanmış olan birkaç adli tıp görevlisine doğru ilerledi.

"Peki Larsen bizi neden buraya birlikte gönderdi?" diye sordu Liam.

Kovboy, "Olay yeri, Massachusetts emniyet amirine daha önce gördüğü başka bir olay yerini hatırlatmış," dedi. "O yüzden bağlantılı olmadıklarından emin olmak istedi."

"Ya da başka bir şey?" diye tekrarladı Tony. "Gerçekten de olayları çözdün, ha?"

"Bekle." Liam durarak Kovboy'un yolunu kesti. "Az önce Massachusetts emniyet amirinin buraya geldiğini ve Büro'yu bizzat aradığını mı söyledin?"

Başıyla onaylayan Kovboy, Liam'ın etrafından dolaştı. "Hâlâ burada. Yarbay falan gibi bir şeymiş. Adını unuttum."

İkisi de Kovboy'u olay yerine doğru takip ederken Liam sessizce küfretti. "Yarbay gibi bir şey derken ne demek istiyorsun?" Tony altın rozetini çıkarıp kemerine takınca Liam da aynısını yaptı. Kovboy yapmadı.

"Yani adını unutmuşum," diye karşılık verdi Kovboy, sesi biraz savunmacı çıkmıştı.

"İnanılmaz," diye homurdandı Liam. "Rozetini çıkar ve sakın o Vahşi Batı saçmalıklarını yapmaya kalkma."

Kovboy çocuk gibi gözlerini devirdi ama ceketinin cebinden rozetini çıkardı.

"Madem eyalet emniyet amiri aramış, o zaman bu ziyaretin mükemmel olmasını sağlayacağız, duydun mu beni?" diye uyardı Liam.

Kovboy rozetini kemerine takarken bakışları gergin bir şekilde solgun yüzünü ovuşturan genç bir polis memuruna kaydı. Daha yaşlı bir memur rahatlatmak için elini onun omzuna koymuş, onunla konuşuyordu.

"Sakin ol," dedi Kovboy. "Bu muhtemelen klasik bir çete cinayeti ve adamları yaşlı bir kadının çöp kutusunu yağmalayan rakunların ötesindeki hiçbir şeyle başa çıkamadığı için emniyet amiri telefon etmek zorunda kalmış—"

Çakıllı yolun sonundaki ağaca ulaşınca sözlerinin devamını getiremedi. Gözleri ağaca bağlanmış cesede takıldığı anda hava ağırlaşıp nefes alınamaz hale geldi. Cesedin

üzerinde, çoraplı ayaklarına kadar uzanan, kana bulanmış beyaz bir tulum vardı. Etrafına et parçaları saçılmıştı. En korkunç olanı ise kurbanın alnından ağaca bantlanmış olan yüzünün korkunç bir Cadılar Bayramı balkabağı gibi oyulmuş olmasıydı. Gözleri, burnu ve ağzı tamamen tahrip olmuştu, yalnızca et ve kandan ibaretti.

"Bu ne lan!" diyerek öğürdü Kovboy.

Ekibin en deneyimli memuru Tony birkaç adım geri sendelerken, Liam da gökyüzüne bakıp derin bir nefes aldı, ancak çürümüş etin keskin kokusuyla karşılaştı. Birkaç saniye sonra Kovboy arkasını döndü ve biraz koşup çalıların arasına kustu.

Kısa boylu, yaşlı bir adam Liam ve Tony'ye doğru yaklaşırken Kovboy'a küçümseyici bir bakış attı. Yıpranmış görünüyordu; yüzü yılların görev yükünü yansıtan derin çizgilerle doluydu. Düzgünce kesilmiş gümüş rengi bıyığı üst dudağını süslerken, büyük alnı saç çizgisinin gerilediğini gösteriyordu.

"Sabahınızı böyle mahvettiğim için özür dilerim," dedi adam Liam ve Tony'nin ellerini sıkarak. "Emniyet Amiri Murray."

Liam, "Davranış Analizi departmanından Özel Ajan Liam Richter," diyerek kendini tanıttı.

"Tony Russo. O da aynı departmandan."

Emniyet Amiri Murray, Kovboy'a doğru baktı.

"Kovb—Theo McCourt," dedi Tony, Kovboy yavaşça ayağa kalkarken. Yüzü solgundu. "Çete İstihbarat Departmanı."

"McCourt mu?" diye sordu Murray. "FBI'da müdür yardımcısı olan mı?"

"Evet. Yeğeni," diye doğruladı Liam, tekrar olay yeri-

ne odaklanarak. Yavaş ve kasıtlı bir hareketle, sanki önündeki gerçeküstü görüntünün şokunu hafifletecekmiş gibi başını salladı. Seri katilleri yakalamak için çalıştığı yıllar boyunca insanın hayal edebileceği en korkunç suç mahallerinden bazılarını görmüştü ama bu...

"İsa aşkına," diye mırıldandı Kovboy, gruba yeniden katılırken. Ağzını ceketinin koluna sildi.

"Burada İsa falan yok," dedi Liam.

"Bu şeytanın işi," diye ekledi Murray, bakışlarını yere indirerek. "Daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü?"

Ormanda olay yerini kaydeden adli kameraların deklanşör sesleri dışında ses çıkmıyordu.

"Asla," dedi Tony sonunda, kurbanın birkaç metre ötesine park edilmiş tesisat kamyonetine bakarak. Kapıları ardına kadar açıktı ve kana bulanmış aletler ile temizlik malzemeleri her yere saçılmıştı.

Liam minibüse doğru yürürken bir Fixx kovasının önünde durdu.

"Ben de," dedi Liam.

"Yani bu kadar vahşisini mi diyorsunuz?" diye sordu Murray.

Liam'ın gözleri Fixx kovasında sabit kaldı. Ceketinin cebinden çıkardığı eldiveni sağ eline geçirdi. Düşüncelere dalmış bir halde kovanın yanındaki kanlı bezi aldı. Tony, Kovboy ve Emniyet Amiri Murray, ayağa kalkıp kömürleşmiş odunlarla dolu küçük ateş çukuruna doğru yürüyen Liam'ı dikkatli gözlerle izledi. Sönmekte olan közlerden hâlâ güçlü bir benzin kokusu yayılıyordu. Liam'ın bakışları kumaş veya plastik gibi görünen bir şeyin yanmış kalıntılarına takıldı.

"Beni burada asıl rahatsız eden şey, suçun vahşeti de-

ğil," dedi sonunda Liam, gözlerini ateş çukurundan ayırmadan.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Murray.

Gözleri bir nesneden diğerine kayan Liam, "Demek istediğim..." dedi etrafı tarayarak. "Hiç böyle bir olay yeri görmemiştim. Çok fazla kanıt var ama hiçbir şey birbiriyle tutarlı değil."

Kovboy, içinde eroine benzeyen beyaz bir madde bulunan küçük kesenin önünde çömeldi. "Sen neden bahsediyorsun? Etrafta bir sürü işe yarar şey var. Bana bir uyuşturucu çetesi cinayeti gibi geldi. Bahse girerim bulunan iğnelerde kurbanın DNA'sı ve eroin kalıntıları çıkacak."

Tony, Liam'ın yanına gelerek çukurun içine baktı. "Katil neden sadece bazı kanıtları yakmış? Yarım yamalak bir iş gibi görünüyor."

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Liam.

Tony minibüsü ve üzerinde yazanları işaret etti: DOĞU YAKASI TESİSATÇISI. İŞİMİZİ DOĞRU YAPIYORUZ!

"Tulum giymiş bir tesisatçı neden elinde bir kova Fixx ile ormanda dolaşsın ki? Belki de kurban bu minibüsün sahibi değildir ve araç çalıntıdır," dedi Kovboy.

"Olabilir. Ama tesisatçı sızıntıları temizlemek için Fixx kullanıyor olabilir," dedi Murray.

Liam omzunun üzerinden emniyet amirine baktı. "Daha önce hiç sızıntı oldu mu evinizde?"

Emniyet amiri kaşlarını çattı. "Hayatım boyunca dört evim oldu. Aklınızdan ne geçiyor?"

Tony, Liam'ın yanından ayrılıp cesede yaklaştı ve dikkatle incelerken bir an ürperdi. "O halde işini yaptıktan sonra tulum giyip temizlik ürünü kullanan kaç tesisatçı tanıyorsunuz? Geç gelirler, işi on beş dakikada bitirirler,

duvarlarınızı mahvederler, fazla ücret talep ederler ve sonra çekip giderler. Yerleri silmezler. Hele ki DNA kanıtlarını yok edebilecek bir kova ürünle."

Kovboy omuz silkti. "Bence kurbanın uyuşturucu satıcısı Fixx'i buraya getirdi ve uyuşturucu bağımlısı tesisatçıyı öldürdükten sonra da burada bıraktı. Büyük olasılıkla tesisatçı borcunu ödememiştir veya onu ispiyonlamıştır. Karteller daha azı için bile insan öldürüyor."

"Olabilir," dedi Liam. "Ama bu adamı kim öldürdüyse arkasında hiçbir iz bırakmamak için çok çaba harcamış. Çamurdaki ayak izlerine bir bakın." Liam çömelerek ayak izini inceledi. "Bunlar aynı çift ayakkabıya ait gibi görünüyor. Tesisatçının ayakkabıları olmadığını düşünürsek, büyük ihtimalle ona ait. Ayak izi bırakmamak için bu kadar uğraşan biri nasıl olur da bir kovayı ortada bırakıp, arabasının bagajına koymayı unutacak kadar dikkatsiz davranır?"

Murray ve Tony çamurlu zemindeki ayak izlerini takip ederek olay yerinden uzaklaşan izleri incelediler.

"Liam'a katılıyorum; katil büyük ihtimalle kurbanın ayakkabılarını giymiş olmalı," dedi Tony, kurbanın çoraplı ayaklarına doğru başını sallayarak.

"Bu, kurbanın neden ayakkabısız olduğunu açıklar," diye onayladı Murray.

"Uyuşturucu çetelerinde çalışan cellatlar kolluk kuvvetlerini atlatmak için kurnaz taktiklere başvurmazlar," dedi Tony, kayıp botları ararken. "Bunlardan birinin bu zavallı adamın ayakkabılarını giyme zahmetine katlanıp sonra da bir kova Fixx ile DNA kanıtlarını sildiğini düşünmek biraz zorlama olur."

Liam bir kez daha cesede doğru eğildi, mavi gözleri,

bir zamanlar nefes alan bir insana ait olan kanlı kalıntılara odaklanmıştı. Saçlarının arasından elini geçirirken kendini kaybolmuş hissediyordu.

Tony haklıydı. Bu olay hiç de kartel işi gibi durmuyordu.

"Belki de bir avuç cani kartelin ardında bıraktığı bir pisliğin içinde değilizdir," dedi gözlerini cesede dikerek. "Ne yaptığını tam olarak bilen, zeki bir katilin, titizlikle planladığı bir cinayetin ortasındayız."

Dört adam çaresizlik içinde kaşlarını çatarak tekrar suç mahalline baktı.

"Hangi cinayet?" diye sordu Kovboy aniden, sessizliği bozarak.

"Ha?" dedi Tony.

Kovboy, Murray'e baktı. "Bu olay size başka bir cinayeti hatırlattığı için ihbarda bulunduğunuzu söylemişsiniz. Hangisini hatırlattı?"

Murray, cevap vermek için ağzını açtı ama boş bir ceset torbası ve havalandırma delikleri olan büyükçe bir soğutucu taşıyan iki memura yol vermek için kenara çekildi. İki memurdan daha genç olanı, yüzüne göre fazla uzun bir burnu olan sıska adam, Liam'ın soğutucuya ilgiyle baktığını hatırladı. "Taşıma sırasında kafanın parçalanmasını önlemek için dondurucu getirdik," diye açıkladı.

Portatif dondurucuyu bir süre daha izleyen Murray'in yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdikten sonra gruba döndü.

"Samantha Hayden," diye araya girdi Liam tam Murray konuşmak üzereyken. "Buradaki suç mahalli Emniyet Amiri Murray'e Maine'deki Samantha Hayden cinayetini hatırlatıyor."

Murray sanki güç topluyormuş gibi bir an durduktan sonra başıyla onayladı. "Samantha, ailesi Maine'e taşınmadan önce benim kızımla aynı okula gidiyordu," derken Liam'a uzun ve derin bir bakış attı. Sonra pantolonunun cebinden bir kart çıkarıp Liam'a uzattı. "Samantha'yı düşünmediğim bir gün bile geçmiyor ve gülümsemesini hatırlamak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, aklımda sadece ormanda terk edilmiş görüntüsü var." İnce dudakları acı dolu bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu işten sorumlu olan orospu çocuğu hakkında bulduğunuz her şeyden beni haberdar edin. Ted Bundy özentisi birinin burada ya da başka bir eyalette üniversiteli kızları veya tesisatçıları öldürmesine izin vermeyeceğim, duydunuz mu beni?"

"Bu bir seri katilin işiyse artık federal bir meseledir," dedi Kovboy, kibirli bir tonla. "Eyalet polisinin burada hiçbir—"

Liam, Kovboy'un sözünü keserek, "Ben bu işin içindeyim," dedi.

Emniyet Amiri Murray, Liam'la göz temasını sürdürdü. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ve bir şey derken..." bakışları Samantha'yı düşünüyormuş gibi kısa bir süreliğine daldı, ama sonra tekrar Liam'a odaklandı. "Yani *herhangi bir şey*den söz ediyorum."

Liam ve Tony başlarıyla onayladı. Murray ellerini çırparak polis memurlarına seslendi: "Çocuklar! Her şeyi bulduğunuz yerde bırakın. Burası artık FBI'ın oyun alanı."

Murray yanlarından geçerken Kovboy'a son bir sinirli bakış attı ve arabasına bindi.

Tony, Kovboy'a bakarak başını salladı.

"Ne?" dedi Kovboy omuz silkerek.

"Bir emniyet amirine saygısızlık ediyorsun," dedi

Tony. "Burası artık Davranış Analizi Departmanı'nın işi, sen de gidebilirsin. Çete İstihbarat Departmanı'nın burada işi yok."

Cep telefonunu çıkaran Kovboy sırıtarak uzaklaştı. "Bunu göreceğiz."

"Amcanı arayıp ağlayacaksın, ha?" diye bağırdı Liam arkasından. "Hazır aramışken biraz da cesaret iste."

Kovboy hiç dönmeden omzunun üzerinden orta parmağını gösterdi ve yoluna devam etti.

Tony, "En azından biraz uzaklaştı," diye iç çekerek telefonunu çıkardı. "Böylece ensemizde aptal şakaları ve kötü kokulu nefesi olmadan olay yerini inceleyebilmek için biraz zamanımız olacak." Tony telefonunu başının üzerine doğru kaldırdı. "Çekmiyor. Bir devriye aracından arama yapacağım."

"Ayrıca bir K-9 birimi bulmaya çalışın. O lanet botları bulmamız gerek."

Liam elini beline koyarak olay yerine geri döndü.

Burada hiçbir şey anlamlı değildi. Hiçbir şey. Fixx kovası, ateş çukuru, iğneler, tulum giymiş tesisatçının hüzünlü kalıntıları... Burada ne haltlar dönüyordu?

Suç mahallini ilk kez incelerken, Liam her zamanki gibi yoğun bir şekilde kendinden şüphe duydu. Özsaygısının derinliklerine kök salmış olan bu his, büyüklüğü veya önemi ne olursa olsun başarılarını asla kabul etmeyen bir anneden kaynaklanıyordu. Ancak bir davayı çözme yeteneğini sorguladığı önceki zamanların aksine, Liam bu kez –belki de ilk kez– şüphelerinde tamamen haklı olduğunu hissetti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Spor odamdaki koşu bandına vuran ayaklarımın ritmik sesi, zarif bir şekilde restore edilmiş Beacon Hill'deki evimin koridoruna kadar yankılanıyordu. Otuz dakikalık sabah koşumun son otuz saniyesinde son sürat koşuyordum.

Koşu bandından indiğimde, alarm sisteminin tanıdık *bip* sesi evdeki yardımcım Joanna'nın eve girdiğini duyurdu.

Alnımı havluyla silip lüks evimin koridoruna çıktım. Evdeki vintage hava ve modern teknoloji mükemmel bir şekilde dengelenmişti: akıllı aydınlatmalar, gelişmiş ısı pompası sistemi, üst düzey gurme mutfak, spa benzeri banyolar ve panoramik Boston manzarası sunan, geniş bir çatı terası gibi özellikleri vardı. Çift kanatlı kapılar, yüksek tavanlar ve özenle oyulmuş şömineler, Victoria dönemine ait ince işçilikleri ortaya koyuyordu. Arka bahçedeki eski hizmetli odası, iki yatak odalı rahat bir konuk evine dönüştürülmüştü. Joanna ve yetişkin çocukları burada kira ödemeden yaşıyorlardı. Beacon Hill'deki benzer bir konut aylık binlerce dolar getirse de Joanna benim için her kuruşa değerdi, bu yüzden tüm masraflarını ben karşılıyordum.

"Günaydın, Joanna."

Joanna'nın üzerinde siyah bir etek ve beyaz bir gömlek vardı; burada çalıştığı son dokuz yıldır üniforma tarzı değişmemişti. Ak düşmüş siyah saçlarını her zamanki gibi sıkı bir topuz yapmıştı.

"Günaydın, sinyorita," dedi kalın bir İspanyol aksa-

nıyla. "El desayuno estará listo en breve,"* diye ekledi ve elindeki alışveriş torbasını kısa bir süre salladıktan sonra yemek odasının hemen yanındaki mutfağa geçti.

"Gracias," diye cevap verdim ve merdivenlere yönelip ikinci katın tamamını kaplayan yatak odama çıktım. Terli tişörtümü ve koşu taytımı çıkarıp çamaşır sepetine attım ve buharlı yağmur duşu ve ayaklı küveti olan banyoma girdim. Beyaz mermer yüzeyi, sabah güneşinin ışığında parıldıyordu.

Akıllı sistemime, "Duşu yüz dereceye getir," direktifini verdim. Duvara asılı büyük aynada ince vücudumu incelerken duş devreye girdi. Tam göğsümde oldukça büyük, mor ve sarı renkli bir morluk fark ettim. Minibüsünün önünde dalaşırken Tim bana bu hatırayı bırakmayı başarmıştı. Kısa bir süre, ifadesiz bir şekilde morluğa baktıktan sonra duşa girdim. Bakışlarım hemen banyo rafındaki şampuan, saç kremi ve vücut losyonuna takıldı. Her zamanki kusursuz aralıkları bozulmuştu. Muhtemelen Joanna'nın kızlarından biri annesine dün banyoyu temizlemesine yardım etmiş ve karşılığında biraz harçlık almıştı. Düzenimdeki bu ufak bozukluk beni derinden rahatsız etti; detaylara ve düzene olan hassasiyetimi depreştirdi. Islak ellerimle uzanıp üç ürünü dikkatlice düzelttim ve tekrar kusursuz bir hizaya getirdim. Joanna dört yüz altmış beş metrekarelik evimi düzenli tutmak için özenle çalışıyordu; ancak yalnız yaşadığım ve evi tamamen düzenli tuttuğum için bu tam zamanlı iş o kadar da zor değildi. Bir katili gözümü bile kırpmadan bıçaklayabilirdim ama dağınıklık düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Yıllar geç-

* *İsp.* Kahvaltı kısa süre içinde hazır olacak.

tikçe, başkalarının hayatlarındaki kaosun beni etkilemesine izin vermek yerine düzen takıntımı kişisel alanlarımla sınırlamayı öğrenmiştim. Bu benim için hayatı kolaylaştırmıştı; özellikle de Joanna'nın yaşam alanındaki her boş köşeyi dinî objelerle, beş çocuğunun ve on iki torununun aile fotoğraflarıyla doldurduğu düşünülünce.

Siyah bir tasarım pantolon giydim, külot giymedim ve üzerine krem rengi ipek bir gömlek geçirdim. Sonra siyah saçlarımı sade bir at kuyruğu yaptım ve bin beş yüz dolarlık, yüksek topuklu, parlak kırmızı ayakkabılarımı giydim. Gardırobum sadece siyah, krem, beyaz ve kırmızıdan oluşuyordu ve çoğu parça kaşmir veya ipektendi.

Banyo aynasındaki görüntümü onayladıktan sonra bugün makyaj yapmamaya karar verdim.

Tüm görünüşüm yalnızca bir maskeydi, gerçekte olmadığım bir kadını yansıtıyordu. Bunların hiçbirine değer vermiyordum. Ne Beacon Hill'deki dokuz milyon dolarlık ev, ne de nadir bulunan bir İsviçre elmasından elde edilen, kök hücre teknolojisiyle üretilen beş yüz dolarlık yüz kremi umurumdaydı.

Benim için bunların hepsi, dünyanın beklentilerini karşılamak için sürdürmem gereken maskaralığın bir parçasıydı.

Mutfağa girince Joanna'nın beyaz mutfak adasındaki her zamanki yerime birkaç küçük tabak hazırladığını gördüm. Kahvaltıda karpuz, badem, shoyu ile çiğ ton balığı, sade yulaf ezmesi ve moringa tozu eklenmiş sebzeli smoothie vardı; hepsi de organik ve tazeydi.

Mutfak adasının ucundaki küçük bir paket dikkatimi çekti.

"Mia?"* diye sordum karşımda bulaşık yıkamakta olan Joanna'ya.

"Sí."**

Ellerini mutfak havlusuna kurulayıp paketi bana uzattı.

"Gracias."***

Gözlerimi kısarak baktım. Üzerinde *Olivia* Nachtnebel yazıyordu. Bana mektup gönderirken göbek adım "Olivia"yı kullanan sadece iki kişi vardı. Küçük bir kızken melodik olmadığı için Leah adını sevmediğimi söylediğimde, babam bana bu adı vermişti. Ama babam yıllardır bana mektup göndermediği için bunun kimden geldiği konusunda şüphem yoktu.

Paketi duygusuz bir yüz ifadesiyle açtım. İçinden basit ve modası geçmiş, kapaklı bir telefon çıktı.

Elbette ki benimle konuşmak isteyecekti. Tim'i bırakma şeklim genellikle meseleleri hallettiğim tarzdan uzaktı. Bir anlığına öfke dolu yüzü gözümün önüne geldi; öfkesinin ardındaki mantığı anlamama rağmen gıcık olmuştum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Joanna İspanyolca.

"Hayır. Lütfen şoförüme beni on dakika içinde almasını söyler misin? Bugün Senfoni Salonu'nda prova yapacağım."

"Si, Bayan Leah."

Joanna telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra bulaşıkları yıkamaya devam etti.

Konuşmalarımız çoğu zaman bu kadarla sınırlı kalırdı. İkimiz de böyle olmasını tercih ediyorduk. Bu sessiz mizacı için ona iyi bir maaş veriyordum. İnsanlar genel-

* *İsp.* Bana mı?

** *İsp.* Evet.

*** *İsp.* Teşekkürler.

likle konuşmayı, çoğunlukla da kendilerinden bahsetmeyi sevdiği için bu nadir görülen bir özellikti.

Gözlerim kısa bir an için kapaklı telefona kaydı. Akşam programımı ona göre ayarlamam ve her zamanki yerimizde onunla buluşmam gerekecekti. Berbat bir ruh hali içinde olacaktı ama bunun için kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Çiğ ton balığına bakarken Tim'in diş etlerini düşündüm. Muhtemelen şoka girmem, iğrenmem veya pişmanlık duymam gereken bir andı bu, ama öyle hissetmedim.

"Alexa," dedim akıllı mutfağıma seslenerek. "Edith Piaf'tan 'No Regrets' çal. Fransızca versiyonunu."

Mutfağımın tavanındaki dahili Bose hoparlörler şarkının enstrümantal girişini çalarken, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle kahvaltıma başladım.

Artık Tim meselesi hallolduğuna göre, yeniden bir numaralı düşmanım olan Tren Yolu Katili'ne odaklanabilirdim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Liam cipini Josie'nin okulunun önünde durdurdu. Bir grup çocuk, omuzlarında rengârenk çizgi film karakterli sırt çantalarıyla ana girişe doğru ilerliyordu. Yağmur durmuştu ama birkaç damla hâlâ Josie'nin oturduğu yolcu tarafındaki camdan aşağı süzülüyordu. Josie, Liam'ın hayatta her şeyden çok sevdiği tek şeydi. İki yandan örülmüş sarı saçlarının üzerine renkli bir bere takmıştı. Sonbaharın başlarıydı ve hava hâlâ çok sıcak olmasına rağmen tüm arkadaşları bere takıyordu. Liam moda uğruna terlemenin mantığını sorgulamaya cüret ederse, neredeyse on yaşında olan Josie onunla oldukça ikna edici bir şekilde tartışabilirdi.

"Bugün annen seni alacak," diye hatırlattı Liam ona, birlikte geçirdikleri hafta sonunun yine bir kalp atışından daha hızlı geçtiğini hissederek.

Josie kaşlarını çattı ve saç örgülerinden birini parmağının etrafında döndürdü. "Anneme seninle bir gün daha kalıp kalamayacağımı soramaz mısın?"

Şu anda ona bakmak bile çok acı veriyordu ama Liam, Sara'nın buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. Eski karısı onu, çocuğunu kaçırmakla bile suçlayabilirdi. İnadından veya başka bir nedenden ötürü, *kendi* aldattığı adamı yok etmeyi kendine görev edinmişti.

Okul merdivenlerinde duran bir çocuk dikkatlerini çekti. Çocuk Josie'ye, neşeli bir gülümsemeyle ve coşkuyla el salladı. Josie'nin mavi gözleri karşılık olarak parladı.

"Sevimli küçük adam," diye mırıldandı Liam. "Ve baksana, gökkuşağı beresi takıyor. Ama olmaz."

Liam hızlı bir hareketle öne doğru eğilip rozetini yolcu tarafındaki cama dayadı, ardından iki parmağıyla aşırı dramatik bir *gözüm üzerinde* hareketi yaptı.

"Baba!" diye çıkıştı Josie.

"Ne?" Pişmanlık numarası yaparak koltuğuna yaslandı.

"O daha dokuz yaşında!"

"Ben de bunu diyorum. Siz çocuklar bu günlerde on bir yaşında üniversiteye gidip on yedi yaşında evleniyorsunuz."

Josie kıkırdadı. Sara'nın uzattığı boşanma davası yüzünden son zamanlarda çok nadir duyulan o masum kahkahayı yeniden duymak iç açıcıydı. Liam ortak velayeti kabul etmiş ve gereken nafakadan daha fazlasını teklif etmişti. Sonuçta bu kızı içindi ve hangi adam çocuğunu parasız bırakırdı ki? Ama sonra, Sara aniden fikrini değiştirmiş ve hem daha fazla para hem de Liam için daha az ziyaret hakkı istemişti. Eh, bu işe yaramayacaktı.

Gözlerini sarı Converse ayakkabılarına diken Josie, "Bu yıl Şükran Günü'nü yine seninle mi geçireceğim?" diye sordu yumuşak sesiyle. Onu böyle güvensiz görmek kalbini parçaladı. Ama eski karısı "işleri yoluna koyana" kadar alay konusu olmayı da kabul edemezdi. Sara küstahça ilişkisini görmezden gelmesini ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmasını istemişti. Liam onurunun son kalıntılarını alıp bavullarını topladığında Sara öfkeden çıldırmış ve onu bir numaralı düşmanı olarak ilan etmişti. Sonrasında evlerini, birikimlerini, hisselerini ve hatta Liam'ın sevmeye başladığı ama sonunda kaybettiği lanet kediyi bile talep etmişti.

Liam evliliğin kolay olmadığını biliyordu ve cicim ay-

ları geçtikten sonra evliliği ayakta tutmak için gereken çabayı göstermeye çalışmıştı. Ancak bu işlerden anlamayan pek çok erkek gibi, başka bir adam devreye girip dikiş gerektiren bir yaraya yara bandı yapıştırana kadar karısının ne kadar mutsuz olduğunu fark etmemişti.

Liam, "Tatlım," diyerek Josie'nin elini tuttu. "Annenin..."

Liam sözlerinin devamını getiremedi. Ne söylemesi gerekiyordu? Sara'nın, yazın büyük bölümünü ve geçen yılki Şükran Günü'nü Josie'yle geçirdiği halde Şükran Günü için Liam'a izin vermeyeceğini mi? Onu incitmek istediğini mi?

Liam'a beklentiyle bakan Josie'nin gözleri büyüdü.

"Ben... Ben annenin Şükran Günü'nde yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorum. Bu onu üzer, tatlım."

Lanet olsun, bu ilişkide tek yetişkin olmak gerçekten zor bir şeydi.

"Ama yalnız olmayacak. Rick de olacak. Yanımıza taşınıyor."

Liam dudaklarını büzdü. Yani Sara'nın çıplak göğüslü TikTok çocuğu şimdi de Liam'ın alın teriyle kazandığı evine temelli mi yerleşiyordu?

"Onun olması Şükran Günü'nde annen için yeterli olmaz. Neden, biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü Rick sadece normal bir adam ama sen, kızım, sen bir meleksin. Ve kim masasında normal bir adam yerine bir melek istemez ki?"

Josie'nin kıkırdaması kalbini ısıttı.

"Ve başka ne var biliyor musun?" dedi Liam.

"Ne?"

"Bu Noel'de benimle olacaksın!"

"Gerçekten mi?"

"Jane teyzenin çılgın oyuncak bebek koleksiyonu üzerine yemin ederim. Bu yıl benim evimi unutmayacağından emin olmak için Noel Baba'yı aradım bile."

"Baba," dedi Josie gözlerini devirerek. "Noel Baba gerçek değil."

"Ne! Kim dedi?"

"Rick."

Lanet olası Rick.

"Öyle mi? Rick böyle diyor, ha?"

"Hı hı." Josie alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Rick'e TikTok'ta çıplak göğsüyle para kazanmanın da gerçek olmadığını söyle."

Josie öne doğru eğilip ellerini bacaklarının üzerine koyarak yüksek sesle güldü.

"Şimdi gitsen iyi olur, yoksa okula geç kalacaksın."

Annene mahkemede olumsuz bir şey söyleme fırsatı vermek istemeyiz.

Josie uzanıp Liam'a sıkıca sarıldıktan sonra emniyet kemerini çözdü.

"Bekle, tatlım!"

Josie yüzünde meraklı bir ifadeyle döndü.

"Babana bir iyilik yap ve Rick'e, videoları hakkında konuştuğumu söyleme, olur mu?"

Josie başıyla onayladı.

"Ya da en azından söylerken annenin orada olmadığından emin ol."

Josie tekrar güldükten sonra sırt çantasını kapıp aceleyle yolcu kapısını açtı ve bere takan bir grup kıza katıl-

mak için heyecanla dışarı fırladı. Kızlar, sanki birbirlerini yıllardır görmemişler gibi çığlıklarla Josie'yi selamladı.

Boşanmadan önce Liam, kızının arkadaşları ve öğretmenleriyle güvende olduğundan emin olur olmaz oradan ayrılırdı. Ama bu, kızına her sabah tost ve mısır gevreği hazırlama hakkını kaybetmeden önceydi. Şimdiyse arabasında oturup kızı gözden kaybolana kadar onu izliyor ve ne kadar uzun sürerse sürsün her anın değerini biliyordu.

Çalan telefonu dikkatini dağıttı. Ekranda *Tony* yazıyordu.

"Josie'yi bırakıyordum," dedi Liam, bu telefonun kızıyla geçirdiği son anları mahvetmesinden duyduğu hayal kırıklığını gizleyerek.

"Kusura bakma. Tesisatçının kim olduğunu öğrendik. Greg Harris adında bir adam. Seni birazdan aramamı ister misin?" Tony'nin sesi kesik kesik geliyordu.

Liam direksiyonda öne doğru eğilirken dikkati hâlâ Josie'deydi.

"Hayır, şimdi söyle. Kimmiş o?"

"Görmeden inanmazsın."

Heyecan verici habere rağmen Liam, Josie'ye odaklanmış, onu dikkatle izlemeye devam ediyordu. Josie el sallayarak veda ettikten sonra okula girdi.

"Geliyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Liam, Boston'dan ayrılıp Chelsea'de nehrin karşısında yer alan yeni FBI merkezine gitti ve susmayan telefonların ve klavyelerde hızlı hızlı bir şeyler yazan meslektaşlarının arasından geçerek ilerledi. Şık, sekiz katlı cam bir yapıydı burası; fakat ofisler hâlâ eski şubelerden alışık olduğu o modası geçmiş gri halılarla ve açık mavi duvar boyalarıyla kaplıydı.

Davranış Analizi Departmanı'nın tamamı, sanki büyük bir aile pikniğindeymişçesine, bölmesiz geniş bir odaya doluşmuştu. Sadece DAD'nin süpervizörü olan Özel Ajan Larsen özel bir ofisin tadını çıkarıyordu.

Liam, Larsen'ın açık kapısının önünde durdu ama masa başındaki koltuk boştu. Bunun üzerine, hem tesisatçının ölümünden hem de Samantha Hayden'ın kaybolu-şundan sorumlu olduğuna inanılan seri katilin soruşturması için tahsis edildiğini düşündüğü toplantı odasına doğru ilerledi.

Heather Connor'ın masasına ulaştığında, havayı dolduran McDonald's kokusunu fark etmemek imkânsızdı. Heather, Liam'la göz göze gelince derin bir iç çekerek yerinden kalktı.

"Bir kere de salata almayı beceremiyor mu?" diye homurdandı Heather, gözlerini devirerek. Koyu renkli parlak teni beyaz gömleğiyle çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve derin, anlam yüklü kahverengi gözleri kısa kesilmiş saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

"Kovboy DAD'ye sürüldüğünden beri iki kilo aldım,"

diye sitem etti. "Bu kiloları tekrar vermek için koşu bandında kaç kilometre koşmam gerektiğini biliyor musun? Otuzlarımdayım ve üç çocuğum var!"

Heather masadan bir dosya kapıp Liam'ı toplantı odasına kadar takip etti.

DAD toplu cinayetler, seri cinayetler, seri tecavüz vakaları ve kaçırma olaylarını araştıran ajanlardan oluşurdu. Ama günün sonunda herkes birbirine destek olurdu. Konu şüpheli bir kişiyi bulmaya gelince, Heather bu işin kraliçesiydi. Bir zamanlar saha ajanı olarak silah taşıyordu ancak üçüncü çocuğu doğduktan sonra araştırma birimine transferini istemişti.

"Otuzlarının sonuna gelince şikayet etmeye başla, Heather," dedi Liam şakacı bir şekilde. "Millet otuzların hepsinin aynı olduğunu sanıyor ama otuz birle otuz sekiz arasında büyük bir fark var. Benim fazla kiloları vermek için iki kat daha fazla çalışmam gerekiyor. Ayrıca Rob'un o kiloları pek umursadığı yok. Bu yüzden senin sevgi dolu bir eş avantajın var."

Mütevazı, yirmi metrekarelik toplantı odasına girdiklerinde, onları bir merkez masa ve toplanan kanıtlarla birlikte fotoğrafların sergilendiği büyük bir beyaz tahta karşıladı.

Tony ve Kovboy çoktan masadaki yerlerini almıştı. Kovboy'un önünde kalan patates kızartmaları duruyordu ve her zamanki gibi yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

"O sevgi şu sıralar test ediliyor," dedi Heather, Kovboy'un tam karşısındaki her zamanki yerine otururken. "Rob, bana söylemeden yeni bir kamyon almış. Delirdim. Çıldırdım."

Tony, vanilya rengi dosyanın içindeki fotoğraflardan

başını kaldırdı. Masanın tamamı bu soruşturmayla ilgili kâğıtlar ve fotoğraflarla doluydu. "Cidden, bir adamın kamyon aldığı için başka bir adamı yargılamasını mı bekliyorsun?" diye sordu Tony.

"Kamyon neredeyse elli bin dolardı," diye karşılık verdi Heather.

"Bir adamın kamyon alacak parası her zaman vardır," dedi Tony. "Ne olursa olsun."

Heather, Kovboy'un patates kızartmalarına onaylamayan bir bakış attı.

"Pekâlâ, elimizde ne var?" diye sordu Liam, Heather'ın yanındaki yerine otururak. Bu her zamanki oturma düzeniydi: Heather ve Liam bir tarafta, Tony ve Kovboy karşılarında, Larsen ise bir lort edasıyla masanın başında otururdu.

Tony, masanın üzerinden düşük çözünürlüklü bir fotoğraf uzattı. Fotoğrafta bir benzin istasyonunda, arka koltukta kırmızı elbise giymiş bir kadının oturduğu beyaz bir sedan vardı. Kadın, kısa sarı saçlarını kapatan bir beyzbol şapkası takmıştı ve genç bir adamın araca yakıt doldurmasını izliyordu. Arabanın ön camındaki pembe tabela, aracın paylaşımlı olduğunu belirtiyordu.

"Beyaz tişörtlü herif mi? Kimmiş?" diye sordu Liam.

Heather, elindeki dosyadan bir fotoğraf çıkarıp Liam'a uzattı. "*Herif* değil," dedi, "*kadın*."

Liam kaşlarını kaldırarak kadının yakın plan çekilmiş fotoğrafını inceledi. Kadının yüzü aşağıya doğru eğilmişti, sanki benzin istasyonundaki kameranın farkındaymış gibi. Ancak kısa sarı saçları ve kırmızı elbisesi, başka görüntülerde tanınmasını kolaylaştırabilecek ipuçları sunuyordu.

"Kırmızı elbiseli bu kadın gerçekten tesisatçımızla son

görülen kişiyse, oldukça etkileyici bir olayla karşı karşıyayız," diye espri yaptı Kovboy. "Ona dokuz veririm."

"Yüzünü bile göremiyorsun. Dokuzu hak ettiğine nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Heather.

"Yüzüne bakmıyorum ki," diye sırıtıp ekledi Kovboy. "Ben başka bir şeyden bahsediyorum—"

Odaya giren Larsen, "Burası FBI, Kovboy, Hooters değil," dedi sert bir sesle. Yuvarlak gümüş çerçeveli gözlüğü, dar yüzü ve geniş alnıyla kısa boylu adam, Liam'a her zaman kaya örneklerini inceleyen bir bilim insanını hatırlatırdı. Kravat yerine papyon tercih etmesi ve hafif tiz sesi, onu klasik "maço adam" klişesinden ziyade "zeki ve entelektüel" bir tarafa yaklaştırıyordu. Ancak tüm bunlar Larsen'ın hafife alınabilecek biri olduğu anlamına gelmiyordu. Afganistan'a beş kez göreve gitmişti, sağlam bir askerî geçmişi vardı. Üstelik çözdüğü davaların oranı, hackerlarla çalışan siber suçlar birimi de dahil olmak üzere, binadaki çoğunluktan daha yüksekti.

Larsen masaya otururken gözlerini Kovboy'un üzerinden bir an bile ayırmadı. "Kadınları aşağılayan cinsel içerikli yorumlar yapmaktan vazgeç ya da bu çocukça güvensizliğini amcana açıklamak için çok iyi bir sebebin olduğundan emin ol," dedi. "DAD'de her erkeğe, kadına ve aradaki her şeye saygı duyarız, anladın mı?"

Liam, Heather ve Tony, gülmemek için kendilerini zor tutarak gözlerini odadaki rastgele nesnelere çevirdiler. Liam, istemsizce gülmek üzereydi ama bunun ne kadar tehlikeli bir hata olacağını biliyordu. Gülerse Larsen bir sonraki hedefi olarak onu seçerdi ve muhtemelen sahada onun için kurşun yeme tehlikesi yaşayan bir iş arkadaşının

çocuk gibi azarlanmasının onu ne bakımdan eğlendirdiğini sorgulardı.

Larsen, ağına yakalanacak bir sineği bekleyen örümcek gibi bir süre bekledi. Eski moda gözlüğünün arkasından, odadaki ajanların her birini dikkatle inceledi. Kimse ona meydan okumaya cesaret edemeyince, önündeki dosyanın içindeki fotoğrafları ve belgeleri dağıtmaya başladı.

"Beyaz bir kadın," dedi, duygusuz bir tonla. "Yaşı otuz ila elli arasında, boyu yaklaşık bir yetmiş, kilosu elli iki, kırmızı bir elbise giyiyor ve ayakkabılarının rengi bilinmiyor... Elimizde olanlar bu kadar."

Liam elindeki kâğıda baktı. Görünüşe göre bu bir tanık ifadesiydi. "Ne demek elimizde olanlar bu kadar?" diye sordu. "Anlaşılan Lyft* şoförünü sorgulamışız. Benzin dolduran beyaz tişörtlü çocuk."

Larsen başıyla onayladı. "Sorguladık. Kendim konuştum. Owen Wilkers. Üniversiteli bir çocuk. Kadının kırmızı elbisesi ve uzun bacakları dışında pek bir şey hatırlamıyor. Havanın karanlık olduğunu söyledi."

Liam kâğıtları karıştırırken başka bir tanık ifadesine rastladı; bu kez Asyalı bir garsonun raporuydu. "Peki ya bu?" diye sordu raporu havaya kaldırarak.

"Başka bir tanık ifadesi," diye yanıtladı Larsen, yine başını sallayarak. "Rancher Alışveriş Merkezi'nde, Dragon's Palace adlı harap haldeki Çin restoranında çalışan bir garsondan alınan ifade."

"Bu, trafik kameralarıyla Greg Harris'in minibüsünü takip ettiğimiz alışveriş merkezi mi?" diye sordu Kovboy.

"Aynen öyle," diye doğruladı Larsen. "Tony alışveriş merkezindeki işletmelerin personeliyle görüştü ve Dra-

* 2009 yılında kurulan, ABD merkezli bir ulaşım ağı şirketi.

gon's Palace'taki garsondan güzel bir ipucu aldı. Cinayet gecesi minibüsü fark ettiğini iddia ediyor."

Tony, boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. Sesi sakin ve kararlıydı. "Bayan Liu, kırmızı elbiseli kadının tarifine uyan bir kadına su servisi yaptığını söyledi. Kadın orada yaklaşık kırk dakika oturduktan sonra kendisine cömertçe yirmi dolar bahşiş bırakmış. Ardından Bayan Liu, bu kadının Harris'in minibüsüne tıpatıp benzeyen bir minibüse bindiğini görmüş. İfadesi bizi kırmızı elbiseli kadına yönlendirdi ve Heather onu, benzin istasyonundaki Lyft aracındaki kadınla ilişkilendirmeyi başardı."

"Vay canına, güzel iş, H!" dedi Kovboy, başıyla onaylayarak.

Heather kaşlarını çattı. "H mi?"

Liam, Kovboy'u görmezden geldi. "Bu oldukça... Umut verici değil mi? Cinayetten hemen önce Harris'le birlikte olan bir kişiyi tespit ettik—belki cinayete bile tanık oldu."

"Ya da cinayeti işledi," diye ekledi Heather.

"Yok artık," dedi Kovboy alaycı bir tonla. "Olay yerinin fotoğraflarını gördün mü?" Beyaz tahtada sergilenen, Harris'in cesedinin korkunç fotoğraflarını işaret etti. Bu görüntüler odanın üzerine karanlık bir gölge düşürüyordu.

Heather ürperince Liam ona hak verdi. Tecrübeli bir FBI ajanı bile olsanız, fotoğraflar normal bir insanın kolayca dayanabileceği türden değildi.

"Otopsi raporuna göre, Harris'in kanında onu öldürecek kadar yüksek dozda eroin bulunmuş," diye itiraz etti Kovboy, sesi gururla çınlıyordu. "Minibüsünde ve ağacın yanında bulunan kullanılmış iğnelerde DNA'sı var ve herkesin dikkatini çekmişken bu anı değerlendirmek isti-

yorum. Basit ama tecrübeye dayanan fikrime göre, Greg burada—" kısa bir an durup dramatik bir etki yaratmak için tekrar beyaz tahtaya doğru başıyla işaret etti, "—yanlış kişileri kızdırmış bir bağımlıydı. Onlar da onu cezalandırarak diğer mavi yakalı bağımlılara mesaj verdiler. Kartel-ler bunu hep ... ama hep ... yapar. Nokta."

"Peki, neden kadını sağ bırakmış olsunlar? Karteller kadınları ve çocukları öldürmekten çekinmez," dedi Heather.

"Onun cinayete tanık olduğunu söyleyen de kim?" diye karşılık verdi Kovboy. "Belki o ve Harris cinayetten önce tartıştılar. Belki de minibüsten indikten sonra yol kenarında mahsur kaldı ve bir Lyft ile şehre geri döndü."

Bu noktada Liam her şeyin mümkün olduğunu düşündü. "Elimizde yolculuk saati var mı?" diye sordu.

Heather kağıtlarını karıştırdı. "Toprak yolun yakınından kalkış saati 21:21."

Tony, elindeki belgeleri dikkatle incelerken gözlerini kıstı. "Yani Lyft yolculuğunun cinayetten hemen önce olması gayet mümkün. Ölüm zamanının 21:00 ila 22:00 arasında olduğunu tahmin ediyoruz. Rezervasyon hangi isimle yapılmış? İlgili bir cep telefonu numaramız var mı?"

"Var," dedi Heather. "Rezervasyon Greg Harris adına yapılmış. Onun kredi kartı ve telefonu kullanılarak."

Yenilgi hissi, Liam'ın içine kocaman bir kaya gibi oturdu. "Kurbanın..." diye mırıldandı. Kırmızı elbiseli kadın hakkında hâlâ bir şey yoktu. Hiçbir şey.

Heather dudaklarını sıkarak başıyla onayladı. "Zaten Lyft yolculuğunu ve kırmızı elbiseli kadını bu şekilde buldum. Yakındaki baz istasyonlarının çağrı kayıtlarını, kurbanın telefon numarasını arayarak taradım ve Harris'in

telefonundan Lyft yolculuğu için bir arama yapıldığını keşfettim."

"Peki telefonun kendisi?" diye sordu Kovboy.

Heather başını olumsuz anlamda salladı.

Bir başka önemli kanıt daha eksikti. O lanet olası telefon.

Kovboy, Liam'a bilmiş bir ifadeyle baktı. "Harris'in o kurnaz kırmızı elbiseli kızı muhtemelen cinayetten hemen önce eşyalarını çalmıştır. Kim bilir? Belki de onu öldüren torbacının fahişesidir."

"Harris'in minibüsündeki kapı kolunda ve iğnelerde bulduğumuz parmak izleri ne durumda?" diye sordu Liam, Heather'a bakarak. "Bir eşleşme yapabildik mi?"

"Hayır," dedi Heather. "Sadece Harris'in parmak izleri. Diğer parmak izinin hâlâ kimliği belirsiz."

Liam'ın omuzları çöktü, yenilginin ağırlığı onu ezerken bakışları kanıt panosuna kaydı. *Testere* filmini andıran ürpertici bir suç mahalli, bir dizi kimliği belirsiz parmak izi ve biraz eroin dışında hiçbir DNA kanıtı sunmuyordu. Tesisatçınınkiler dışında ne lastik izi ne de ayak izi vardı; bu arada K-9 ekiplerinin ormanda bir hafta boyunca yaptığı aramadan sonra botları hâlâ kayıptı. Üstelik tüm suç mahalli, uyuşturucu bağlantılı bir cinayeti işaret ediyordu. Ama tek bir sorun vardı.

"Karşılaştığım hiçbir kartel veya uyuşturucu çetesi böyle çalışmaz," dedi Liam, kollarını kavuşturarak. "Uyuşturucu satıcıları Fixx kovalarıyla veya ayak izlerini yok etmekle uğraşmaz. Hatta Meksika'dan bulacakları bir tetikçiyle işi sadece elli dolara mal ederler. Karteller kasap gönderir, Mr. Brooks değil."

"Uyuşturucu suçlarında yılların deneyimi mi konuşuyor?" diye sordu Kovboy, alaycı bir tonla.

Tony derin bir nefes vererek konuştu. "Yani elimizde olan şey, muhtemelen hiç var olmayan bir seri katilin kafa ezme imzası. Ne büyük zaman kaybı."

Tony'nin sözleri Liam'ın ağzında acı bir tat bıraktı—çünkü doğruydu. Ama içinde onu kemiren, sarsılmaz bir his vardı. Liam'ın diğer tüm davaları çözmesine yardım eden aynı his. Tıpkı Sara'nın onu aldattığını ortaya çıkarmadan bir gece önce, "Seni seviyorum," dediğinde hissettiği o şüpheli içgüdü gibi. O his şimdi de bu davanın uyuşturucudan fazlası olduğunu fısıldıyordu. Ve bu hissi görmezden gelemezdi.

"Mantığa göre hareket edersek, burada tutarlı bir imza bile olmayabilir," dedi Larsen. "Kafa yaralanması, Samantha Hayden cinayetiyle ilgisiz bir tesadüf olabilir. Maine'deki ekipten aldığım bilgilere göre, onun ölümünü Üniversiteli Avcısı adlı bir seri katille ilişkilendiriyorlar. İsminin de belirttiği gibi bu adam üniversiteli kızları kaçırıp öldürüyor, uyuşturucu bağımlısı tesisatçıları değil. Şu ana kadar elimizdeki kanıtlar, Greg Harris'in sadece yanlış kişilere bulaşmış talihsiz bir uyuşturucu bağımlısı olduğuna işaret ediyor."

"Üniversiteli Avcısı bildiğim kadarıyla hâlâ dışarıda," diye itiraz etti Liam. "Evet, Harris ilk bakışta onun kurban profiline uymuyor olabilir, ama bu psikopatların neden böyle şeyler yaptığını kim bilebilir ki? Belki de Harris'i bir tür intikam için öldürdü. Maine'deki ekibi ziyaret edip kanıtları yeniden gözden geçirmek istiyorum."

Larsen kaşlarını çattı. "Üzgünüm, Richter. Ama Har-

ris'i Üniversiteli Avcısı ile ilişkilendirecek daha somut bir şey bulmadıkça, McCourt'u buna ikna etmem mümkün değil. Şüpheli yok. Parmak izi yok. DNA yok. Telefon yok. Maine'deki ekibi arayabilirsin, ama şu anki koşullarda bir ziyaret söz konusu değil. Zaten personel eksiğimiz var ve Heather, Newcastle'da şebeke suyunun zehirlenmesi vakasında çok geride kaldı. Zehri koyan o pislik yakayı sıyırırsa, İsa bile bizi McCourt'tan kurtaramaz."

"Peki şu anda neredeyiz?" diye sordu Tony. "Bu dava... Narkotiğin mi—" Kovboy'a anlamlı bir bakış attı "—yoksa DAD'nin işi mi?"

"Ah, suç mahallinde uyuşturucu var, kurbanın kanında da... Uyuşturucu vakası," dedi Kovboy, sesine kibirli bir kesinlik yükleyerek.

"Harris'in annesiyle konuştuktan sonra McCourt'un dediği departman olur," dedi Larsen, Kovboy'u görmezden gelerek. "Kadını tespit ettik ve yerini bulduk."

Havaya yoğun bir sis misali sessizlik çöktü.

"Tanrım," diye mırıldandı Heather. "Bu vesileyle oraya gitmek istemediğimi söyleyeyim."

"Ben bu birimin resmî bir üyesi değilim," dedi Kovboy, kendini dışarıda tutarak.

"Mükemmel. Ama yalnız gitmeyeceğim, orası kesin," dedi Tony. "Yüzü paramparça olmuş bir cesedi açıklamak... Bu, tek bir ajanın taşıyabileceği bir yük değil."

Liam başıyla onayladı. "Ben de seninle gelirim."

"İyi," dedi Larsen, kâğıtlarını düzeltip ayağa kalkarken. Boyu zar zor bir yetmiş beşi buluyordu. "Eh, başka bir şey çıkmazsa, anneyle konuşuruz, ardından McCourt davayı..."

Sözü, Kovboy'un iki işaret parmağını masanın kenarı-

na vurup AC/DC konserindeymiş gibi trampet ritmi yapmasıyla yarıda kesildi. Larsen ölümcül bir bakış attı.

"Pardon," dedi Kovboy, korkmuş bir öğrenci gibi mırıldanarak. "Kendimi kaptırdım."

Larsen, "Bu konuyu yarın tekrar ele alırız," dedi buz gibi bir sesle ve kapıya yöneldi.

Tony ve Heather da ayağa kalktı, ancak Liam sandalyeye yaslanarak Lyft'in arka koltuğundaki kadının fotoğrafına odaklandı.

"Kadın," dedi, herkes kâğıtlarını toplayıp çıkmaya hazırlanırken onları durdurarak. "Bahse girerim, bırakılmak istediği yer bir park veya bir sokak köşesiydi, değil mi? Adresi olmayan bir yer?"

Akıllı madde bağımlıları izlerini kaybettirmek için genelde böyle yapardı.

Kovboy, Tony ve Heather önlerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı. Sürücüyle Larsen görüştüğü için, Liam dosyasında tanık raporu arama zahmetine girmeden doğrudan ona baktı.

"Tam olarak ... öyle değil," diye itiraf etti Larsen. Tüm gözler ona çevrildi.

"Neresi o zaman?" diye sordu Tony.

"Boston şehir merkezi," dedi Larsen.

"Şehir merkezi mi? Neresi?" diye üsteledi Heather.

"Çok önemli olmasa da," dedi Larsen, kısa bir duraksamadan sonra, "Boston Senfoni Salonu'na bırakılmış."

Heather, Liam ve Tony merak dolu bakışlarla birbirine bakarken Kovboy'un dudakları kibirli bir sırıtışla kıvrıldı. "Bir çello konserine mi yani?" diye sordu alayla.

"İçeri girmiş mi?" diye sordu Heather, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Larsen kaşlarını çattı. "Girmiş. Ama orada ne yaptığını veya ne kadar kaldığını bilmiyoruz. Belki de sadece tuvaleti kullanıp uyuşturucu aldı. Daha önce büyük bir şehirde böyle bir şey olmadığını kimse iddia edemez."

Liam kaşını kaldırdı. Larsen'ın söyleyebileceği tüm yerler arasında, senfoni salonu... Garipti.

Tony bunun tuhaf olduğunu kabul ederek ama pek bir şey değiştirmeyeceğini düşünerek omuz silkti. "Belki Mozart eşliğinde kafayı bulmayı seviyordur. Sekizinci Cadde'de her gece hamburgercide uyuşturucu alan evsiz adamı hatırlıyor musunuz? Kızarmış et kokusunu sevdiği için gidiyordu. Mekânın sahibi adamı uzaklaştırmak için mavi banyo ışıkları taktırmak zorunda kalmıştı."

"Neden mavi?" diye merak etti Heather.

"Mavi ışıkta damarlarını bulamıyorlar," dedi Kovboy, dirsek çukuruna hafifçe dokunarak.

"Ya senfoni salonunda çalışıyorsa?" dedi Liam. "Ya da orada biriyle buluştuysa?"

"Üzgünüm, Richter," dedi Larsen. "Bunu çoktan kontrol ettim. Orada tarifimize uyan kırmızı elbiseli bir kadın çalışmıyor. Kimse onu gördüğünü bile hatırlamıyor. Elimizde sadece, onu bıraktıktan sonra dikiz aynasından içeri doğru yürümesini izlediğini söyleyen bir sürücü var."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Liam. Bir çıkmaz sokak daha.

"Yarın aynı saatte." Larsen ekibi başıyla kısaca selamlayıp kapıya yöneldiği sırada Liam onu bir kez daha durdurdu.

"Bir kontrol etmek istiyorum, ne olur ne olmaz."

Larsen'ın kaşları belki de haklı olarak yeniden çatıldı.

Büyük olasılıkla zaman kaybıydı ama... Lanet olası Boston Senfoni Salonu mu? Liam'ın içgüdüsü yine devreye girdi. Burada bir şeyler ters gidiyordu. Hem de gerçekten, çok ters.

Elini beline koyan Larsen duraksadı, belli ki düşünüyordu. Beyaz tahtaya baktı; odadaki herkes sessizlik içinde onun yanıtını bekliyordu.

"Gidebilirsin," dedi sonunda, rahatsız bir ifadeyle. "Ama eğer elle tutulur bir şeyle dönmezsen, o zavallı anneyle biz ilgileniriz ve davayı McCourt'un Vahşi Batı'ya teslim etmesine izin veririz, anladın mı?"

Liam asker selamı verdi. "Emredersiniz, efendim!"

"Ve orada kimseyi kızdırma. Şu lanet Senfoni Salonu, Senato'dan daha fazla politikacı ağırlıyor."

Larsen ekibi gözleriyle son bir kez, buz gibi bakışlarla süzdükten sonra odadan çıktı.

"Vay be," diye mırıldandı Kovboy. "Yetişkin bir adamı altına işetebilecek dünyadaki tek kişi Larsen olabilir."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa Larsen her zamankinden daha mı huysuz?" diye sordu Tony, başının arkasındaki seyrekleşmiş bölgeyi kaşıyarak.

"Newcastle şebeke suyu vakası yüzünden," dedi Heather, Liam'ın yanından sıyrılarak. "Senfoni Salonu'na yapacağın ziyareti tamamlasan iyi olur. Larsen, mahkemeye hazırlanmak için herkesin Newcastle vakasına odaklanmasını istiyor. Görünüşe göre şebeke suyunu zehirleyen adam suçunu itiraf etmiş ama zengin halası, adam itirafı imzalamadan hemen önce ona birinci sınıf bir avukat tutmuş. O televizyonlardaki O. J. Simpson'ın avukatı gibi biri. Kötü adamlardan birinin kurtulma ihtimali olduğunda Larsen'ın nasıl olduğunu hepimiz biliriz."

"İzci kurabiyeleriyle dolu bir kamp alanı bulan aç bir boz ayı gibi," dedi Tony.

"Kesinlikle," diye onayladı Heather, büyük odadaki dağınık masasına doğru yönelirken.

"Ben de seninle geleyim mi? Davanın benim adamlarıma devredilmesi ihtimalini de konuşabiliriz arabada," diye teklif etti Kovboy.

Liam başını kaşıdı. "Şey... Teşekkürler, ama bu tek kişilik bir iş. Neden sen ve Tony birlikte kurbanın annesini ziyaret etmiyorsunuz? Gelecekte davayla ilgilenirken onunla tekrar konuşmanız gerekebilir, bu da güzel bir geçiş olur."

"Ne?" diye itiraz etti Tony. "Liam, hadi ama!"

"Orada bir konser başlamadan ve kalabalık olmadan gitsem iyi olur," dedi Liam, özür diler bir ifadeyle. Kovboy'u Tony'ye ilettiği için kendini kötü hissediyordu ama hem Boston Senfoni Salonu'na uğramak hem de kurbanın annesini ziyaret etmek için yeterli zaman yoktu. Dava, hafta bitmeden Narkotik'e devredilebilirdi. Larsen, bu davanın Narkotik'e ait olduğuna inanıyor gibiydi. Belki de öyleydi... Ama bir şeyler tutarsızdı. Hangi madde bağımlısı, erkek arkadaşı vahşice öldürülmeden hemen önce onun kartını ve telefonunu kullanarak Senfoni Salonu'na Lyft çağırırdı ki?

Hayır, bu lanet davada tamamen ters giden bir şeyler vardı. Ve Liam bunun ne olduğunu bulacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yağmur da yağsa, güneş de açsa Boston Senfoni Salonu'nun her zaman göz kamaştırıcı bir görünümü vardı. Zarif beyaz mermer sütunlarla çarpıcı bir tezat oluşturan yüksek tuğla duvarları bir kaleyi anımsatıyordu. Liam bu manzaraya yeterince uzun süre baktığında, kendini erkeklerin silindir şapkalar ve kadınların da korseler giydiği bir zamana ışınlanmış gibi hissediyordu.

Büyük bir su birikintisinin etrafından dolanarak beyaz mermer merdivenlerden çıktı ve giriş salonuna ulaştı. Günün bu saatinde salon oldukça boştu. Konserlerin öğleden sonra veya akşam başlaması bekleniyordu ve gişeler bile kapalıydı.

Liam, salonu gözleriyle taradı ve omzunda bir çello kutusu taşıyan genç bir adamla göz göze geldi.

"Affedersiniz, Senfoni Salonu'nun operasyonlarını kim yönetiyor, biliyor musunuz?"

Rozetini çıkarıp gösterdi. Merak ve korku dolu gözlerle bakan genç çellistin gözleri büyüdü.

"Endişelenmenize gerek yok. Kimse başını belaya sokmuş değil. Sadece birkaç sorum var."

Biraz rahatlayan genç adam başıyla gişeleri işaret etti. "Gişelerin arkasındaki koridoru takip edin, Erik Hieber'in ofisini bulursunuz. Kendisi sorumlu. Ama baştan söyleyeyim, tam bir pislik olabilir."

Liam sırıttı. "Teşekkürler."

* * *

Yardımsever çellist, Bay Hieber'in ofisinin personel girişine açık bir bölgede, sonu gelmiyormuş gibi görünen,

penceresiz ve kırmızı halılarla kaplı koridorlar labirentinde gizlendiğini belirtmeyi unutmuştu. Çeşitli prova odalarında alıştırma yapan müzisyenleriyle bu koridorlar kendi başına bir senfoni gibiydi. Hava, harmoniler ve provalar sayesinde adeta canlı gibiydi.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir arayıştan sonra Liam sonunda Bay Hieber'in ofisini buldu. Kapı, diğer kapılardan daha büyüktü ve ahşaptan yapılmıştı, üzerine altın bir isimlik yerleştirilmişti. Göze çarpsa da aşırı gösterişli değildi. Liam, kapıyı nazikçe, kimseyi rahatsız etmek istemiyormuş gibi çaldı.

"Evet?"

İçeri adım attığında, sade sayılabilecek bir ofiste büyük bir maun masanın başında oturan uzun boylu, zayıf bir adam gördü. Adam altmışlarının sonlarında gibi görünüyordu; gümüş rengi saçları düzgünce geriye taranmıştı ve bakımlı bir bıyığı vardı. Krem rengi bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, kırmızı kravat takmıştı. Üzerinde otorite ve kibir kokan bir hava vardı. Omuzlarına gevşekçe doladığı kan kırmızısı saten atkı dikkat çekiyordu. Karşısında ise kızıl saçlı, gözlüklü ve Bay Hieber'in atkısıyla hemen hemen aynı renkte ruj sürmüş genç bir kadın oturuyordu.

Bay Hieber, kadınla birlikte incelemekte olduğu düzensiz kâğıt yığınından başını kaldırdı ve kısık gözlerle Liam'a baktı. "Ne var? Meşgul olduğumu görmüyor musunuz?"

Liam gülümsedi. Çellist haklıydı—Hieber tam bir ukalaydı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Bay Hieber," dedi

Liam, rozetini çıkarıp gösterirken. "Ben FBI Ajanı Richter. Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak istiyorum."

Bay Hieber'in ince dudakları gerilirken, genç kadının gözleri şokla büyüdü.

"FBI mı?" dedi kadın.

"Rozetinize daha yakından bakmak istiyorum," dedi Bay Hieber, Liam'a masasına yaklaşması için işaret ederek. Birinin rozetini incelemek istemesi nadir bir durumdu ama imkânsız değildi, bu yüzden Liam masaya doğru yürüyerek rozeti uzattı.

Koltuğunda öne doğru eğilen Bay Hieber, rozeti birkaç saniye dikkatle inceledikten sonra geri verdi.

"Kısa kesin."

Genç kadın hızla ayağa kalktı ve kâğıtlarını sinirli bir şekilde topladı.

"Kal, Crystal. Uzun sürmeyecek."

Crystal, kararsız bir şekilde bir Liam'a, bir Bay Hieber'e baktı.

"Uzun sürmeyecek," diye onayladı Liam. Crystal tereddütle tekrar yerine oturdu. "Kimse başını belaya sokmuş değil—"

"Tabii ki değil," diye araya girdi Bay Hieber. "Burası dünyanın en prestijli senfoni salonlarından biri. Woodstock değil."

Liam zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Buraya olası bir tanık hakkında bilgi almak için geldim. Geçen ayın on ikisi gecesi, bu kadının Senfoni Salonu'na girdiği görülmüş."

"Eee? Her hafta sonu binlerce insan geliyor buraya. Uluslararası bir cazibe merkeziyiz."

"Evet, elbette. Burada herhangi bir şey ima etmiyorum. Sadece şunu merak ediyorum; o gece kısa kırmızı bir elbise giymiş, kısa sarı saçlı bir kadın gördüğünü hatırlayan var mı? O gece tedirgin görünmüş ve sıradışı davranmış olabilir. Kimse böyle bir şeyden bahsetti mi?"

Bay Hieber kaşlarını çattı. Liam bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu ama denemeye değerdi. Kimin neyi görmüş olabileceğini asla bilemezdiniz.

"Güvenlik kameralarınız var mı?" Liam, bu sorunun cevabını zaten biliyordu. Girişteki kameraları görmüştü, hatta bu ofiste bile bir tane vardı. Crystal ağzını açtı, ancak Bay Hieber ondan hızlı davrandı.

"Neden cevabını bildiğiniz soruları bana soruyorsunuz?" diye sordu, başıyla ofisinin köşesini işaret ederek.

Liam masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O geceye ait görüntülere göz atmam mümkün mü?"

Bay Hieber çenesini kaşıdı, düşünüyordu.

"Muhtemelen bir sonuç vermeyecek," diye ekledi Liam, "ama Senfoni Salonu'nun bu davadaki rolü gereksiz yere halkın ilgisini çekmeden önce konuyu kapatsak iyi olur. Bu oldukça korkunç bir suçla ilgili. Böyle prestijli bir yer, o tür bir ünü hak etmiyor."

Bay Hieber gözlerini kısarak koltuğuna yaslandı. "Bir güvenlik ekibimiz var. Küçük bir ekip, ama Senfoni Salonu yirmi dört saat izleniyor. Güvenlikten sorumlu kişi Connor. Crystal sizi ona götürür."

Zavallı Crystal'ın Bay Hieber'in emrini anlayabilmesi biraz uzun sürdü.

"Sizi *hemen* götürecek," diye ekledi Hieber, azarlayıcı bir tonla.

Crystal hızla ayağa kalktı. "Connor hemen koridorun sonunda, Bay—"

"Adı Ajan Richter," dedi Hieber, Liam cevap veremeden önce.

Crystal gergin bir gülümsemeyle kapıya doğru yöneldi.

Liam koridora çıkmadan önce Bay Hieber'e döndü. "Teşekkür ederim," dedi ama Bay Hieber elini sadece aldırışsız bir şekilde sallayıp tekrar masadaki kâğıtlara yöneldi.

* * *

"Bay Hieber'ın kötü bir niyeti yok. Tatil konserleri yaklaşıyor," dedi Crystal, üzerinde GÜVENLİK yazan kapıyı tıklatırken. "Burası oldukça stresli olabiliyor, özellikle de Bay Hieber için."

Liam başıyla onayladı. "Anlıyorum."

İkisi de kapıya bakarken arada tuhaf bir sessizlik oluştu. Birkaç saniye sonra uzun boylu bir adam içeriden kapıyı açtı. G. I. Joe'nun emekli versiyonu gibi görünüyordu. Liam'dan iki kat yaşlı görünmesine rağmen, günün herhangi bir vaktinde Liam'ı yere serebilecekmiş gibi duruyordu.

"Connor, rahatsız ettiğimiz için üzgünüm," dedi Crystal, gözlüğünü burnunun üzerinde düzelterek. "Bu FBI'dan Ajan Richter. Bazı güvenlik görüntülerine bakmak istiyor."

Connor kaşlarını çattı.

"Kimse başını belaya sokmuş değil," dedi Liam. "Sadece olası bir tanık arıyoruz."

"Bay Hieber izin verdi," diye araya girdi Crystal.

"Peki, o zaman zindana hoş geldiniz," dedi Connor,

Senfoni Salonu'nun çeşitli alanlarını gösteren güvenlik monitörleriyle dolu, loş ışıklı ve penceresiz odaya dönerek.

"Teşekkürler, Connor. Bu çok uzun sürmez," dedi Crystal ve duvara monte edilmiş ileri teknoloji monitörlerin önündeki masadan bir sandalye çekti. Oda 4K dokunmatik ekranlarla, son model bilgisayarlarla ve hatta bir güvenlik alarmıyla donatılmıştı.

"Güzel sistem," dedi Liam, gerçekten etkilenmiş bir şekilde. Büro'daki bilgisayarlar bunlardan iki kat daha eskiydi.

"Mozart'ta çok para var," dedi Connor, lüks bir masaj koltuğuna oturarak.

"Hiç şüphesiz," diye mırıldandı Liam.

"Peki, hangi görüntülere bakmak istiyorsunuz?" diye sordu Connor, merakla. "Sanırım her şeyi açık açık anlatamazsınız, değil mi?"

"Maalesef hayır," diye yanıtladı Liam. "Kısa sarı saçlı, kırmızı elbiseli bir kadın arıyoruz. Bu kadın 12 Eylül akşamı saat dokuz buçuk civarında Senfoni Salonu'na girmiş. Görüntüleri bu kadar uzun süre saklıyor musunuz?"

"Genç ve yakışıklı olduğum zamanlarda bu biraz zor olurdu," dedi Connor, eliyle gökyüzünü işaret ederek. "Ama şunun sayesinde burnumuzu aylar öncesine kadar sokabiliyoruz."

Crystal ve Liam şaşkınlıkla birbirine baktı. Connor kafalarının karıştığını fark etti.

"Bulut. Anlamadınız mı? Bulut... Gökyüzündeki şu pofuduk şey."

Crystal zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Liam da aynı şekilde bir tebessümle durumu geçiştirdi. Ardından iri adam, bilgisayara bağlı bir cihaza kimlik kartını

okutarak 12 Eylül gecesine ait dosyayı açarken Liam da onun omzunun üzerinden eğildi.

"Bu, saat 21:28 civarı olmalı," dedi Connor, salonun büyük giriş kapılarını gösteren bir videoyu oynatırken. Şık kıyafetler içindeki bir grup insan zarafetle beyaz merdivenlerden inip çıkıyor, binaya girip çıkıyordu. Çok geçmeden, kırmızı elbiseli kadın merdivenlerde göründü ve giriş kapılarına doğru yürüdü.

"İşte orada!" dedi Liam, parmağıyla bilgisayar ekranını işaret ederek. Beyzbol şapkası, dikkat çekici kırmızı elbisesi ve zarif duruşuyla, bu kesinlikle fotoğraflardaki kadındı. Hızlı adımlarla merdivenlerden çıkıp çift kanatlı görkemli kapılardan içeri girdi ve kusursuz bir şekilde zarif akşam kalabalığına karıştı.

"Onu diğer kameralarla takip edebilir miyiz?" diye sordu Liam.

"Elbette," dedi Connor, parmakları klavyede dans ederken. Birkaç saniye içinde ekranda başka bir video oynatmaya başladı. Bu kez kadın giriş salonundaki şık gişelerin yanından emin adımlarla geçiyordu. Başı eğikti, sanki kameraların meraklı merceklerinden saklanması gerektiğini biliyormuş gibiydi. Sonra bir köşeyi dönerek gözden kayboldu.

"Ve devamı," dedi Connor, hızla bir sonraki videoyu açarak. Kadın uzun koridorlardan birinde ilerliyor, ardından bir başka köşenin arkasında kayboluyordu.

Connor sandalyesine yaslanarak iç geçirdi.

"Yani?" diye sordu Liam, sabırsızlığı artarak. Bugün ilk kez bir ilerleme kaydediyormuş gibi hissediyordu.

"Hepsi bu," dedi Connor, parmaklarını birbirine kenetleyerek.

"Ne demek hepsi bu?"

"Onu görüntüleyen son kamera bu. O köşenin arkasında personel girişi ve salonun en iyi saklanan sırrı olan, kimselerin bilmediği bir tuvalet var. Sadece en sık gelen konser müdavimleri orayı bilir ve bu tuvaleti yeni gelenlerle paylaşmaktansa ölmeyi tercih ederler."

"Başka kamera yok mu?" Liam'ın sesi istediğinden daha öfkeli çıkmıştı. Bir ipucuna bu kadar yaklaşmışken böyle bir engelle karşılaşmak can sıkıcı bir darbe olmuştu.

"Kadınlar tuvaletinin kapısını kayda almıyoruz. Bu, bizim gibi kârlı bir mekânın asla geçmek istemeyeceği yasal bir sınır. Ayrıca personel bölgesi çok geniş. Bu alanda böyle bir yatırım gerektirecek türde müzisyenlerimiz yok. Burası Mozart, hatırladınız mı? Mötley Crüe değil. Kışın tuvaletlerde uyuşturucu alan birkaç bağımlı veya geceleri sıcak bir yer arayan evsizler dışında pek sorun yaşamıyoruz."

Liam dudaklarını büzerek videonun oynamaya devam ettiği ekrana baktı. Ekranda enstrüman çantalarıyla gelip geçen birkaç kişi vardı, temizlik arabasıyla bir kadın görünüyordu—ama kırmızı elbiseli kadın yoktu.

Üçü de bir iki dakika boyunca dikkatle izledi, ama kırmızı elbiseli kadın tuvaletlerden geri çıkmadı.

Connor, sandalyesinde tekrar öne doğru eğildi. "Hızlıca ileri sarmamın bir sakıncası var mı? Vardiya değişimimiz yaklaşıyor."

"Elbette, devam edin," dedi Liam.

Video birkaç dakika daha devam etti—kırmızı elbiseli kadından hâlâ bir iz yoktu.

"Lanet olsun, nerede bu kadın?" diye mırıldandı Liam.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Connor, kısık gözlerle ekrana bakarak.

"Belki bir süreliğine tuvalet kabininde bayılmıştır?" dedi Crystal.

"Sanmam," dedi Connor. "Melinda o tuvaleti saat 21:55 civarında temizledi. Bakın, işte burada." Videoyu durdurdu ve ekranda temizlik arabasıyla tuvaletlerin olduğu taraftan gelen kısa boylu, tıknaz bir kadın belirdi.

"Peki o zaman nerede bu kadın?" diye sordu Crystal, sesi şaşkınlıkla doluydu.

"Ya sadece personelin girebildiği alana gizlice girdi ya da video bir hata verdi," dedi Connor.

"O hatayı yakalayabilmek için tüm videoyu gerçek zamanlı izlemem gerek. Çok nadir olur ama bazen olur."

"Bir hata. Kesinlikle öyle olmalı," dedi Crystal, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir ses tonuyla. "Personel alanına girseydi fark edilirdi."

Liam ona baktı. "Emin misiniz? Buraların oldukça yoğun olabileceği belli."

Crystal güldü. "Kesinlikle eminim. Bay Hieber'i tanıdınız. Arka odalarda çok değerli enstrümanlarımız var."

"Aralarında bir milyon dolar değerinde bir Stradivari bile var," diye ekledi Connor. "Hiçbirimiz tanımadığımız birine kapıyı açmayız. Eğer yaka kartınızı unutursanız, o gün için geçici bir tane almanız gerekir ve bunu Bay Hieber'den temin etmeniz gerekir. Yani kartınızı asla unutmamanız gerektiğini bilirsiniz, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Liam başıyla onayladı. "O gece kim sahne aldı?"

"Leah Nachtnebel," dedi Crystal ve Connor aynı anda.

Ardından sanki "aynı anda söyledik!" diye bağıracak çocuklar gibi birbirlerine gülümsediler.

"O kim?" diye sordu Liam.

Connor ve Crystal'ın yüzlerindeki gülümseme bir anda silindi ve bunun yerini tam bir şaşkınlık aldı.

"Leah... Nachtnebel?" Crystal, kaşını kaldırarak Liam'a baktı.

"Üzgünüm ama onun kim olduğunu bilmiyorum," dedi Liam.

"Tanrım, Bayan Nachtnebel'i ben bile tanıyorum," dedi Connor, "ki ben sadece güvenlikçiyim."

"Peki, neden? Klasik müziğin Bruce Springsteen'i gibi biri mi?" diye sordu Liam.

"Hah!" diye kahkaha attı Connor. "Bruce, Backstreet Boys, Elvis ve Johnny Cash'i al, hepsini güzel bir suratta birleştir. Üstüne bir de Michael Jackson ekle, işte o zaman bu kadının klasik müzik dünyasındaki yerini anlamaya yaklaşırsın."

"Tanrım, o kadar büyük yani?"

"Daha da büyük," diye ekledi Crystal. "Konser biletleri iki yıl öncesinden tükeniyor. İnsanlar dünyanın dört bir yanından onu izlemek için uçuyor. Daha geçenlerde başkan için çaldı."

"Vay be," diye mırıldandı Liam.

"Vay be, kesinlikle doğru kelime," diye başını salladı Connor.

Bir çıkmaz sokak daha, diye düşündü Liam, temizlikçi kadının donmuş görüntüsüne bakarken. "Bu kaydın bir kopyasını alabilir miyim?"

"Bunu Bay Hieber'e sormam gerek. Her şey için bu adamın onayı gerek. Burada soluduğum hava için bile."

"Tahmin etmiştim," dedi Liam. "Bu görüntüler daha önce hiç hata verdi mi?"

Connor çenesini kaşıdı. "Belki bir iki kere. Birkaç saniyelik bir hata çok sıradışı değildir, ama kırmızı elbiseli kadının uzun koridordan geri dönmesini kaçırmak için en az otuz saniyelik bir donma gerekir. Ama eğer bir şekilde sadece personelin girebildiği alana girdiyse, o zaman birçok arka çıkışın birinden çıkmış olabilir."

"Bu pek olası değil," diye itiraz etti Crystal. "Personel alanı, anahtar kart olmadan açılmayan kilitli kapılarla dolu bir labirent gibidir. Ayrıca kim olduğunu sormadan kimse onun sahne arkasında tüm alan boyunca yürümesine izin vermezdi, buna eminim."

Liam bunu biraz düşündü. "Connor, o gece olağandışı görünen bir şey hatırlıyor musun? Herhangi bir şey?"

"Nilson'a sorabilirim. O gece görevdeydi. Ama eğer bir şey olsaydı, bana söylerdi."

Liam, Crystal'a baktı. Crystal da başını iki yana salladı. "Sahne arkası, yani perde arkası, o gece diğer gecelere göre daha karmaşıktı. Ama onun dışında gerçekten kayda değer bir şey yoktu."

"Neden o kadar karmaşıktı?"

Crystal omzunun üzerinden sanki Bay Hieber'ın orada olmadığından emin olmak ister gibi bakarak derin bir nefes verdi. "Şey, Bay Hieber ve Leah arasında bazı anlaşmazlıklar var. Atmosfer zaten normalde pek ideal değildir ama o gece konser geç başladı. Bu da Bay Hieber'ı sinir krizinin eşiğine getirdi."

"Tanrı'ya şükür o gece burada değildim," dedi Connor.

"Ne tür anlaşmazlıkları var?" diye sordu Liam, bilmek isteyerek.

Connor kurnaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Onu fena kızdırdı. Leah geçen yıl bir konseri iptal etmişti ve Hieber her zamanki gibi ona karşı kibirli davrandı. Ama Leah Nachtnebel herkes gibi biri değil. Bu kadın Boston Senfoni Salonu'nun, ülkenin en büyük klasik müzik gelir kaynağı olmasını sağladı. Hieber ona karşı büyük bir ukalalık yapınca Leah onu o yılki tüm konserlerini iptal etmekle tehdit etti. Yaklaşık altmış milyon dolarlık bir zarardan bahsediyorum."

"Gerçekten milyonlardan mı bahsediyorsunuz?" dedi Liam, şaşkınlıkla.

"Hı hı, aynen öyle. Ve bu sadece yıllık bilet satışları, turistlerin şehre gelmesinden kaynaklanan ekonomik canlanmayı hesaba katmıyoruz bile. Boston Belediye Başkanı, Hieber'ı dört ayak üstünde özür dilemeye zorladı. Hatta hemen ardından Hieber'ın kovulmasını istedi ama Leah nedenini asla bilemeyeceğimiz bir şekilde bunu engelledi."

"Teşekkürler, Connor," dedi Crystal, dişlerinin zar zor göründüğü hafif bir gülümsemeyle. "Ajan Richter drama isteseydi, operalarımızdan birine bilet alırdı."

Connor boğazını temizledi. "Üzgünüm."

Oldukça ilginç bir dramaydı gerçekten de. Ama şimdiye kadar işe yarar bir şey ortaya çıkmamıştı. Her yer çıkmaz sokaklarla doluydu—personel alanında bir şey gören biri yoksa tabii. Ama büyük ihtimalle bu bile davayı elde tutmaya yetmeyecekti. Görünüşe göre tüm bunların sorumluluğu yakında Kovboy'a geçecekti.

Belki de haklı olarak, diye düşündü Liam. Belki Greg Harris'in cinayeti Kovboy'un söylediği gibi hiçbir şekilde

seri katil imzası taşımıyordu ve yalnızca uyuşturucu kaynaklı bir karmaşadan ibaretti. Tamamen alakasız, vahşi bir tesadüften ibaretti sadece. Kafa karıştıran bir rastlantıydı.

"Konser neden geç başladı, biliyor musunuz?" diye sordu Liam.

"Pek değil," dedi Crystal. "Bu tür şeyler sık olur. Ama Leah'nın konseri olduğu için bu farklıydı. O asla geç kalmaz."

"Konser ne zaman başladı?"

"O geldikten kısa bir süre sonra. Saat 21:50 civarında."

"Kırmızı elbiseli kadının kaybolduğu saate yakın," diye mırıldandı Liam. Elde bu kadar az şey varken, en önemsiz olanı da dahil olmak üzere her taşın altına bakılması gerekiyordu.

"Bayan Nachtnebel şu anda burada mı? Belki koridorlarda birini fark etmiştir?"

"İmkânsız!" diye güldü Crystal alayla. "Bay Hieber buna asla izin vermez. Leah'nın bir daha sinirleri bozulursa, valizlerini toplayıp gider."

Liam, Crystal'a kaşlarını çatarak baktı. "Neyse ki Bay Hieber, Bayan Nachtnebel'in hamisi değil. Ve bu bir FBI soruşturması, hayran buluşması değil."

Tam hızını alacaktı ki aklına Larsen'ın sözleri geldi. *Senfoni Salonu'nu kızdırma*, diye uyarmıştı.

Liam duruşunu biraz değiştirerek Crystal'a sıcak ve cazibeli bir şekilde gülümsedi.

"Eğer biri Bayan Nachtnebel'den birkaç dakikasını ayırmasını rica edebilirse, bu bana gerçekten çok yardımcı olur," dedi.

Flört konusunda bir uzman sayılmazdı –on yıllık evlilik bu yeteneğini biraz köreltmişti– ama uzun boylu, fit

vücudunun bazı kadınlar için bir çekiciliği olduğunu ve FBI ajanı olmanın da bir avantaj sağladığını biliyordu. Denemeye değerdi. Ve bugün şans onun yanındaymış gibi görünüyordu; Crystal, onun gülümsemesi karşısında yumuşar gibi oldu.

"Bayan Nachtnebel koridorlarda bu kadınla karşılaşmış olabilir," diye devam etti Liam. "Belki bir şey görmüş veya duymuştur. Şüphelinin yüzünde belirgin bir yara izi veya kısa bir selamlaşmada fark edilen belirgin bir aksan gibi en ufak bir detay bile inanılmaz derecede yardımcı olur. En kötü ihtimalle beni görmeyi reddeder, değil mi? Sormanın kimseye zararı olmaz."

Crystal ve Liam bir an göz göze geldi.

"Lütfen."

Sonunda, Crystal derin bir nefes alıp gülümsedi. "Bu ay onun programından ben sorumluyum. Yarın onunla kısa bir toplantım var. Bana kartınızı verirseniz, kabul ederse size haber veririm."

Liam'ın yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. "Bugün şanslı günüm. Çok teşekkür ederim! İşte kartım."

Crystal kartı alıp iki tarafını da okudu. "Özel Ajan Liam Richter. FBI." Başını iki yana salladı ama hâlâ gülümsüyordu. "Tıpkı filmlerdeki gibi."

"Emin olun, filmlerdekiyle hiç alakası yok," diye yanıtladı Liam. "Filmler bitmek bilmeyen evrak işlerinden ve ne kadar az maaş aldığımızdan bahsetmiyor."

Crystal kartı pantolonunun cebine sıkıştırdı.

"Yarın sizi arayıp video kaydının kopyası hakkında da bilgi verebilirim," dedi.

"Harika olur. Çok teşekkür ederim."

* * *

Serin sonbahar esintisi Bay Hieber'ın dünyasının boğucu atmosferinden hoş bir kaçış sağlamıştı. Liam, Boston Senfoni Salonu'nun görkemli merdivenlerinden aşağı inerken telefonunu kulağına dayamış, tekdüze çalma sesini dinliyordu. Tam o sırada yanından pahalı bir krem rengi palto giymiş uzun boylu, ince bir kadın geçti. Uzun, koyu saçları özenli bir at kuyruğu halinde toplanmıştı. Kadında, dönüp ona tekrar bakmaya iten bir şey vardı.

"Hall'daki işin bitti mi?" diye sordu telefona cevap veren Tony.

Liam ağzını açtı, tam cevap verecekti ki kadın Senfoni Salonu'nun büyük giriş kapılarının önünde durup aniden döndü. Bakışları, Liam'ın gözlerinin içine kilitlendi, sanki onu izlediğini hissetmiş gibiydi. Kadının yeşil gözleri bıçak kadar keskindi.

Liam donakalmıştı, kadının bakışları onu büyülemiş gibiydi. O anda, kalbinin her atışını, kanının vücudunda dolaştığı her damarı hissedebiliyordu.

"Liam?" diye seslendi Tony.

Kadın, ifadesiz bir şekilde, bir aslanın avına baktığı gibi Liam'a bakıyordu. Bu, tuhaf bir şeydi. Onu tanıyor muydu?

"Liam! Dalga mı geçiyorsun? Orada mısın?"

Ve sonra, aniden, hiçbir şey olmamış gibi döndü ve içeri girerek kayboldu.

"Evet... B-buradayım," dedi Liam.

"Ne yapıyorsun, Tanrı aşkına?"

"Hiç. Senfoni Salonu'ndaki işim yeni bitti."

"Ee? Bir şey çıktı mı?"

Liam sanki bir büyü altındaymış gibi kadının az önce kaybolduğu kapılara bakmaya devam ediyordu.

"Henüz bilmiyorum."

"Tanrım. Gizemli adamı oynamayı bitirdiysen, neden kurbanın annesinin evinde bana katılmıyorsun? Lanet olası Kovboy uyuşturucuyla ilgili acil bir vakaya çağrıldı ve ben kadının evinin önünde arabada bekliyorum. Bunu tek başıma yapamam. Gerçekten yapamam."

Liam, Büro'daki uzun mesai saatlerinde Tony'yi iyi tanımıştı. Tony, bir seri katilin göğsüne kurşun sıkıp gece uykusunu hiç bozmadan devam edebilecek biriydi. Ama yaşlı bir kadına bu kadar yıkıcı bir haber vermek haftalarca içini kemirirdi.

"Adresi mesaj at. Hemen geliyorum."

"Şükürler olsun. Lütfen acele et. Bir süredir burada bekliyorum."

"Bekle, hemen arabaya geçiyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendilerini düşük bütçeli bir korku filminin açılış sahnesine adım atmış gibi hissediyorlardı. Liam ve Tony üstü kir ve lekelerle kaplı, kırık dökük, kedi idrarı kokan bir kanepede oturuyorlardı. Etrafları, donuk cam gözleriyle her hareketlerini izliyor gibi görünen, içleri doldurulmuş bir kedi koleksiyonu tarafından sarılmıştı.

Karşılarında, üzerinde şarap yudumlayan bir kedi figürü olan mor bir kazak ve lekeli pembe tayt giymiş Bayan Harris oturuyordu. Bayan Harris ile ajanlar arasında, kedi oyuncakları ve kirli çamaşırlar gibi çok sayıda rastgele eşya vardı. Belki bu bir korku sahnesi değildi; belki de *İstifçiler* isimli TV şovunun setindelerdi.

Kediler, Liam ve Tony'nin ayaklarının önünde bir oraya bir buraya koşturuyor, ortamın tuhaflığını artırıyordu.

Birdenbire bir tekir kedi hiç beklenmedik bir şekilde Liam'ın kucağına sıçradı. Kedilerden nefret eden ve onlara alerjisi olan Tony, şiddetle hapşırarak Liam'dan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı. Kediden olabildiğince kaçmaya çalışırken neredeyse kanepenin kenarına devrilecekti.

Bayan Harris, "O Donald," dedi önündeki yürütece yaslanıp gülümseyerek. Sararmış dişleri, havasız oturma odasının loş ışığında parlıyordu. "Çenesinin altını kaşıtmayı çok sever."

Liam gülümseyerek tombul kedinin çenesini kaşıdı. Kediden gelen memnuniyet dolu yüksek mırlama bu emeğini ödüllendirdi.

Bu ziyaret baştan sona gerçeküstüydü. Dağınık ev, sayısız kedi ve en çarpıcı olanı da bir annenin alabileceği

en yürek burkan habere karşı tamamen kayıtsız görünen Bayan Harris.

"Tekrar söylüyorum," dedi Tony, üzgün bir sesle. "Başınız sağ—"

"Gerçekten kahve ve kurabiye istemiyor musunuz?" diye araya girdi Bayan Harris, sanki taziye mesajlarından yorulmuş gibi. "İkiniz de çok çalışan insanlara benziyorsunuz, biraz ikramı hak ediyorsunuz." Yüzü bir anda hoşnutsuz bir ifadeye büründü. "O beceriksizden farklı olarak. Onu büyütmek zorunda kaldım ama ne iş tutabildi ne de düzgün bir hayat yaşayabildi. Sürekli barlarda içer, hafif kadınlarla düşüp kalkardı."

Liam, kendini zor tutsa da Tony'ye bir göz atmadan edemedi. Tony'nin yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Hayır... Şey, hayır, teşekkürler Bayan Harris," diye kekeledi Tony. "Bu... Şey, sizin için çok zor olmalı ama size birkaç soru sormamıza izin verirseniz bize çok yardımcı olur."

Omuz silkti. "Buyurun, sorun."

Liam, Donald'ın pençelerini bacaklarına geçirmesine aldırmadan öne doğru eğildi. "Greg son zamanlarda birileriyle anlaşmazlık yaşamış olabilir mi? Belki bir kız arkadaşıyla?"

"Kız arkadaşı mı?" diye alayla güldü Bayan Harris. "Onun erkeklerden hoşlandığını sanıyordum, ta ki geceleri bilgisayarında izlediği o korkunç, pis videoları duyana kadar. O videolarda bağıranlar kadınlardı, erkekler değil. Kendisine bir daha evimde böyle kutsal olmayan bir şey izlerse, Tanrı'nın izniyle onu keseceğimi söyledim."

Bayan Harris elini makas gibi kullanarak kesme hareketi yaptı.

"Pekâlâ..." diye mırıldandı Tony.

Liam bakışlarını başka tarafa çevirerek Donald'ı sevmeye odaklandı. Aklından hızla düşünceler geçiyordu. Bu dava giderek daha tuhaf bir hal alıyordu.

"Çocukken çok arkadaşı var mıydı?" diye sordu Liam.

Bayan Harris bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıktan sonra tekrar kapadı. "Onun çocukluğunu pek hatırlamıyorum. Demansım var, biliyorsunuz." Eliyle kulağını çekiştirip başka tarafa bakması, yalan söylediğine dair bir işaret olabilirdi.

Tony daha derine inmek için öne eğildi, ancak Liam boğazını temizleyerek onu durdurmak istediğini belli etti. Bayan Harris'i istemediği bir konuda zorlamak, onları evden kovulmaya kadar götürebilirdi. "Sağlık sorunlarınızı duyduğuma üzüldüm," dedi Liam. "Oğlunuzun kim için çalıştığını biliyor musunuz? Minibüsünün üzerinde reklamı olan tesisat şirketini bulamadık."

"Çünkü o işi uydurmuştu. Yalancı, kendini tesisatçı gibi gösteriyordu. Ne tür bir beceriksiz adam tesisatçı taklidi yapar ki? Zaten tesisatçı olacak yeteneği de yoktu. Onun için iş yapan zavallı insanlara dua ediyorum. Eğer paralarını geri istiyorlarsa, onlara her şeyi içkiye harcadığını söyleyin."

"Greg'in alkolle sorunları mı vardı?" diye sordu Liam.

"Sorun mu? Rus gibi içerdi!"

Tony boğazını temizledi. "Peki ya daha sert uyuşturucular?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu, ama olsa da şaşırmazdım. Ama eğer onu bunun öldürdüğünü düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Ben kimin yaptığını biliyorum."

Bayan Harris uzanıp bir sigara aldı ve yakarken Liam

ile Tony de sandalyede biraz daha öne kaydı. İlk nefesini çektikten sonra şiddetle öksürdü ve dramatik bir etki için duraksadı.

"Oğlumu kimin öldürdüğünü mü öğrenmek istiyorsunuz?" dedi Bayan Harris, dumanı dışarı üflerken ve gözlerini onların gözlerine dikti. "Şeytan öldürdü."

Tony, duyulamayacak kadar düşük bir sesle küfrederken, Liam soğukkanlılığını koruyarak anlamlı bir şekilde başını salladı.

"Şeytan, Greg'i doğduğu günden beri istiyordu," diye devam etti Bayan Harris. "O çocuğun içine, kendi kötülüğünden bir parça koymuştu. Şimdi, sonunda onu aldı. Yani vergilerimizi onun için harcamayın." Sanki bir aydınlanma yaşamış gibi birdenbire gözleri büyüdü. "Ne yapmanız gerektiğini biliyor musunuz? Televizyonda gördüğüm şu eski davayı araştırmalısınız, hani Teksas'ta kırk yıl önce kaybolan o genç kız. Annabel. Annabel Kneebling. Güzel bir melek. Altın sarısı bukleleri vardı ve kalbinde öyle çok Tanrı sevgisi taşıyordu ki. Tanrı bilir, onun için ne kadar çok dua ettim. Ama Tanrı bunun yerine beni sınamaya karar verdi."

"Tabii," dedi Tony, ayağa kalkarken. Liam'ın koyu renkli iş pantolonunda tüylerini bırakarak onun kucağından inen Donald, Tony'ye doğru ilerledi. Bir an önce kalkmak isteyen Tony kapıya yöneldi ama Liam bakışlarını karanlık ve dağınık koridora çevirdi.

"Greg'in sizinle yaşadığını söylemiştiniz, değil mi?" diye sordu Liam.

Tony, yorgun bir ifadeyle Liam'a baktı.

"Odasına bir göz atmamızın sakıncası olur mu?" diye sordu Liam.

"Buyurun, sorun değil. Koridorun sonunda," dedi Bayan Harris. Ardından uyarı niteliğinde bir ses tonuyla ekledi: "Ama değerli bir şey bulursanız benim olur, tamam mı?"

* * *

Greg'in odasının kirli duvarlarını, solmuş çıplak kadın posterleri süslüyordu. Bazılarının gözlerini kazıyarak onlara şeytani bir görünüm kazandırmıştı. Oda eski ve sade bir görünüme sahipti, ancak her şey, en ince detayına kadar kusursuz bir şekilde düzenlenmişti. Kitaplar pencere pervazında boy sırasına göre muntazam bir şekilde dizilmişti; ayakkabılar temiz bir dolaba yerleştirilmişti ve yatak bile düzgünce yapılmıştı. Pencerenin altındaki duvara yaslanmış küçük masanın üzerinde, eski model bir masaüstü bilgisayar vardı. Çeşitli aksiyon figürleri, küçük bir ordu misali pencere pervazında sıralanmıştı. Odanın düzeni, evin geri kalanının kaotik haline öyle bir tezat oluşturuyordu ki Liam birkaç saniye durup bunu sindirmek zorunda kaldı.

Tony'nin dudakları sessizce kıpırdadı. Liam bunu *Bu ne lan?* şeklinde okudu.

Her iki ajan da ceplerinden çıkardıkları lastik eldivenleri takıp odayı aramaya başladı.

"Greg'in ilginç fantezileri varmış gibi görünüyor," dedi Tony, Greg'in yastığının altına gizlenmiş küçük yığının içinden pembe bir külotlu çorap çıkarırken.

"Derinlemesine araştırmayı gerektirecek türde fanteziler," dedi Liam, Greg'in masasındaki aksiyon figürlerine başıyla işaret ederek. Kadın figürlerin göğüsleri kesilmiş, özel bölgeleri ise yakılmıştı; erimiş plastik bunu net bir şekilde gösteriyordu.

Liam masaya yaklaşarak bilgisayar klavyesine dokun-

du. Ekran aydınlandı ve *TecavüzcüGreg* kullanıcı adı için bir parola girişi istedi.

Liam, içinde rahatsız edici bir şey hissetti. Bu davayla ilgili içinden hiç çıkmayan o sezgi, sonunda daha somut bir şeye dönüşmeye başlamıştı.

"Tanrım," diye nefesini tuttu Tony, yatağın altından bir Polaroid çıkarırken. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde, başını iki yana sallayarak fotoğrafı Liam'a uzattı. "Burada neler oluyor böyle?"

Liam, fotoğrafa baktığında adeta yıldırım çarpmış gibi oldu. Fotoğraf, bir kadının kan içindeki özel bölgelerinin yakın plan çekimiydi.

"B-ben gerçekten hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Liam, hâlâ şaşkınlıkla fotoğrafa bakarken. "Ama Larsen ile düello etmek zorunda kalsam bile, bu dava başka bir yere gitmeyecek."

Tony başıyla onaylayıp bilgisayarın yanına yürüdü. "Bu bilgisayarda ne bulabileceğimizi düşündükçe içime kötü bir his doğuyor."

"Benim de," dedi Liam, fotoğrafı cebine koyup koridora yönelirken. "Bayan Harris'i, bilgisayarı bize gönüllü olarak teslim etmesi için ikna etmem gerek. Alerji haplarını almak isteyebilirsin. Bilgisayarın bedeli birkaç saatlik kedi hikâyeleri ve kurabiyeler olacak gibi duruyor."

"Lanet olsun," diye homurdandı Tony. "O kediler üzerime üşüşecek."

Koridora devrilen doldurulmuş kedi figürünü inceleyen Liam, "Dostum, bu evde normal olan tek şey o kediler," dedi kaşlarını çatarak. "Tabii hâlâ nefes alanları."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Audi'mi, Lynn Shore doğal koruma alanındaki terk edilmiş iskelenin yakınında bulunan, tahtalarla kapatılmış eski fabrikanın arkasındaki küçük otoparka park ettim. Her zamanki gibi birkaç terk edilmiş, lastikleri patlak araba vardı. Akşamüstü olmuştu ve alacakaranlık yakında gökyüzünü saracaktı.

Fabrikanın arkasındaki küçük ahşap iskeleye doğru ilerleyip ÖZEL MÜLK yazılı tabelayı geçerken beni deniz ve balık kokusu karşıladı.

Okyanusun öngörülemez dalgaları, ahşap iskelenin direklerine vuruyordu. Suyun büyüleyici olduğunu düşünsem de insanların sonsuz mavi boşluğa bakarken hissettiği o huzur veya özlem duygusunu hissetmiyordum.

Hafif bir sonbahar esintisi yosunların tuzlu kokusunu taşırken, martılar bayat bir sandviç için gürültülü bir şekilde birbiriyle dalaşıyordu.

Martıları izlerken görüş alanımın kenarında bir adamın silueti belirdi. İskelenin ucuna ulaştığımda adam tam yanımda durdu, kısa bir süre denize baktı ve ardından yumruğunu sıkarak eskimiş ahşap tırabzana dayadı.

"Ne halt ediyorsun, Leah?" diye hiddetlendi Larsen.

Benim odağım hâlâ martılardaydı, en büyük olanın daha küçüklere gagasıyla vurmasını dikkatle izliyordum. Doğa genellikle büyük olanları kayırırdı—zaman kadar eski bir hikâyeydi bu. Ta ki insan denen bir tür büyük beynini kullanmaya ve dünyanın gidişatını sonsuza dek değiştirmeye karar verene kadar.

"Suç mahalli, Karındeşen Jack ile Dahmer'ın yaptığı

psikopat bir çocuğun katliam başlattığı bir yer gibiydi!" diye bağırdı Larsen, beni düşüncelerimden çekip alarak.

"Sanırım biraz ileri gittim."

"İleri gitmek mi?" Öfkesi havada yankılandı. "İleri gitmek mi? Adam lanet olası bir balkabağı gibi oyulmuştu!"

"Samantha Hayden da öyleydi," dedim, doğrudan Larsen'a bakarak. "O yüzden aynısını yapmak istedim."

Gri gözleri hafifçe kısılırken yüz kasları bir parça yumuşadı.

"Ne yaptığın umurumda değil, biliyorsun. Tanrı biliyor, o pislik bunu hak etmişti. Mesele bunu *nasıl* yaptığın, Leah. Cesedi öyle bir halde bıraktın ki dikkat çekti. Ve ardından bir Lyft çağırıp Senfoni Salonu'na döndün, öyle mi? Madem öyle, neden bir devriye arabasına el sallamadın?"

"Konserime geç kalıyordum."

Larsen ellerini beline koydu. "Konserine geç kalıyordun, ha? En temel kural neydi, Leah? Uyduğumuz en önemli kural neydi?"

Gözlerimi yeniden huzursuz dalgalara çevirdim. Su, çamur ve pislik yüzünden bulanıktı.

"Çaldığın yere asla sıçma," dedi Larsen, ben sessizliğimi korurken. "Çaldığın yere hiçbir zaman sıçma, hatırlıyor musun? FBI'daki adamlarım ve Massachusetts emniyet amiri, sormamaları gereken sorular soruyorlar. Ve lanet olası Ajan Richter, o adam adalet için savaşmak ve mazlumun yanında olmak için her şeyi yapar. Yakında öyle derinime dalacak ki kararlılığını içimde hissedeceğim. Çoktan Harris'in evine gidip bilgisayarını aldı ve o manyağın Noel'de ailesinden hediye aldığı ilk yavru köpeğin videosunu bulmayacağına eminim."

Larsen nefes almak için duraksadı. "Ve işleri daha da kötüleştiren bir şey var: Biraz araştırma yaptım ve Greg Harris'in, ciddi akıl hastalarının tedavi gördüğü Kim Arundel Psikiyatri Hastanesi'ne gittiğini öğrendim, Leah. Lanet olası Kim Arundel! Bunu biliyor muydun?"

Sessiz kaldım. Benim de çocukken gönderildiğim akıl hastanesi. Gerçekten ilginç bir tesadüftü.

"Onu hiç tanımadım," dedim. "Çocuk birimi, birkaç ebeveynin yönelttiği istismar suçlamaları nedeniyle benim ayrılmamdan kısa bir süre sonra kapatıldı. Harris oraya muhtemelen yetişkin olarak gitmiştir. Ama ne olursa olsun, dosyalarım imha edildi. Bir bağlantı kurulamaz."

"Bunu iki kez kontrol edeceğim," diye homurdandı Larsen, ardından tırabzanın üzerine eğilip dalgalanan suya bakmaya başladı. Gözlerinde, sanki dalgaların arasında kalmış ve hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi yoğun bir ifade vardı.

Dürüst olmak gerekirse neden bu kadar endişeli olduğunu anlıyordum. Bu tamamen mantıklıydı. Larsen ve ben yıllardır birlikte çalışmış, katı kurallar ve yönergeler çerçevesinde pek çok canavarı ortadan kaldırmıştık. Greg Harris'in ölümü, bizim alışılmış yöntemlerimizden farklıydı, bu yüzden Larsen'ın keşfedilme ihtimali ve bunun sonuçları hakkındaki endişesi makul görünüyordu.

"Bu davanın koşullarının pek ideal olmadığının farkındayım," dedim. "Ama Greg elimden kayıyordu. Ve birinci kural *çaldığın yere sıçma* değil, *bir hedefle birden fazla kez fiziksel temas kurma* idi. O gece harekete geçmek zorundaydım, yoksa Greg'le beni bağlayabilecek, takip edilebilir kanıtlar bırakma riskim olurdu. O gece onu takip etmek veya onu serbest bırakmak arasında bir seçim yapmak zo-

rundaydım. Ve biliyorsun, kimseyi serbest bırakmam."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. "FBI bana dair bir bağlantı bulamaz. Çıkmaz sokaklarda dolaşırlar ve sonunda Greg'in uyuşturucu bağlantılı bir suç vakası olduğunu düşünürler. Otopsi Greg'in uzun süreli bir madde bağımlısı olduğunu gösterdi mi?"

"Gösteremedi, ama otopsiyi yapan hekim bunun güçlü bir olasılık olduğunu belirtti."

Başımla onayladım. "Matkap ve iğnelerdeki parmak izleri uyuşturucu suçlusuna ait çıktı mı?"

Larsen başını iki yana salladı. "Hayır, kimseyle eşleşmedi."

"İlginç." Bu durumla ilgilenmem gerekecekti. "O parmak izlerinin kime ait olduğunu öğreneceğim."

"İyi olur. Ama Greg'in gerçek kimliği hâlâ bir sorun. Adamlarım onun ne kadar sapık bir pislik olduğunu öğrenmek üzere," dedi Larsen.

"İyi," dedim.

Kaşlarını çattı. "İyi mi?"

"Evet. Bu, soruşturmanın daha hızlı kapanmasını sağlar. Ajanların zaten fazla çalışıyor ve az maaş alıyor. Adalet arama motivasyonları ortadan kalkarsa bir sonraki davaya geçmeleri daha çabuk olur. Bir katilin katilini adalete teslim etmeye hevesli insan pek yoktur."

"Olabilir. Davayı Organize Suçlar Birimi'ne devretmeyi ayarlayacağım, böylece diğer kartel davaları arasında gömülür. Eğer Senfoni Salonu'na giren kırmızı elbiseli kadın görüntülerinden bir sonuç çıkmazsa kolay sıyrılırız."

"Ortaya çıkmayacak. Banyoda kıyafetlerimi değiştirdim ve kanıtları daha sonra yaktım. Sahne arkasında gördükleri tek şey, soyunma odama geç girdiğimdi."

"Tamam." Larsen'ın sesi şimdi daha sakindi. Onun duygusal durumuyla ilgilenmiyordum, ayrıca ondan korkmuyordum. Aslında duygusal patlamaları, beni yalnızca rahatsız ediyordu. Duygusal insanlar hata yapmaya meyilli olurdu ve tüm operasyonumuzun başarısı dikkatli bir planlamaya ve mantıklı düşünmeye bağlıydı. Onun sakin ve odaklanmış bir halde kalmasını sağlamak, benim sorumluluklarımdan biriydi.

Ona, siyah bir çarpı işaretiyle mezarlığı işaretlediğim, Newport'un bir haritasını uzattım. Çarpının hemen üzerinde *Kim* ve *Jan* yazıyordu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Kimberly Horne ve Janet Potts'un cesetlerinin yeri."

Larsen haritayı inceleyip derin bir nefes aldı. "Eğer doğruysa, aileleri sonunda biraz huzur bulacak."

"Haberlerde kızlarının ölümünden sorumlu adamın adaletle yüzleştiğini duyduklarında daha da büyük bir teselli bulacaklar."

Başıyla onayladı.

Gözlerim ceketinin cebinden taşan, katlanmış zarfa takıldı. Müdahale etmeden, kendi isteğiyle bana sunmasını bekledim.

Capcanlı turuncu ve mavi tonlara bürünmüş ufka karşı zarifçe süzülen martıları izlerken bir an sessizlik içinde durduk.

"Lanet olsun," diyerek derin bir nefes aldı Larsen ve sonunda zarfı cebinden çıkardı. "Ama şimdilik bekle. Greg'in davası sadece bir başka çözülememiş kartel cinayeti olarak yazılana kadar sessiz kalmamız gerekiyor. Bu ülkede uyuşturucu salgını böyle hızla yayılırken uzun sürmez."

Zarfı bana uzattı, ben de ceketimin cebine yerleştirdim.

"Hepsini eklediğinden emin misin?" diye sordum.

Başını sallayıp onayladı. "Maryland'den Maine'e kadar tüm tren intiharlarının raporu mevcut."

"İyi. Onları inceledin mi peki?"

Larsen başını iki yana salladı, yüz ifadesi gölgelendi. "Hayır. Senin 'şaheserin' Greg, bir trenin bir bedene neler yapabileceğiyle kıyaslandığında hiçbir şey. Kanıtları inceleme 'zevkini' sana bırakıyorum."

Saatime bakınca geç olduğunu fark ettim. "Gitmem gerek."

Arkamı dönüp gitmeye hazırlanırken Larsen kolumu tuttu—cesur bir hareket. Bana hiçbir zaman dokunmaması gerektiğini bilirdi. Gözlerim kolumu kavrayan eline inince anında çekildi.

"Üzgünüm... Sadece şunu söylemek istedim; umarım şu raporlarda bir şey bulursun." Zarfı işaret etti. "Bu şerefsiz herif yüzünden geceleri uykum bölünüyor."

Tren Yolu Katili—gerçekten de şerefsizin tekiydi. Yıllardır Larsen ile birlikte çalışıyorduk, ama elimizden sürekli kaçmayı başaran tek seri katil buydu. Yöntemleri, dehasını gösteriyordu. Greg Harris gibi vahşi bir canavar, böyle bir beceriye sahip olmayı ancak hayal edebilirdi.

Larsen ve ben yıllardır onun kurbanlarını belirlemekte zorlanmıştık ve onu diğerlerinden ayıran, kurbanlarını tren raylarına konumlandırarak ölümlerini intihar gibi göstermesinden öte bir imza bulmayı başaramamıştık.

Cinayet davalarını inceleme eğitimi almadıkları halde raylarda bulunan cesetlerden sorumlu olan demiryolu polisleri, trenlerin ardında bıraktığı korkunç sonuçları ge-

nellikle intihar olarak kaydeder, kimse de aksi bir şey söylemezdi. Yalnızca, bu kişilerin asla kendi canına kıymayacağı konusunda ısrar eden yaslı aileler buna itiraz ederdi. Ama bu bile zor bir durumdu—sevdiklerini kaybedenler genellikle inkâr içinde olurdu.

Raylarda bulunan cesetlerle ilgili her davayı titizlikle inceleyip bir olay örgüsü bulabilmeyi umut ediyordum. *Herhangi bir şey.* Tren Yolu Katili bir dâhiydi ama sonuçta insandı. Greg gibi vahşi canavarlar yalnızca şiddet fantezilerini tatmin ederken, en zeki seri katiller genellikle cinayetleriyle daha derin bir şey anlatmaya çalışırdı.

"Bir şey bulur bulmaz sana haber vereceğim," diyerek bir an Larsen'ın gözlerine baktım. Umut içinde başıyla onaylaması çok uzun sürmedi. Sonra arabama yöneldim.

Sessiz kal, diye tavsiye etti. Ama ikimiz de biliyorduk ki Tren Yolu Katili hakkında bir şey ortaya çıkarabilirsem o zaman av başlardı. Bedeli ne olursa olsun, acısı ne kadar büyük olursa olsun. Ona, kurbanlarına uyguladığı o korkunç yöntemi uygulayacaktım: Rayların üzerine bağlanmış halde, 143 tonluk bir trenin üzerine geldiği anı bekleyecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Kapıdan içeri adım atınca etrafımı keskin bir hindi ve zencefil kokusu sardı. Joanna, zencefil-fesleğen soslu hindi göğsü hazırlamış olmalıydı. Et yemeklerini pek sevmezdim ama Colin bayılırdı, bu yüzden ne zaman yemeğe gelse onun en sevdiği yemekleri hazırlatırdım.

Yemek masasının mumlarını yakan Joanna, "Başka bir şey yapmamı ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu İspanyolca. Beyaz masa örtüsü, loş ışıkların altında yumuşak bir şekilde parlıyor, odanın atmosferini yükseltiyordu. Şarap kadehleri, cilalı yüzeylerinden titreşen mum ışığını yansıtarak göz alıyor, pahalı Çin porseleninden yemek takımı ise zarafet katıyordu. Masayı tamamlayan bir beyaz gül ve pahalı bir şişe şarap, mükemmel bir akşam yemeği sahnesi yaratıyordu.

"Hayır, bu kadar. Harika görünüyor, teşekkür ederim."

Joanna sıcak bir şekilde gülümseyip arka bahçeye açılan kapıdan kulübesine doğru çıktı. Onu yarın sabaha kadar görmeyecektim. Çekingen biriydi; bu da hoşuma giden bir diğer özelliğiydi.

Ofisime gidip kalın kahverengi zarfı masanın üzerine koydum. Açmak için büyük bir istek duyuyordum ama kapı zili çaldı—Colin bu kez erken gelmişti. Belki de her şeye rağmen onun için hâlâ umut vardı. Ancak bu, aynı zamanda bu akşam için hazırladığım kıyafetimi giymem gerektiği anlamına geliyordu.

Kapı kolunu çevirince karşımdaki adamın Colin değil, şaşırtıcı derecede yakışıklı, uzun boylu, İtalyan veya İspan-

yol özelliklere sahip bir adam olduğunu gördüm. Akşam güneşinin altın ışıkları, çıkık elmacık kemiklerini ve güçlü çene hattını vurgulayarak yüzüne sıcak bir parıltı yayıyordu. Kalın, mükemmel kavisli kaşları, koyu renkli, canlı gözlerini çerçeveliyor; dağınık kestane rengi saçları hafif esintide neşeyle dans ediyordu. Üzerinde mavi bir yağmurluk ve kot pantolon vardı; doğayı seven bir üniversite öğrencisini andırıyordu.

Şaşkınlık dolu kısa bir an yaşadık.

"Sen... Leah mısın?" diye sordu, ses tonu hoştu ama hafif bir çekingenliği vardı.

"Daha önemli soru, senin kim olduğun," diye karşılık verdim.

"Ben Emanuel. Colin için buradayım."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Peki Colin neden burada değil?"

"O... şey..." Emanuel sanki ortamın güvenli olduğundan emin olmak ister gibi etrafına bakındı.

"Bunu içeride konuşalım," dedim, kapıyı işaret ederek. Kapıyı kapatır kapatmaz Emanuel masumca gülümsedi.

"Sana kimse bir şey söylemedi mi?" Emanuel hayranlıkla oturma odasına göz attı.

"Hayır."

"Colin üniversite için San Francisco'ya taşındı. Sanırım oradan bir kızla tanışmış."

Bu açıklama beni hazırlıksız yakaladı. Bir yıldan daha uzun bir süredir Colin'in hizmetlerinden faydalanıyordum. Onun bu şekilde ortadan kaybolması ve haberleri iletmek için başka birini göndermesi, asla profesyonel olmayan bir davranıştı.

Derin bir nefes alarak paltomu çıkarıp girişteki dolaba astım.

"Burası gerçekten harika bir yer," dedi Emanuel.

Yorumunu göz ardı ederek, "Colin'in işinin tam olarak neyle ilgili olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Emanuel, yan sehpadaki antika Roma vazosunu alıp inceledi.

"Colin'e... Seninle olması için para ödüyordun."

"Bu yalnızca kısmen doğru."

Emanuel vazoyu dikkatlice yerine koydu, ama bakışlarını benden kaçırdı.

"Onun yerini almak için mi buradasın?" diye doğrudan sordum.

"İşine yarayacağımı düşünüyorsan. Ajans, onaylaman gerektiğini söyledi."

"Anlıyorum."

Ona doğru bir adım atıp nazikçe ellerini tuttum. Sadece birkaç santim uzakta duruyordu, benden hemen hemen bir baş daha uzundu. Ucuz parfümünün kokusunun havayı sarması şaşırtıcı bir şekilde hoşuma gitti.

Ellerini dikkatlice inceledim, özellikle parmaklarına odaklandım. Uzun ve zariflerdi. Güzel eller benim için inanılmaz derecede önemliydi; bir erkeğin eli uylukларıma dokunduğunda kirli tırnaklar veya biçimsiz parmaklar görmekten nefret ederdim.

"Ceketini aç ve kazağını kaldır," diye talimat verdim.

"N-nasıl yani?" Emanuel kekelerken yanakları kızardı ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Daha önce hiç yapmadın mı?"

Alt dudağını ısırdı. "Elbette ki yaptım."

"Öyleyse kazağını kaldır veya çıkar."

Kısa bir duraksamanın ardından mavi yağmurluğunu açıp gri yün kazağını yukarı kaldırdı. Karın kasları vardı ve vücudu fitti. Tam istediğim gibi.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordum aniden ve elimi ceketine uzattım. Başıyla onaylayarak ceketini bana verdi.

"Öyleyse otur ve kendinden bahset," dedim, yemek odasına doğru yürürken. Tabaklarımızı alıp mutfağa geçtim. Birine onun için hindi göğsü ve kuşkonmaz, diğerine de benim için kuşkonmaz ve mantarlı risotto koydum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Emanuel, sandalyeye otururken. Sanki her şey bir rüyaymış gibi, dalgın bir şekilde mum ışığına bakıyordu.

Tabakları masaya yerleştirip karşısına oturdum.

"Bu iş dışında ne yapıyorsun?"

Emanuel, ben kadehlere kırmızı şarap doldururken hareketlerimi izledi. Kadehini kaldırdı, başparmağı ve işaret parmağı arasında döndürdü ama bir yudum almadı.

"Veterinerlik öğrencisiyim."

Şarabımdan bir yudum içip yemeğime başladım. Joanna, risotto konusunda gerçekten harikalar yaratmıştı.

"İlginç bir meslek. Neden bunu seçtiğini sorabilir miyim?"

"Neden mi?" Şaraptan bir yudum aldı. "Aman Tanrım, bu gerçekten çok iyiymiş." Boğazını temizleyip gülümsedi. "Sanırım hayvanları insanlardan daha çok seviyorum."

"Gerçekten dürüst oldukları için mi yoksa köpek gibi türlerin sadakatinden dolayı mı?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi.

"İkisi de sanırım."

Başımla onayladım. "Colin'i iyi tanıyor muydun?"

Emanuel tekrar alt dudağını ısırdı, ardından başını hayır anlamında salladı.

Çatal ve bıçağı tabağın üzerine koyup ağzımı nazikçe beyaz peçeteyle sildim. Emanuel'in bakışlarını yakaladım, bir an göz göze geldikten sonra konuşmaya başladım.

"Eğer bana bir daha yalan söylersen, senden gitmeni ve bir daha asla geri dönmemeni isteyeceğim."

"Ne?" Emanuel sandalyesinde doğruldu.

"Yalan söylerken dudağını ısırıyorsun. Koridorda, ilk kez mi bir müşteriyle buluştuğunu sorduğumda bunu yaptın. Az önce Colin'i tanıyıp tanımadığını sorduğumda da aynı şeyi yaptın. Ben zamanımı yalancılarla harcamam. Hatta onları hiç sevmem."

"Ben..." Emanuel tabağına bakarak sustu. "Üzgünüm. Genelde yalan söylemem."

Çatalıyla eti itip kuşkonmazı kestiğini gördüm. "Et sevmiyorsun, değil mi?"

Dudaklarını sıktı. "Evet, yani hayır. Vejetaryenim."

"O zaman yeme. Daha fazla mantarlı risottom var. İster misin?"

"Teşekkür ederim. Ama buraya gelmeden önce yemek yemiştim. Colin'in, o şanslı herifin, milyon dolarlık bir evde senin gibi biriyle Michelin yıldızlı bir akşam yemeği yediğini hiç düşünmemiştim."

Ağır bir sessizlik çöktü. Sandalyeme yaslanıp Emanuel'e baktım. Bakışlarını kasıtlı olarak kaçırıyordu.

"Bu ilk seferin, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Bu tür bir işi gerçekten yapmak istediğine emin mi-

sin? Çok iyi ödeme yapıyorum, ancak eskortlarımdan çok şey beklerim ve senin deneyimden yoksun olduğunu görüyorum."

"Hızlı öğrenirim," diye karşılık verdi. "Endişelendiğin şey buysa, bu konuda eski sevgililerimden hiç şikâyet duymadım."

İşte o özgüven nihayet ortaya çıkmıştı.

"Peki," dedim. "Bu pozisyonun gerektirdiklerini önce açıklayayım, sonra nihai kararını verebilirsin." Kalkıp ofisime gittim ve masamdaki altın alyanslardan biriyle birlikte senaryoyu aldım.

Yüzümde hiçbir duygu olmadan her iki nesneyi de Emanuel'in şarap kadehinin yanına koyup tekrar karşısına oturdum. Derin kahverengi gözleri, belgeye ve yüzüğe odaklandı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Senaryo ve yüzüğü işaret ettim. "Buradayken o yüzüğü takmanı istiyorum."

Emanuel yüzüğü parmağına geçirdi ve kaşlarını çatarak elini çeşitli açılardan inceledi.

"Nişanlıymışız gibi mi?"

"Evli. Tabii ki sadece bu dört duvar arasındayken. Önündeki senaryoda talimatları bulacaksın. Senaryodaki eş rolünü üstlen ve ona uygun şekilde hareket et."

"Bir aktör gibi mi?"

"Evet. Mutlu bir çiftin hayatına dair ayrıntılı sahneler canlandıracağız."

Emanuel bir kaşını kaldırdı ve senaryonun bazı kısımlarını hızlıca gözden geçirdi.

"Sen mutfaktayken arkadan sana sarılmamı ve boynunu öpmemi istiyorsun."

"Yemek yaparken. Bana sevgi dolu bir lakapla hitap edeceksin ve yemeğin harika koktuğunu söyleyeceksin."

Muhtemelen planladığından biraz daha uzun süre bana baktıktan sonra, tekrar senaryoya daldı.

"Film izlerken kanepede sana sarılmamı istemişsin," diye mırıldandı, okumaya devam ederken.

Televizyondan nefret ederdim ama bunu kabul etmiştim. "Evet. Başka şeylerin yanı sıra."

Bakışları hızla senaryodan benim gözlerime döndü. "Kondom yok mu?"

Başımı iki yana salladım. "İlk ilişki öncesinde, cinsel yolla bulaşan hastalık olup olmadığının teşhisi için tam kapsamlı bir teste girmeni bekliyorum. Ben de aynısını yapacağım. Eğer çocuk konusunu düşünüyorsan, tüplerimi bağlattım, bu yüzden hamilelik gibi bir sorun olmayacak."

Emanuel'in dudakları hafifçe aralandı, gözleri tekrar belgede gezindi. Yanakları pembeleşmişti. "Yani, 'Seni seviyorum' dememi istiyorsun, ben..." Cümlesini yarıda kesip tekrar bana baktı. Gözlerinde ateşli bir arzu pırıltısı vardı. Beni istiyordu. Hem de çok. Ve hisler karşılıklıydı.

Hayat, duygularla ancak kısa süreli temaslar kurmama izin vermişti. Ancak bedenim farklı bir hikâye anlatıyordu. Doğru koşullarda, şehvet, arzu ve tutku hissedebiliyordum.

Gözlerine bakıp yavaşça dudaklarımı yaladım. Bakışları dilimi takip etti, nefesi hızlandı. bakışlarındaki duygu yoğunluğunu anlamamak imkânsızdı: tutkunun ve özlemin bir karışımı.

"İçime boşalırken beni sevdiğini söylemeni istiyorum," dedim, neredeyse inleyerek. "Ya da ben yutarken."

Gözleri adeta beni içine çekiyordu. Pantolonuna bakmama gerek yoktu; sertleştiğini biliyordum.

"Sana ayda yirmi bin dolar ödeyeceğim," dedim. "Sadece bana özel olacaksın. Başka müşteriler yok. Bir sevgilin var mı?"

Emanuel başını iki yana salladı.

"Güzel. Başka soruların var mı?"

Yine başını salladı.

"Peki, düşünmek için zamana ihtiyacın var mı—"

"Hayır." Emanuel, cümlemi güvenle yarıda keserek sandalyesinde dikleşti. "Bu işi kabul ediyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

Başımla onaylayarak ayağa kalktım. Gözleri dikkatle hareketlerimi izliyordu. Pantolonundaki büyük şişkinliğe kısa bir bakış atınca istekli olduğunu doğrulamış oldum.

"Bana negatif bir HIV testi sunana kadar seks yapmayacağız, ama istersen—" dudaklarımı nazikçe onunkilere değdirmek için eğildim "—ağzıma boşalabilirsin."

İnledi. Heyecanlandı. Şok oldu. Gerildi. Tahrik oldu. Sol elimle ensesindeki saçları çekerken, sağ elimle göğsünden aşağıya, ereksiyon olmuş organına doğru indim. Kot pantolonunun düğmelerini açtığımda taş gibi olmuştu.

"Bunu ister miydin?" diye sordum tekrar, onu tutkuyla öperken. Şarap ve nane kokuyordu.

"E-evet," dedi. Güzel bakışlarıyla gözlerime bakarken göğsü inip kalkıyordu.

Parmaklarımı yavaşça aletinin etrafına doladım. Başını zevk içinde geriye atarak inledi. Onun yoğun tepkilerini izlerken bacaklarımın arası alev aldı; bu hissi soluduğum hava kadar arzuluyordum. Bunun aşk değil, şehvet oldu-

ğunu biliyordum ama bana yaşadığımı hissettiriyordu. Bazen her şey yolunda gittiğinde ve karşılıklı olarak zirveye ulaştığımızda bir adam kulağıma tatlı sözler fısıldarken midemden parmak uçlarıma kadar yayılan tarif edilemez bir karıncalanma yaşardım ve bu beni neredeyse huşu içinde felç ederdi. Bu güçlü duygunun ne olduğunu bilmiyordum, hayatımda sadece birkaç kez hissetmiştim ama o zamandan beri peşindeydim.

Boynundan aşağı doğru sıcak öpücükler kondurarak bacaklarının arasına diz çöktüm. Oldukça büyük olan aletinin tamamını ağzıma almadan önce dudaklarımı yaladım.

"Tanrım." Nefes nefese kaldı.

"Ağzıma boşalmak ister misin?" diye inledim dudaklarım tenindeyken.

Başını salladı, nutku tutulmuştu.

"O zaman söyle."

"Evet."

Biraz uzaklaşıp, "Evet, bebeğim," diye onu düzelttim.

Bakışları için için yanıyor, içindeki ateşi ve özlemi yansıtıyordu. Sonra beni şaşırtarak şefkatle gülümsedi ve elinin tersini usulca yanağımda gezdirdi.

"Ben de seni tatmak istiyorum bebeğim," diye inledi, doğrudan gözlerimin içine bakarak.

Başka bir şey söylemeden aletini ağzıma aldım ve dudaklarımı onun hızlı nefeslerinin ritmine göre hareket ettirdim. İkimizin bedeni de alev alev uyarılırken, dudaklarından yüksek sesli iniltiler döküldü.

"Geliyorum," diye haykırdı soluk soluğa.

Geri çekilip hazzını geciktirdim. "Güzel," diye inledim. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bir kadının acı dolu çığlıkları toplantı odasında yankılanırken, bilgisayarda oynatılan videonun titrek ışığı Liam'ın, Tony'nin, Larsen'ın ve Heather'ın yüzlerinde gölgeler oluşturdu. Bilgisayara en yakın yerde duran Liam, elini yumruk yapıp ağzına götürmüştü. Diğerleri onun hemen arkasındaydı ve hepsi ayağa kalkmıştı.

"Hayır!" diye tekrar tekrar bağırdı kadın, Greg elindeki çekiçle onun parçalanmış yüzüne defalarca vururken. Bu noktada hâlâ nasıl hayatta olduğu tam bir muamaydı. Kovboy, herkesi mide bulantısıyla kusma noktasına getiren "Olivia" adlı ilk videoyu izledikten sonra tuvalete gitmişti. Ama "Samantha" isimli bu video, bir korku filminden bile çıkarılacak kadar dayanılmaz bir vahşet içeriyordu.

Bakışlarını yere indiren Larsen, "Kapatın şunu," diye hafifçe mırıldandı.

Kadının çığlıkları sonunda kesildi, ama Greg artık tanınmayacak hale gelmiş yüze çekiçle vurmaya devam ediyordu. Liam, boğazında yükselen safra yüzünden neredeyse kusacaktı.

"Kapatın şunu dedim!" diye aniden patladı Larsen, düşmekten korkuyormuş gibi sandalyesinin arkasını sımsıkı tutarak.

Tony hemen bilgisayarın faresine uzanıp videoyu duraklattı. Odanın havası boğucuydu, ardından gelen sessizlik de bunaltıcıydı. Ama kimse o anın gerçek dışılığı geçene kadar konuşmaya cesaret edemedi. Geride yalnızca acımasız gerçeklik kaldı.

"Tony," dedi Larsen sonunda gergin ve titrek sesle,

"bir arama emri çıkar ve Greg Harris'in evine ekip gönder. Ayrıca Maine'deki ekiple iletişime geçip onlara Üniversiteli Avcısı'nı bulmuş olabileceğimizi bildirmemiz gerekiyor. Şanslıysak, bu canavarın evinde kayıp kurbanların cesetlerinin yerlerini gösterecek bir şeyler buluruz ve o kızları nihayet ailelerine geri götürürüz."

Kimse söylemedi ama herkesin aklında aynı soru vardı: Onları geri götürmek mi? Hangi durumda?

"Tüm bunlar, uyuşturucu bağımlısı tesisatçının bir seri katil olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu Kovboy, odaya geri adım atarken. "Biri bana bunu açıklayabilir mi? Çünkü burada aklımı kaçırıyor gibi hissediyorum." Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı.

"Şükür ki saat neredeyse beş. Eve gidip çocuklarıma sarılmaya ve son on dakikanın üzerimden akıp gitmesi için uzun bir duş almaya ihtiyacım var," dedi Heather, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle.

"Önce Maine'deki merkeze gitseniz," dedi Larsen, anlayışlı bir ses tonuyla, "bu adamların bunu hemen öğrenmesi gerekiyor."

Heather başıyla onaylayarak odadan çıktı.

Tony derin bir iç çekti. "O arama emri işini halledeceğim. Ne boktan bir şovdu."

Liam yere bakarak oyalanıyordu, garip bir şekilde kendini olaydan kopmuş hissediyordu. Az önce izlediklerinin dehşeti, ağır bir yük gibi üzerine çökmüştü. Söylenen her kelimeyi duyuyordu, ama her şey gerçeküstü gibiydi.

"Arama emrini kim uygulayacak?" diye sordu Tony, Larsen'a dönerek. "Bu dava şimdi bizde mi kalıyor, yoksa Kovboy'un departmanına mı geçiyor?"

Larsen dudaklarını büzdü.

"Tabii ki bu dava artık bizde kalıyor," diye araya girdi Liam, videoları izlemeye başladıklarından beri ilk kez konuşarak. Hem yorgun hem de sinirli bir şekilde konuşuyordu. "Greg Harris bir seri katil ve seri katiller DAD'nin yetki alanına girer, narkotiğin değil. Bu artık bizim davamız."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Larsen. "DAD'nin elinde yalnızca ölü bir seri katil var. Tüm bu olanlar ne kadar delice olsa da şu ana kadarki kanıtlar bu canavarın öldürülmesinin uyuşturucu bağlantılı bir suç olduğunu gösteriyor. Bir uyuşturucu çetesi bilmeden de olsa bir seri katili ortadan kaldırarak dünyaya iyilik yaptı. Belki gerçekten de bir tanrı vardır."

"Harris'in torbacısının onu öldürdüğünü kesin olarak bilmiyoruz," diye karşı çıktı Liam. "Parmak izlerini bile eşleştirebilmiş değiliz. Ve olası tek tanık da hâlâ bulunamadı."

Kovboy alaycı bir kahkaha attı. "Kimin umurunda, Columbo? İğneler ve eroinle dolu suç mahalli senden başka herkes için gayet net bir tablo çiziyor. Ben ve adamlarım, Üniversiteli Avcısı davasını sizin için çözen çeteyi bulurken neden gidip Maine'in Avcı'dan kalan pisliği temizlemesine yardım etmiyorsun? Şanslıysan, karteller senin işini yapmaya devam eder. Görünen o ki yardıma ihtiyacın var."

Liam gözlerini kıstı, Kovboy'un tavırları, sinirlerini bozmuştu.

"Bana böyle konuşacak kadar cesur olduğunu mu sanıyorsun, ha?" Liam ona doğru bir adım attı. "Yeni yetme kıçın neden bu davaya bu kadar takıntılı, söyleyebilir misin? Annenin seni polis yapmak için yaptığı dırdırlara bo-

yun eğen amcana bir şey kanıtlamak mı istiyorsun?"

"Amcama sadece DAD'deki bazı kişilerin, Goodwill'de eski külot satmak için bile güvenilmez olduğunu ispatlamak ve FBI için çalışmaya asla uygun olmadığını göstermek istiyorum," diye karşılık verdi Kovboy.

"Ne komik," diye alayla güldü Tony, Larsen'ı görmezden gelerek. "Bak sen, şimdi de büyük laflar etmeye başladın ha? Burada tuvalete koşan tek kişi kimdi acaba—"

"Kesin şunu!" diye kükredi Larsen, elini masaya sertçe vurarak. "Boston Strangler'dan beri elimizdeki en büyük karmaşayla uğraşıyoruz. Basın üzerimize tsunami gibi çullanmak üzere ve tek düşünebildiğiniz şey bardaymış gibi dalaşmak mı? Bunu McCourt'a götüreceğim ve onun vereceği karar neyse, mesele orada kapanacak."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Liam, git ve Maine ekibi konusunda Heather'a yardımcı ol, Tony de bize arama emrini çıkarmak için çalışsın," diye talimat verdi Larsen.

"Peki ya ben?" diye sordu Kovboy.

"Sen, arama emrini uygularken bana eşlik edeceksin."

"Ne? O nedenmiş?" diye itiraz etti Liam. Larsen'ın genelde arama emirlerine bizzat katılmaması alışıldık bir durumdu, ama bu özel olay için Kovboy'u yanına alması Liam'a fazla gelmişti.

"Bir sorun mu var?" diye kaşını kaldırdı Larsen, Liam'a bakarak. "Çünkü en son kontrol ettiğimde, benim kapımda özel ajan sorumlusu yazıyordu, senin değil."

Liam, sert bir yanıt vermek için ağzını açtı ama Tony ona dönerek başını iki yana salladı. Bu sırada Kovboy, sinir bozucu küçük bir pislik gibi sırıtıyordu.

"Tekrar sorayım, Ajan Richter. Bir sorun mu var?" diye

sordu Larsen, Liam'ın gözlerinin içine dik dik bakarak. Liam'dan bir baş kadar kısa olmasına rağmen, bakışı Golyat'ı bile korkutabilirdi. Ve ajanları uzaklaştırma yetkisi olduğu için Liam'ın ya kuyruğunu kıstırıp itaat etmesi ya da davadan tamamen alınmayı göze alması gerekiyordu.

"Hayır, efendim, hiçbir sorun yok."

"İyi. O zaman işinize bakın ve şimdiye kadar karşılaştığımız hiçbir şeye benzemeyen bir medya fırtınasına hazırlanın."

"Basın konusunda ben yardımcı olurum!" diye araya girdi Kovboy.

"Bu harika, değil mi?" diye iç çekti Liam. Kovboy'un dünyada en sevdiği şey—dikkat çekmekti.

"Yeter!" diye sertçe çıkıştı Larsen. "Hepiniz." Başını sanki bir baş ağrısını hafifletmeye çalışıyormuş gibi salladı. "Eğer biri dava hakkında bir şey sorarsa, ne diyeceğinizi biliyorsunuz. Hiçbir şey. Diyeceğiniz bu, anladınız mı?"

Kimse cevap vermedi—ki bu, *evet* anlamına geliyordu.

"Ne lanet davaymış," diye homurdandı Larsen, masadaki dosyayı alırken. Bir kez daha durdurulmuş videoya baktı; yüzü tiksintiyle buruştu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve ardından sert adımlarla odadan çıktı. Kovboy da Tony ve Liam'a son bir kez sırıtıp onu takip etti.

"Şu herifi çekemiyorum," diye homurdandı Tony.

"Larsen'ı mı, Kovboy'u mu?"

"Şu an mı? İkisini de."

Liam, Tony'nin omzuna elini koydu ve yanından geçerken, "Hadi şu arama emrini al, olur mu?" dedi.

Tony başını geriye yatırdı. "Neden gitmek üzereymiş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü gidiyorum."

"Ne? Larsen'ı duymadın mı?"

"Duydum."

"O zaman nereye gidiyorsun?"

"Kırmızı elbiseli kadını bulmaya gidiyorum, yoksa Kovboy gelip davama çöreklenir."

"Lütfen yapma! Larsen seni öldürür."

Liam başıyla onayladı. "Biliyorum." Larsen'ı çileden çıkarmayı göze almak, felaketle sonuçlanabilirdi ama Liam'ın o kadını bulması gerekiyordu. Zaman en önemli şeydi. Eğer McCourt, Kovboy'un sızlanmalarına bakıp bu davayı Narkotik'e devrederse, Liam devreden çıkacak ve dava, çözülememiş sayısız kartel cinayeti arasında kaybolup gidecekti.

Uyuşturucu çetesi teorisine inanmayı ne kadar istese de parçalar birbirine uymuyordu. Parçalanmış bir tesisatçı –ki sonradan kendisinin de bir canavar olduğu ortaya çıkmıştı– kurbanlarından birinin öldürülme biçimiyle aynı şekilde mi öldürülmüştü? Ve tüm bunlar olurken, sözde uyuşturucu bağımlısı kız arkadaşı Boston Senfoni Salonu'nda kayıp mı olmuştu?

Parçalar birleşmiyordu. Ve bu lanet davanın derinlerine gömülmüş gizli sırları ortaya çıkarmak, Liam'ın şüphelerini destekleyecek kanıtları bulmasına bağlıydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Boston Senfoni Salonu'nun giriş holü sabırsız konser katılımcılarıyla dolup taşıyordu. Sarkıt avizeler salonun zarif mimarisini vurgulayan sıcak bir ışık yayıyordu. En şık kıyafetlerini giymiş misafirler neşeyle sohbet ediyor, kahkahalar atıyordu. Şarap aromasıyla karışan parfüm kokusu havayı dolduruyordu. Güler yüzlü personel, gelen konukları karşılıyor ve etkinlik programlarını dağıtıyordu. Bilet gişesinde yoğun bir hareketlilik vardı.

Liam bugün Bay Hieber'ın saçmalıklarıyla vakit kaybetmemeye karar vererek doğrudan konuya geçti. Listesindeki ilk kişi çoktan görüş alanındaydı; temizlik arabasını personelin girebildiği bölüme doğru masumca itiyordu. Orta yaşlı, kısa boylu, kahverengi saçlarını sıkı bir at kuyruğuyla arkaya toplamış kadına hızla yaklaştı.

"Af edersiniz," dedi Liam, rozetini göstererek. "Ben FBI'dan Ajan Richter. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Görüntülerden hatırladığı temizlik görevlisi Melinda, rozetine bakmadı bile.

"Üzgünüm, ama meşgulüm," diye cevap verdi.

"Tabii," dedi Liam, anlayışlı bir ifadeyle. "İnsanların geride bıraktığı korkunç dağınıklığı dün gibi hatırlıyorum." Başını tuvaletlerin olduğu yöne doğru salladı. "Üniversite yıllarında başka işler arasında, hademe olarak da çalıştım. Hâlâ bir lastik ördeğin bir tuvaleti nasıl tıkadığını çözmeye çalışıyorum."

Melinda, Liam'ın söylediklerini ilgiyle dinledi. "Eğer cevabını bulursanız, lütfen bana da söyleyin," diye heye-

canla araya girdi. "Bir keresinde erkekler tuvaletindeki kabinlerden birinde bir iguana bulmuştum."

"Hayvan olan mı?"

Melinda başıyla onayladı.

"İnanılmaz..."

"Evet. Onu eve götürdüm. Adı Frank. Ona bayılıyorum."

Liam hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Size birkaç soru sorsam sakıncası olur mu? Sadece bir dakikanızı alır. Adınız Melinda, değil mi?"

Melinda başıyla onayladı ve merakını gizlemeyen bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdi.

"12 Eylül gecesiyle ilgili birkaç sorum olacak. Cumartesi günüydü. O gece çalışıyor muydunuz?"

"Cumartesi geceleri hep geç saatlere kadar çalışırım."

"O gece olağandışı bir şey oldu mu?"

Melinda başını iki yana salladı.

"O gece Bayan Nachtnebel'in konseri geç bitmişti," dedi Liam, umutla.

"Ah evet, şimdi hatırlıyorum."

"Kısa sarı saçlı, kırmızı elbiseli bir kadın arıyorum. O gece temizlik yapmadan önce personel girişine yakın olan tuvalete girmiş olabilir. Onu görmüş olabilir misiniz?"

"Hayır, görmedim. Üzgünüm."

Hayal kırıklığı Liam'ın omuzlarına ağır bir yük gibi çöktü. Melinda, umut vadeden az sayıdaki ipucundan biriydi.

"Bayan Nachtnebel tuvaletten çıktıktan sonra orası boştu," diye ekledi Melinda.

"Ünlü piyanist mi?"

Melinda başıyla onayladı.

Liam'ın göğsünde heyecanlı bir kıvılcım alevlendi. Bu, günlerce yağmur altında iz aramak ve sonunda bir şey bulmak gibiydi. Belki de Bayan Nachtnebel bir şey görmüştü. Bir kapı kapanırken bir diğeri açılıyordu.

"O olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Evet. Onu ilk kez o tuvaleti kullanırken gördüm ve her zamanki gibi bana selam verdi. Çoğu insan bana selam vermez."

"Çünkü çoğu insan aptal," dedi Liam, sıcak bir ifadeyle. Sonunda Melinda gülümsedi. "Bu tuvaleti ilk kez kullandığını söylediniz. Daha önce neden kullanmadığını biliyor musunuz?"

Melinda omuzlarını silkti.

Lanet olsun.

"Yardımınız için teşekkür ederim," dedi Liam, tam ayrılmak üzereyken gözü tuvalete ve daha da önemlisi yalnızca personele ait alana giden koridora takıldı.

"Beni arka tarafa götürebilir misiniz?" diye sordu Liam.

Melinda tereddüt etti. "Bilmiyorum, eğer Bay Hieber—"

"Asla öğrenmez. Eğer öğrenirse de ona, seni adaletin engellenmesi tehdidiyle zorladığımı söylerim." Liam, Melinda'yı korkutmamak için sıcak bir şekilde gülümsemeye özen gösterdi. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorum." Yanaklarını içine çekip gözlerini büyüterek Bay Hieber'ın kibirli ifadesini mümkün olduğunca taklit etti.

Melinda kıkırdadı. "Pekâlâ, ama lütfen ona benim adımı vermeyin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liam göz temasından kaçınmaya çalışıyordu ama Crystal haklıydı: koridorlarda, yalnızca personele açık alanda dolaşanlar dikkatle izleniyordu. Üç kez, kendini şerif sanan biri onu durdurdu ve her seferinde rozeti göstermesi ve kendini açıklaması gerekti.

Bayan Nachtnebel'in özel odası sahne arkası tünelleri, depolama odaları ve prova alanlarından oluşan labirentin derinliklerinde bulunuyordu. Liam'ı durduran son kişi, bir sanatçının Senfoni Salonu'nda kalıcı bir özel odaya sahip olmasının son derece sıradışı bir durum olduğunu açıklamıştı—Leah, bu ayrıcalığa sahip tek sanatçıydı. Onu bulmak için piyano sesini takip etmesini söylemişti.

Liam da öyle yaptı.

Kapının ardından tanımlayamadığı bir klasik parçanın hızlı notaları yankılanıyordu. Elini kapıya vurmak için kaldırdı ama bir şekilde tereddüt etti; eli havada dondu, müziğin güzelliği karşısında büyülenmişti. Klasik parçanın notaları havayı doldururken, Liam yavaşça uzaklara dalıp gitti. Büyüleyici melodi onu gençliğindeki neşeli anılara taşıdı; canlı imgeler, hipnotize edici ezgiyle uyum içinde zarifçe dans ediyordu.

"Burası sadece personelin girebileceği bir alan," diye haykıran bir kadın sesi onu aniden derinlerden çekip çıkardı. Uzaktan onun bakışlarına kilitlenen Liam, kadın ona yetişemeden aceleyle kapıyı çaldı.

Müzik aniden kesildi.

İçeriden, "Kim o?" diye seslenen bir kadının kendinden emin sesi duyuldu.

"Şey, Ajan Richter, FBI. Birkaç soru m—"

"İçeri gelin."

Kapıyı yavaşça açan Liam, kendini zarafet ve incelik yayan lüks bir giyinme odasında buldu. Koyu tondaki ahşap paneller duvarları süslüyor; görkemli bir boy aynası, ihtişamlı bir makyaj masasının yanında yer alıyordu. Oturma alanında ise lüks bir şezlong, özenle oyulmuş bir kahve sehpası ve iki bitişik oda vardı; burası konser öncesi hazırlık için davetkâr ve zarif bir atmosfer yaratıyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Liam, içeride kimseyi göremeyince.

"Sağdaki oda," diye yönlendirdi kadın sesi.

Liam sesi takip etti ve merdivenlerde karşılaştığı kadını büyük bir piyanonun arkasında otururken görünce olduğu yerde donup kaldı. Kadın başını çevirerek Liam'a baktı; çarpıcı yeşil gözleri doğrudan ona kilitlenmişti. İnce yapılıydı ve derin sırt dekoltesi neredeyse kalçasına kadar uzanan, siyah bir gece elbisesi giymişti. Sütyeni yoktu. Uzun, koyu renk saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Bumu hafifçe yamuktu ama güzelliği tartışılmazdı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Leah, Liam'ın şimdiye kadar duyduğu en dingin ses tonlarından biriyle.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm..."

Bu noktada insanlar genelde onun rahatsızlık vermediğini söylerdi, ama Leah hiçbir şey demedi.

"Bayan Nachtnebel olmalısınız, doğru mu?"

"Sahne adım, ama evet, benim," dedi.

"Sahne adınız olduğunu bilmiyordum. Gerçek adınız nedir?"

"Miller," diye yanıtladı, ifadesi değişmeden. "Bira

gibi. Ama konserlerime gelen insanlar genelde Bach'ı ucuz bir birayla bağdaştırmayı pek takdir etmezler."

"Mantıklı," dedi Liam.

"Ajan Richter, değil mi?" Adını mükemmel bir Alman aksanıyla telaffuz etmişti Leah.

Liam merakla kaşını kaldırdı. Adının yüksek sesle söylendiğini duyduğu onca zaman boyunca, sadece bir kişinin *ch*'yi tıpkı anadili Almanca olan biri gibi sert bir şekilde *kh* olarak telaffuz ettiğini duymuştu.

"Adımı benden daha iyi telaffuz ediyorsunuz," dedi Liam, şakayla karışık. "Aynı zamanda anlamını da biliyor musunuz?"

"Disiplinli veya yargıç."

"Bu... doğru." Liam şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Gayet uygun," dedi Bayan Nachtnebel. "Yargıç veya polis memuru olan, uzun bir aile geçmişiniz mi var? Yoksa zincirlerini kırmış bir asi misiniz?"

"Belki de yargıç veya polis değil, FBI ajanları olan uzun bir aile geçmişim vardır," diye yanıtladı Liam, küçük kulise göz gezdirerek. Dikkatini çekecek hiçbir şey yoktu. Duvarlar, düzenli bir şekilde sıralanmış nota kağıtlarıyla kaplıydı. Yan tarafta pahalı görünen elbiselerin asılı olduğu bir raf ve onun yanında da elbiselerle uyumlu ayakkabıların doldurduğu başka bir raf vardı.

"Bu çok uzun bir geçmiş olamaz, zira FBI 1908'de Amerika Birleşik Devletleri'nde kuruldu ve Richter soyadı, mesleğiyle bağlantılı olarak ortaçağ Almanya'sında ortaya çıktı."

Lanet olsun. Bu kadından müthiş bir dedektif olurdu.

"Sanırım yakalandım," dedi Liam gülümseyerek. "Babam ve büyükbabam polisti. Kim bilir, birkaç kuşak önce-

ki atalarım arasında bir yargıç da vardı belki. Ayrı yoldan yürümeyi seçtim."

Leah, hafif bir baş hareketiyle onu onaylayarak piyanonun üzerindeki nota kâğıtlarını düzenledi. "Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Liam küçük kulise bir adım attı. "Sakıncası yoksa birkaç sorum olacak?"

"Sakıncası olsaydı sizi içeri davet etmezdim. Buyurun," dedi Leah.

Doğrudan konuya girmişti. Gayet haklıydı.

Liam boğazını temizledi. "12 Eylül gecesi, konserinize geç mi geldiniz?"

"Evet."

"Geldiğinizde olağandışı bir şey fark ettiniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Leah, hiç tereddüt etmeden.

Liam kısa bir mırıltıyla onayladı. "Kırmızı elbiseli, kısa sarı saçlı bir kadın arıyorum. Yüzünün büyük bir kısmını kapatan bir beyzbol şapkası takıyordu. Bazı insanlar, personel girişindeki tuvaletlerin olduğu bölgede kaybolduğu sırada sizin, onun yakınında olduğunuzu söylüyor."

"Görsel hafızam vardır. Onunla karşılaşmış olsaydım hatırlardım. Üzgünüm."

"Lanet olsun." Liam, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek öfkesini bastırmaya çalıştı. Ancak birkaç saniye sonra Leah'nın dikkatli bakışlarını fark etti. Elini hızla yana indirdi. Aldığı eğitimler, tanıklarla ve şüphelilerle etkileşimde bulunurken beden dilini kontrol etmeyi ve manipüle etmeyi öğretmişti. Ancak şu anki tepkisi, Tony'yle rahat bir anında olduğu gibi savunmasızdı. Bu kadınla ilgili bir şey onu dengesizleştiriyordu ki bu, oldukça sıradışıydı.

Bu, hem gizemli hem de anlaşılmaz hissettiren, duygusuz ve sakin konuşma tarzıyla ilgili değildi. Dünyanın en ünlü klasik müzik icracılarından biri olarak, Liam onun biraz eksantrik olmasını bekliyordu. Ancak başka bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu çözmekteyse zorlanıyordu.

"O gece konsere neden geç kaldığınızı sorabilir miyim? Bunun sizin için olağandışı olduğunu duydum."

"Öyle."

Bir an sessizlik oldu.

"Ancak bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Kişisel bir sebep."

Liam hafifçe başını salladı. "Bunun üzerinde fazla ısrarcı olduğum için özür dilerim, ama bu sıradışı geceyle ilgili herhangi bir bilgi yardımcı olabilir."

"Sıradışı gece mi?" Leah'nın sesi merak doluydu.

Liam neredeyse, "Kırmızı elbiseli kadın, kurbanın bir seri katil olduğu bir cinayete tanık oldu," diye pat diye söyleyecekti ama kendini tuttu. Dudakları hâlâ aralıktı. Sorguyu kim yapıyordu şimdi?

"Üzgünüm, ama dava hakkında konuşamam," dedi sonunda.

"Peki, Ajan Richter," dedi Leah, sesinde hafif bir ironiyle. "Ama eğer bir suçla itham edilmiyorsam, konserimin gecikmesine neden olan kişisel sebeplerimi... Kişisel tutacağım."

Liam'ın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki itham edilmiyorsunuz. Fazla ileri gittiğimi hissettirdiysem özür dilerim. Sorularımı yanıtlamak için zaman ayırdınız, gerçekten teşekkür ederim."

Bayan Nachtnebel ona başıyla hafifçe selam verdi—

ama gülümsemedi. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

Bu bir uğurlamaydı. Leah'nın sesindeki netlikle Liam bunu anlamıştı. *Haklıydı.* Burada başka bir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Teşekkür ederim." Liam ayrılmak üzereyken, "Bu arada, gerçekten güzel çalıyorsunuz. Klasik müzik hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama kapıyı çalmadan önce dinlemekten kendimi alamadım. Adeta bir uyuşturucu gibi. Gerçekten etkileyici," diye ekledi.

Leah, Liam'ı dikkatle inceledi. Gözlerini hafifçe kıstı. Düşüncelerini analiz ediyor gibiydi. Veya belki de bir kaplan gibi avını gözlemliyordu. Sonra aniden yüz hatları yumuşadı.

"Teşekkür ederim. İlgilenirseniz, size konserim için bir bilet ayarlayabilirim. Bugün mümkün değil korkarım, ama ay sonunda gerçekleşecek olan bir sonraki konser için size yer ayırtabilirim. Tabii ki bu bir rüşvet değil."

Leah, yan odaya geçip makyaj masasına yaklaştı. Eğilerek bir kağıda bir şeyler yazdı. Hızlı ve zarif adımlarla Liam'ın yanına gelerek ona imzalı bir bilet uzattı.

"Rüşvet yorumunuz, kötü bir mizah denemesiydi," dedi Leah.

Kaşları hâlâ çatık bir şekilde Liam bileti ve üzerindeki imzayı inceledi. Nachtnebel adındaki N, T ve L, on sekizinci yüzyıldan kalmış gibi, kıvrımlı ve kusursuz bir şekilde yazılmıştı. Daha önce gerçek hayatta böyle bir imza görmemişti. Tanıdığı hiçbir insan bu kadar sanatsal şekilde imza atmazdı. Ama tanıdığı insanlar ünlü değildi.

"Bunu balkon kapılarındaki güvenliğe gösterip yerini-

ze oturmayı isteyin. Onlar bunun benden geldiğini anlayacaklar. İmzamı taklit etmek zordur."

"Hiç şüphem yok. Bu imzayı atmak için çok çalıştınız mı?" diye sordu Liam.

"Evet, çalıştım. El yazısı, kaybolmuş bir sanat dalıdır. Klavyeler ve telefonlar, yazı yazma veya düzgün hecelememe yeteneğimizi elimizden aldı. Ve yapay zekânın ortaya çıkışıyla yakında zihinlerimizde kendi cümlelerimizi bile oluşturmamıza gerek kalmayacak. İnsan doğası gereği her zaman kestirme yollar arar. Şu anda bu binada, doğru heceleme veya düzgün bir el yazısıyla bir tam sayfa yazabilecek insan sayısının bir elin parmaklarını geçeceğini sanmıyorum."

"Ama teknoloji, bu yoğun zamanlarda hayatı kolaylaştırıyor. Çoğumuz temel ihtiyaçlarımızı karşılamanın ötesine geçecek vakti bulamıyoruz," diye karşılık verdi Liam.

"Belki öyle, ama araştırmalar el yazısının bilişsel gelişim ve bilgi tutma ile bağlantılı olduğunu ortaya koyuyor. İnsanların bağımsız bir şekilde iletişim kurma ve düşünme yeteneklerini korumalarının önemli olduğunu düşünmüşümdür. Aksi takdirde yapay zekâyı bizim mi kontrol ettiğimizi yoksa onun mu bizi kontrol ettiğini kim söyleyebilir?"

"Bu açıdan bakınca, sanırım doğru bir noktaya değiniyorsunuz," diye kabul etti Liam.

Leah'nın ağzının kenarı, sönük bir gülümseme şeklinde hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu, onu daha da çekici gösterdi, ama gülümsemesinde sahte bir hava vardı.

Tam o anda Liam'ın telefonunun standart zil sesi konuşmayı böldü. Ekranda *Tony* yazıyordu.

"Af edersiniz," dedi Liam, hafifçe yana dönerek. "Önemli bir şey mi?"

"Neredesin sen?" diye sordu Tony, sesi stresle doluydu.

"Senfoni Salonu'ndayım."

"Hemen buraya gel. Harris'in evini arama emrini aldık. Larsen az önce olay yerinden aradı. Bodrumu açmışlar ve orası Dahmer'ın dairesi gibi görünüyormuş—aynen böyle dedi. Ve tahmin et ne bulmuşlar? Kurbanların isimlerinin olduğu bir harita!"

Liam, Leah'ya daha da sırtını dönerek sesini alçaltı. "Harita mı?" Omzunun üzerinden Leah'ya bir göz attı. Kadın, gözlerinde belli belirsiz bir memnuniyetle ona bakıyordu.

"Evet, lanet olası bir harita, Liam. İşaretlenmiş yerlerle birlikte!" diye onayladı Tony.

"Hemen geliyorum." Liam telefonu kapatıp ceketinin cebine geri koydu. "Zamanınızı aldığım için üzgünüm. Sorularımı yanıtladığınız için de teşekkür ederim. Sizi yakında dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Ne yani, konserine mi gelecekti gerçekten de? Bu davaya nasıl bir katkı sağlayabilirdi ki?

"Umarım keyif alırsınız. Davanızda başarılar dilerim," dedi Leah ve ardından piyanoya dönüp çalmaya devam etti.

Liam bir an olduğu yerde donup kaldı. Leah'nın piyano tuşları üzerinde zarifçe dans eden elleri, bu dünyaya ait olmayan bir melodi yaratıyordu. Ancak hemen kendine gelip aceleyle koridora çıktı.

Bir harita. Lanet bir harita bulmuşlardı ve yine de... Aklında başka bir şey vardı.

Leah Nachtnebel.

Dünyaca ünlü bir piyanist.

Güzel.

Gizemli.

Ve belki de şimdiye kadar tanıştığı en ilginç insan.

Ve içindeki güçlü bir his, yollarının yeniden kesişeceğini söylüyordu—sadece gelecek haftaki konserle sınırlı kalmayacaklardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liam, Boston'ın sadece yirmi dakika kuzeyinde bulunan Harris'lerin evine dönerken, bir anda frene öyle sert bastı ki emniyet kemeri onu koltuğa geri çekti. Bir zamanlar sessiz olan bu mahalle artık kaos içindeydi; kameramanlar en iyi pozisyonu kapmak için birbirine giriyordu. Mahalleyi aydınlatan parlak kamera ışıkları, Harris'in evini bir film setine çevirmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Liam, medya curcunasına bakarak. Larsen haklıydı. Basın çok hızlı harekete geçmişti.

Harris'in evinin yakınlarında park yeri bulmak imkânsızdı, bu yüzden Liam yol kenarına çekti. Tam arabasını park etmek üzereyken, hızla yaklaşan siyah bir SUV dikkatini çekti. Bu kesinlikle Larsen olmalıydı.

"Yandık."

Larsen'ın aracı fren sesiyle Liam'ınkinin yanında durdu. İkisi de camlarını indirdi; Larsen'ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

"İşleri toparlıyor muyuz?" diye sordu Liam, sanki durumdan habersizmiş gibi davranarak.

"Sana söylediğim gibi diğer ajanlara yardım etmek için merkezde olsaydın bunu bilirdin."

Liam, Nachtnebel ile yaptığı görüşmeden bahsetmek istemedi; çünkü hiçbir ipucu elde edememişti. Elinde somut bir şey olmadan amirini provoke etmenin anlamı yoktu.

"Davayla ilgili bir işim vardı," dedi Liam.

"Ah, anladım. O zaman, Harris davasının en kritik

aşamasında kaybolduğun için endişelenmene gerek yok," dedi Larsen, alaycı bir tonla.

"Gerçekten mi?"

"Hayır! Eğer böyle kafana göre takılmaya devam edersen, Heather'a izin verip, onun idari işlerini bir ay boyunca sana yüklerim."

Liam gülümsedi. "Ailesiyle kaliteli vakit geçirmeyi çok isteyeceğine eminim."

Larsen'ın çatılan kaşları öyle hızlı birbirine yaklaştı ki Liam bir çatırdama sesi duyduğuna neredeyse yemin edebilirdi.

"Haydi ama, Larsen. Ben Liam'ım. Noel'de Eileen hastayken yerine nöbet tuttuğum adam. Hatırladın mı? Bu arada, o olay yüzünden şimdi velayet davasında eski eşime Josie'yi ihmal ettiğimi açıklamak zorunda kalıyorum."

Larsen'ın yüzü nihayet yumuşadı—Liam bunun, dava başladığından beri ilk kez olduğunu fark etti. Bu dava neden Larsen'ı bu kadar sinirlendiriyordu? Kabul, Liam'ın FBI'da gördüğü en rahatsız edici davalardan biriydi, ama Larsen uzun yıllardır seri katillerin peşindeydi; Liam o zamanlar ergenlik sivilceleriyle savaşıyordu. Greg Harris'le ilgili onu bu kadar zorlayan neydi?

Larsen, Liam'ın dikkatle baktığını fark etmiş olacak ki derin bir iç çekti.

"Tamam. Ekibimiz burada bütün gece meşgul olacak. Burası tam bir Dahmer dairesi gibi. Greg bodrumdaki delilleri saklamaya bile çalışmamış. Dondurucuda, süresi geçmiş bezelye ve rulo köfte paketlerinin altında bir el bulduk." Direksiyona boş bir ifadeyle bakarken, Larsen başını yavaşça salladı. "Hasta herif."

"Ekiple biraz araştırma yapmamı ister misin?" diye sordu Liam.

"Hayır. Tony ve Kovboy, Newport'ta Maine'deki meslektaşlarımızla buluşacaklar. Mezarlığa yeraltı tarama radarı kullanmak için izin almaya çalışıyorlar. Hangi mezarlarda birden fazla kalıntı olduğunu belirlemek istiyorlar. Kurbanlarını başka cesetlerin üstüne gömmesi zekiceymiş. Bu konuda Harris'i takdir etmek gerek."

"Peki ya o mezarlara gömülen insanların aileleri? Mezarların açılmasına izin verecekler mi?" diye sordu Liam.

Larsen dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. "Bu kesinlikle büyük bir karmaşa olacak, hiç şüphe yok. Ama o öldürülen kadınların aileleri, kızlarını eve götürmeyi hak ediyor. Bunun için birkaç kişinin ayağına basmamız gerekiyorsa, öyle yapacağız. Ayrıca o mezarlıktakilerin aileleri, sevdiklerinin yanında vahşice öldürülmüş bir kadının yatmasını ister mi? Pek sanmıyorum—bu huzurlu bir ahiret için iyi bir kombinasyon değil."

Liam derin bir nefes alarak koltuğuna yaslandı. "Ne karmaşa ama. Bu davadaki hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Larsen kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Şaşıran Liam, Larsen'la göz göze geldi. "Demek istediğim, bir seri katil, ormanda, bizzat kendisinin parçaladığı bir kurbanla aynı şekilde parçalanmış halde bulunuyor? Ve sözde kız arkadaşı, Senfoni Salonu'na Lyft çağırmak için onun cüzdanını çalıyor?"

Larsen koltuğunda dikleşip direksiyonu kavradı. "Mantıklı olmak zorunda değil. Seri katiller asla mantıklı olmaz. Hiçbir zaman olmadılar, asla da olmayacaklar. Onlar hasta ruhlu insanlar. Seni hayal kırıklığına uğrat-

mak istemem ama bu da uğraştığımız o sapkın vakalardan yalnızca biri. Şu anda, eyalet savcısı Newcastle'da şebeke suyunu zehirleyen o psikopatı mahkemeye çıkarmaya hazırlanıyor. O adam yirmi kişiyi öldürdü, bunlardan beşi çocuktu. Bu sana mantıklı geliyor mu? Gelmiyor. Greg Harris, yanlış bir ekiple takılan bir canavardı ve onlar da onu ortadan kaldırarak bize iyilik yaptılar. Birçok seri katilin uyuşturucu veya alkol sorunu vardı. Dahmer çok fazla içiyordu. Harris uyuşturucu kullanıyordu. Olay bundan ibaret."

Liam, bu sözleri yavaşça içselleştirirken, Larsen de göz ucuyla ona bakıp tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

"Şu an boşanmayla başa çıkıyorsun, Liam," diye devam etti Larsen. "Hayatta bazen büyük sorunlar yüzünden, küçük şeylere sinirlenip gereksiz tepkiler veririz."

Liam ellerini direksiyonda gezdirirken boş bir ifadeyle ileriye baktı. Belki de Larsen haklıydı. Belki Liam'ın içindeki o his, boşanmasının tetiklediği bir yanılsamaydı ve bu dava sadece bir seri katilin karıştığı, kötü giden bir uyuşturucu alışverişinden ibaretti.

"Haklı olabilirsin," dedi Liam.

"Genelde öyleyimdir," diye yanıtladı Larsen. "Velayet davası hangi mahkemede görülüyor?"

"Hillson County."

"Hillson... Orada birkaç kişiyi tanıyorum. Hakim sana nasıl davranıyor?"

"Aldatıldığım için suçluymuşum gibi."

Larsen başıyla onayladı. "Bir iki telefon ederim. Sen iyi bir babasın ve duyduğuma göre lanet olası iyi bir kocaydın da. Hakimin, Sara'nın yavru köpek bakışlarına kapılıp kızını kaybetmene neden olmasına izin vermeyiz."

Liam kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem, ama en azından sana adil birini ayarlamak için uğraşırız."

Liam aylardır ilk kez nefes alabiliyormuş gibi hissetti. Velayet davası, Sara'nın daha iyi bir avukatı olduğu ve o bahsedilen yavru köpek bakışlarını kullanabildiği için onun lehine ilerliyordu.

"Bilmiyorum... Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Liam.

"Hadi ama, şimdi yumuşama. Sana tam formunda ihtiyacım var. Önümüzde zorlu bir süreç var. Kurbanların aileleri, cevap almayı hak ediyor. Ve o cevapları bulmak, bizim işimiz."

Liam, Larsen'a bir kez daha minnettarlığını ifade etmek üzereydi ki hızla hareket eden, pembe takım elbise giymiş genç bir kadın dikkatini çekti.

"İşte, sorumlu kişi burada!" diye bağırdı kadın, elindeki mikrofonu Larsen'a doğrultarak. Birkaç saniye içinde kameraman ve diğer gazeteciler, çığ gibi üzerlerine doğru akın etti.

"Greg Harris'in Üniversiteli Avcısı olduğu doğru mu?" diye sordu kadın.

Başka bir gazeteci, "Otopsi raporu neden hâlâ açıklanmadı? Ormanda başı kesilmiş halde bulunduğu doğru mu?" diye atıldı.

"Newport mezarlığının adresini sana mesaj atarım," diye seslendi Larsen ve camını kapatıp arabasını hareket ettirerek hızla oradan uzaklaştı.

Liam başını salladı ve gazeteci kalabalığına yakalanmamak için arabasını hızla çevirdi. Arabasını hareket ettirmeye başladığı anda etrafını saran kameraların kör edici

flaşları dört bir yandan üzerine yağmaya başladı. Bu bir film olsaydı, gaz pedalına sonuna kadar basar ve oradan hızla uzaklaşırdı. Ancak gerçek dünyada, yolunu kesen son muhabir bile arabasından birkaç metre uzaklaşana kadar salyangoz hızıyla ilerlemek zorundaydı. Sansasyon peşindeki bu muhabirlerden birine çarpmak, Liam'ın hiç ihtiyacı olmayan bir sorundu.

Liam gazetecilerin soruları ve kameraların flaşları arasında yavaşça sokağı geçerken, Larsen'ın sözlerini düşünmekten kendini alamadı. Ve ne kadar çok düşünse, o kadar hak veriyordu. Belki de gerçekten her şey *kötü giden* bir uyuşturucu alışverişinden ibaretti.

Harris'in öldürüldüğü yere adım attığından beri boynunda asılı duran ağır yük, nihayet hafifliyordu. Kovboy'un departmanı Greg'in katilini araştırırken, Liam da Maine'deki FBI ile işbirliği yaparak Üniversiteli Avcısı davasındaki eksik parçaları tamamlayacaktı. Bu, kayıp kadınların cesetlerini bulmak anlamına da geliyordu. Kurbanların bedenlerini ailelerine geri teslim etmenin benzersiz bir tatmini vardı. Özellikle de hayatlarını çalan canavarın artık cezaevinde kütüphanede vakit geçirmediğini veya güneşli bir avluda yürüyüş yapmadığını bilmek tatmin ediciydi. Ne kadar karanlık bir haz olsa da bu katil artık bir ceset torbasındaydı. Ama hiçbir şey çekim yapan kameraları durduramayacaktı. Dünya bu korkunç hikâyeyi keyifle izleyecekti: Bir canavar, başka bir canavar tarafından yok edilmişti. Gerçek anlamda göze göz, dişe diş.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bover, NH, 1980

Küçük kollarımı kocaman açıp tenime vuran serin damlaları hissederek yağmurun altında durdum. Hızla yağan yağmur, iç çamaşırımı ve beyaz atletimi sırılsıklam etmişti. Deri ayakkabılarım ıslanmasın diye çıplak ayakla duruyordum—onlar mahvolduğu için son seferde başım belaya girmişti. Yağmurun serinliğinde huzur buluyordum, ritmik sesi ise güven verici bir yoldaş gibiydi. Ona ne kadar çok bakarsam, yüzeye yayılan rastgele damlalar arasında o kadar mantıklı bir düzen görüyordum. Bu parlak gösteri, yeterince uzun süre izlendiğinde yağmurun *pıt pıt* sesini bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Bu bana mutluluk veya heyecan vermiyordu ama içimdeki ölü hislerden güzel bir kaçış sunan, merak uyandırıcı bir büyüleyiciliği vardı.

"Nick!" Annemin oturma odasının penceresinden yankılanan endişe dolu sesi, sakinliği bozdu. Omzumun üzerinden geriye dönüp baktığımda, camın arkasına bastırdığı ellerini ve dehşetle büyümüş gözlerini gördüm. Saçları hâlâ maşalıydı; belli ki yatak odasında özel bir etkinlik için hazırlık yaparken işi ani bir şeyle bölünmüştü.

"Niiiiick!" diye bağırdı tekrar babamı çağırarak. "Yine yapıyor!"

Annemin silueti pencereden kaybolurken gösterişsiz evimizin ön kapısı hızla açıldı. Kaygan verandanın merdivenlerinde dikkatle ilerleyen annem, hızla bana doğru koştu ve tırnaklarını soğuk, ince koluma geçirerek beni ya-

kaladı. "Ne yapıyorsun burada!" diye bağırdı, sesi panik ve öfke doluydu. "Kafandan bir sorunun mu var senin?"

Bakışları aniden sokağa kaydı ve orada, geniş siyah şemsiyesinin altına sığınan Bayan Schmiegel ile kanişine odaklandı. Modası geçmiş, sivri kenarlı kedi gözlüğünün ardından keskin, yargılayıcı bakışlar atan gözleriyle sahneyi inceliyor, bizi baştan aşağı süzüyordu.

Annem boğazını temizledi. "Günaydın, Bayan Schmiegel," dedi, sahte bir samimiyet ve doğal olmayan bir ses tonuyla. "Kilise kahvaltısında görüşürüz. Zencefilli ve naneli kurabiyelerimden getireceğim."

Bayan Schmiegel zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi, ardından köpeğini alelacele uzaklaştırdı. Birkaç saniye arkalarından baktıktan sonra annem beni içeri sürükledi. Babam koridorda dalgın bir ifadeyle durmuş, olup biteni izliyordu.

Televizyon koltuğunun yanında duran annem, "Artık dayanamıyorum, Nick," diye bağırdı babama. İşçi sınıfından sade bir adam olan babamın, benim yağmurda durmama dair özel bir fikri yoktu ama evde annemin kurallarına sıkı sıkıya bağlı biriydi; bu, aralarındaki başarılı düzenin temeliydi.

"Bu sefer daha sert azarla," diye talimat verdi annem. "İnsanlar yine konuşacak, Nick. Geçen hafta Angela Houser, Leah hakkında sorular sorarken yine o tavrı takındı."

Babam sakin bir şekilde koltuğuna oturdu. Henüz tam yerleşmeden, annem beni karnım aşağıda olacak şekilde babamın dizlerinin üzerine yerleştirdi.

"Sesinde o ton vardı. Sanki benimle alay ediyormuş gibiydi. Ve şimdi de Bayan Schmiegel bizi yağmurda izledi. Herkes öğrenecek, Nick. Herkes!"

Kollarım ve dizlerim aşağı sarkmış bir şekilde itaatkârca babamın kucağında uzanırken gözlerim sararmış halıya kilitlendi. Annem kahve masasının yanına gidip titreyen elleriyle bir sigara yaktı, sigarasından uzun bir nefes çekti ve kırmızı ojeli başparmağını dişlerinin arasına yerleştirdi.

Bize bakıp babama kaşlarını çattı ve onu harekete geçmeye teşvik etti.

Babamın elinin ritmik şaplakları beni fırtınalı bir denizde sallanan bir kayık gibi sarsıyordu. İleri geri. İleri geri. Her darbenin ardından aynı hareket.

"Bu senin ailenden geliyor," diye homurdandı annem. "Bizim ailede deli yok. Biz saygın insanlarız."

"Haklısın, Nanc. Üzgünüm," diye mırıldandı babam. Çıkan ses, tokatlarının şiddeti hakkında şüpheye yer bırakmıyordu. Annemin dikkatini bana çevirmesinden önce birkaç darbe daha vurdu. Şok içinde bana bakıyordu; bense kımıldamadan, duygusuz bir oyuncak bebek gibi duruyordum. Fiziksel rahatsızlığın ötesinde hiçbir şey hissetmiyordum, her zaman olduğu gibi bunun da gün sonuna kadar geçeceğini biliyordum.

Gözleri daha da büyüyerek bana dikildi. Dişleri tırnağına daha da sert gömüldü. Bu şaşkınlık anından faydalanarak sorunu çözmek adına bir açıklama sundum, ya da en azından öyle olacağını düşündüm.

"Bu sefer ayakkabılarımı ve elbisemi çıkardım, böylece zarar görmezler," dedim.

Onu bu kadar sinirlendiren şey bu değil miydi? Giysiler için endişelenmiyor muydu?

Gözleri daha da irileşti; babamsa neredeyse özür dilercesine iç çekti. Annem başını ellerinin arasına gömerek odadan fırladı.

Annemin sözleri yankılanırken içimde bir boşluk oluştu: "Keşke annemi dinleyip Ben Schuster'la evlenseydim," dedi hıçkırarak. Babam az önce uyguladığı şiddete tezat bir şekilde, beni nazikçe yumuşak halının üzerine bıraktı. Ardından annemin peşinden gitti.

"Nanc," diye seslendi. "Nanc, bekle!"

Orada ne kadar süre öylece durduğumu hatırlayamıyorum. Üstüm başım sırılsıklamdı, kaba etlerim ağrıyordu ve şişmişti. Zaman zihnimde sık sık kayboluyor, beni hayatımın gerçekliğini sorgulamaya itiyordu.

Tıpkı hayatım boyunca karşılaştığım çoğu insanı anlamakta zorlandığım gibi annemin tepkilerini de anlamakta zorlanıyordum. Doğduğum andan itibaren farklıydım, ailem için bir sınav gibiydim. Hatta bu dünyaya gelişim bile tuhaftı: Tek bir ses bile çıkarmamıştım. O günden sonra da hiç ağlamamıştım. Küçük yaştan itibaren onların beni gerçekten bir hata olarak gördüklerini anlayabiliyordum; fabrikadan asla çıkmaması gereken defolu bir model gibiydim. Ve uyum sağlama kapasitem sınırlı olduğundan, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ben de aynı şeyi merak etmekten kendimi alamıyordum.

* * *

Boston, Günümüz

Gözlerim çalışma masamın karşısındaki duvara monte edilmiş, altın varaklı büyük aynanın ardına ustaca gizlenen düz ekran televizyona kilitlenmişti. Televizyon açıldığında sihirli bir şekilde camın içinden beliriyor, kapatıldığında ise tamamen yok oluyordu.

Haberler sessizce oynarken, Bach'ın *Fugue Sol Minör, BWV 578* adlı eseri tavan hoparlörlerinden odayı doldu-ruyordu. Japon viskisiyle dolu bardağı göğsüme yaslamış, televizyon ekranının renkli yansımalarıyla alevlerin sıcak, turuncu-kırmızı parıltısının yüzümde ve masamda dans etmesini izliyordum. Bunun dışında oda kasvetli bir karanlığa gömülmüştü.

Newport mezarlığındaki suç mahalline dair haber görüntülerini dikkatle takip ediyor, altyazıları okuyordum. Büyük haber kanalları tüm hafta boyunca bu hikâyeyi vermişti. FBI ve polis, Kimberly Horne'un bedeninin yaşlı bir adamın mezarında bulunmasından bu yana çabalarını iki katına çıkarmıştı. Şimdiyse kampüste kaybolduğu gece Janet Potts'un üzerinde olan mavi çiçekli elbiseyi giyen başka bir kadın keşfetmişlerdi.

Kamera çığlıklar içindeki bir kadına odaklandı. Gözyaşları yüzünden süzülürken, Janet Potts'un cesedinin bulunduğu mezara ulaşmak için çaresizce bir polis memurunu aşmaya çalışıyordu. Altyazıda BAYAN POTTS yazıyordu; kadının çılgına dönmüş hareketleri kontrolsüz bir hal aldı, yüzü dayanılmaz bir acı ve kederle buruştu. Bir diğer polis memuru sahneye girerek Bayan Potts'un kolunu tutup zorla olay yerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak kadın birden yere yığıldı, yumruklarını göğsüne vuruyordu, ağzı sessiz bir çığlıkla sonuna kadar açıldı. Memur, birkaç denemeden sonra nihayet kadının üst kolundan kavrayıp onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Fakat o sırada tanıdık bir yüz, memuru kenara itti, toprağın üzerine diz çöktü ve Bayan Potts'u desteklemek için kolunu onun etrafına doladı.

Ajan Liam Richter.

Gözlerimi kısarak televizyona baktım, Ajan Richter

sanki ekrandan bana bakıyormuş gibi öfkeyle kameraya doğru döndü. Dudakları öfke dolu kelimelerle hızla kıpırdıyor, ancak altyazılar bu sözleri yakalayamıyordu. Tam o an, görüntü kardı. Ekranda, abartılı makyajıyla bir kadın haber spikeri belirdi. Rahatsız edici içerik yüzünden seyircilerden özür dileyerek dikkatini stüdyodaki tartışma paneline çevirdi.

"Televizyonu kapat lütfen," diye rica ettim akıllı sistemimden, dikkatimi şöminede dans eden alevlere kaydırarak. Kızının yasını tutan kadının samimi ve gerçek anları, içimde, derinlerdeki bir şeyleri harekete geçirmişti. Boğazımda ince bir sızının eşlik ettiği boş bir titreşim vardı. Daha önce hiç böyle duygular yaşamamıştım. Tuhaf hissettirdi. İçimde kıpırdanan bu nadir duygunun yanı sıra, başka bir düşünce zihnimde ısrarla dolanıyordu:

Ajan Richter.

Ajan Richter'in olay yerinde kurbanın annesiyle kurduğu empati ve soğukkanlılığı, ilk karşılaşmamızdan sonra kendisi hakkında edindiğim izlenimle mükemmel bir uyum içindeydi. Kuşkusuz, dürüst ve onurlu bir adamdı. Larsen onun hakkında haklıydı. Başkaları yenilgiyi kabul etse de Richter yüzünden iki kat daha fazla çabalaması gerektiğini biliyordu. Başarının üç *A*'sıyla –azim, adanmışlık ve amaca odaklı olma– beslenen bu adam, inançları için yaşıyordu ve onlar uğruna kendini feda etmeye hazırdı.

Beni yok etmeyi kafasına koyarsa, bunu başarıp başaramayacağını merak ediyordum.

Şarabımdan bir yudum alıp masama eğildim. Tren raylarına saçılı parçalanmış bedenlerin dehşet verici görüntüleri, şarap kadehimi bıraktığım küçük alan dışında masanın neredeyse her santimini kaplamıştı. Her gece

buraya oturuyor ve bu korkunç sahnelerin beni ele geçirmesine izin veriyordum. Tren çarpmış yüzlerce kurbanın kalıntılarını tespit etmek, insanın dayanabileceği sınırları zorlayan bir görevdi. Bu bir işkenceydi. Bir trenin çarpma etkisi, bir el bombasının etkisine benziyordu—ama çok daha kötüydü. El bombası sadece küçük bir alanda dehşet saçarken bir tren, kopmuş uzuvları son parçaları da ayrılmadan önce kilometrelerce sürükleyebiliyordu. Ve bir canavar, bu akıl almaz işkenceyi masum insanlara ve onların ailelerine kasıtlı olarak yaşatıyordu.

Ama neden ve nasıl?

Tren Yolu Katili'nin aldığı her nefesten nefret etsem de işlediği bu korkunç suçların ardındaki sapkın zekaya hayran kalmaktan kendimi alamıyordum. Yıllardır onunla ilgili en ufak bir iz bile bulamamıştım. Bu vahşi görüntüleri inceleyip ipucu veya bir örüntü arayarak davayı çözmek için son çaresiz çabamı gösteriyordum. Ancak raylardaki gerçek bir intiharla Tren Yolu Katili'nin cinayetlerini, eğitimsiz demiryolu polislerinin sunduğu basit raporlar ve fotoğraflar üzerinden ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Üstelik, mağdurların yakınlarının raporlarda geçen ifadeleri de pek bir yardım sağlamıyordu.

"O asla böyle bir şey yapmazdı."

"Mutluydu. Arkadaşlarını ve üniversitesini seviyordu"

"Noel'de torunlarını görmek için sabırsızlanıyordu."

Bunların hiçbiri somut kanıt sunmuyordu, yalnızca bu ölümlerin trajik doğasını vurguluyordu. İntihar karmaşık bir mesele olabilirdi. Bir ömür boyunca birinin yanında olup, onun ne kadar derin bir depresyonda olduğunu asla anlayamayabilirdiniz. Durumu daha da karmaşıklaştıran,

Tren Yolu Katili'nin kurbanlarını seçerken sergilediği tutarsızlıktı. Erkek, kadın, yaşlı, genç—görünüşe göre belirli bir tercihi yoktu. Sadece çocuklardan kaçınıyor gibiydi, en azından şimdilik. Amacının ne olduğu hâlâ bir muammaydı.

Boston'ın güneyindeki ticari demiryolu hattında Mike Bauer'in öldürülmesi olmasaydı, Larsen ve ben Tren Yolu Katili'nin varlığından belki de asla haberdar olamayacaktık.

Mike Bauer, kırklı yaşlarının sonlarında, erkek bir muhasebeciydi. Ailesi, demiryolu polisini delilleri kaybetmek ve ölümünü yanlışlıkla intihar olarak nitelendirmekle suçlayarak FBI'a şikâyette bulunmuştu. Larsen olayı incelediğinde, Bauer'in arabasının Green Street metro istasyonunda bulunduğunu keşfetti—ayakkabısının bir teki de aracının hemen yanındaydı. Bir cuma akşamı iş yerindeki bir partinin ardından ortadan kaybolmuştu. Demiryolu polisi, onun bir saatten daha kısa sürede altı buçuk kilometre boyunca çıplak ayakla ormanlık alandaki tenha bir bölgeye yürüyüp kendini bir ticari trenin önüne attığını iddia etmişti. Ancak polisin çektiği fotoğraflarda, adamın beyaz çorapları temizdi. Ayakkabısız on adım bile atmış olsa, çoraplarında çamur veya kir olurdu. Hele ki o gün şiddetli yağmur yağmışken.

Bu kanıtlar göz önünde bulundurulduğunda, en makul sonuca ulaşmak zor değildi: Birileri, Bay Bauer'i o raylara yerleştirmiş olmalıydı.

Larsen, diğer şikâyetleri araştırırken demiryolu polisiyle ilgili iki şüpheli vakaya daha ulaştı. Boston bölgesinden yaşlı bir erkek olan Thomas Griffon ve New Yorklu genç bir hemşirelik öğrencisi Kelly Dorns. Kelly'nin cese-

dinin New York'un kuzeyindeki bir ticari tren tarafından ezilmesinden bir gece önce ablasına, "Yardım et, beni öldürecek" yazan bir mesaj göndermeyi başarmıştı. Bu tür bir mesaj intihar eden birinin veda notu gibi görünmüyordu. Öte yandan Thomas Griffon'un vakasında ipuçları otopsi sırasında ortaya çıkmıştı. Olay yerinde herhangi bir ip bulunmamasına rağmen, otopsi raporu, ayak ve el bileklerinin sıkıca bağlandığını gösteren izlere benzer morluklan tarif ediyordu. Ancak demiryolu polisi Thomas'ın intihar ettiğini ve otopsi raporunun yanlış olduğunu savunuyordu.

"Yine geç saate kadar ayaktasın," dedi Emanuel, beni düşüncelerimden çekip çıkaran sesiyle. Kapının eşiğinde duruyordu; ince, kaslı bedenini örten yalnızca bir boxer vardı.

"Saat kaç?" diye sordum. Son birkaç gündür kollarımı ve başımı dehşet dolu fotoğrafların üzerine koyup masada uyuyakalıyordum.

"Gece ikiyi geçti."

"Hemen geliyorum," dedim ve Emanuel ofisime girince hemen doğruldum.

"Yerinde olsam koridorda beklerdim," diye onu uyardım, ama yine de masaya doğru ilerledi. Sanki sıcak bir ocağa dokunacak bir çocuk gibiydi. Şöminenin titrek ışıkları yüzüne gölgeler düşürürken, kurbanlardan birinin fotoğrafını eline alıp dikkatlice inceledi, gözlerini kıstı. Hemen ardından öğürerek elini masaya dayadı.

"Tanrım..." diye fısıldadı, yumruk haline getirdiği elini ağzına bastırarak. Fotoğraf elinden kaydı, masadan aşağı süzülerek diğer birkaç fotoğrafla birlikte yere düştü. "Bu... Bu da ne?"

"Çözülememiş cinayetler," diye yanıtladım ve masanın etrafından dolanarak yere saçılan fotoğrafları topladım. Emanuel, kocaman açılmış gözleriyle beni dikkatlice izliyordu.

"Forumlarda ve podcast'lerde cinayetleri çözmeye çalışan o amatör dedektiflerden biri misin yoksa?" diye sordu Emanuel.

"Pek sayılmaz ama benzer bir şey diyebiliriz," dedim.

Emanuel kulağını çekiştirdi. "Oldukça sıradışı bir hobi. Çoğu insan boş zamanlarında kitap okur, doğa yürüyüşü yapar veya Netflix izler."

"Doğru, genelde öyle yaparlar," diye onayladım, fotoğrafları düzgün bir şekilde toparlarken. Gözüm, Philadelphia'da bir üniversite partisinden sonra kaybolan genç kadın Emma Mauser'ın cesedinin yanında yer alan, paslı raylardaki renk farkına takıldı.

"Fakat sen çoğu insana pek benzemiyorsun," diye devam etti Emanuel, atmosferi biraz yumuşatmaya çalışarak.

Fotoğrafı hızlıca alıp masaya yöneldim. Bu sadece kir veya raylarda bir eğim olabilir miydi? Çekmeceden büyüteci çıkarıp masadaki küçük lambayı açtım.

"Aslına bakarsan," dedi Emanuel, sesine hayranlık karışmış bir şekilde, "sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

Sözlerini duymazdan geldim ve tüm dikkatimi fotoğrafa verdim. Lambanın altında, büyüteci paslı raylardaki garip renk farkının üzerine tuttum. Birkaç saniye neye baktığımı anlamadım ama bu fark, kir veya bir çukur değildi. İğne deliğine benzeyen ve üstünde bir haç bulunan minik bir semboldü.

Derin bir nefes aldım; vücudumdan heyecan verici bir

titreme geçti—nadiren hissettiğim bir duyguydu. Muhteşem, inanılmaz bir histi.

"Ne bu?" diye sordu Emanuel, fotoğrafa eğilerek.

"Bir işaret. Tam burada," dedim, işareti net bir şekilde göstererek. O da işareti dikkatle inceledi ve birkaç saniye sonra yüz ifadesi hayranlıkla değişti.

"Kahretsin, galiba haklısın. Bu ne anlama geliyor?"

Kocaman gözlerle baktım. Bir işaret! Cesedin yanındaki raylarda lanet olası bir iz. Hiçbir anlamı olmayabileceği gibi umutsuzca ihtiyaç duyduğum buluş da olabilirdi.

"Henüz bilmiyorum," dedim düşüncelere dalarak, "ama öğreneceğim."

Şaşkınlık içindeki Emanuel'i arkamda bırakıp koridora çıktım, dolabın kapağını açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Paltomu alıp ona kısaca baktım. "Burada kal. En kısa sürede döneceğim."

"Şaka mı yapıyorsun? Saat iki! Nereye gidiyorsun?" Emanuel yanımda durdu, yüzünde şok olmuş ve onaylamayan bir ifade vardı.

"Söylediğim gibi, hemen—"

"Ben de geliyorum," diye araya girdi.

Koridordaki küçük banka oturarak yürüyüş botlarımı giymeye başladım. "Korkarım bu mümkün değil."

Emanuel hızla önüme dikildi. "Ne mümkün değilmiş? Seni bu saatte tek başına bırakmam. Dünya çapında ünlü Leah Nachtnebel olduğun için yapamayacağın şey olmadığını mı sanıyorsun bilmiyorum ama burası Boston ve eğer gizli bir judo altın madalyan ya da bir Iron Man zırhın yoksa, seninle geliyorum. Sadece bir dakika bekle."

Emanuel merdivenleri hızla çıkarken seçeneklerimi

tarttım. Tek başıma gitmeyi tercih etsem de onu geride bırakmak daha fazla soru işareti yaratabilir, yanımda götürmekse işleri kolaylaştırabilirdi. Yanımda olması pek bir şeyi mahvetmezdi ve bir tehditle karşılaşırsam iki kişi olmak kesinlikle daha avantajlı olurdu.

Ayakkabılık rafının altına uzanıp küçük bir tabanca çıkardım. Hızlıca belimin arkasına sıkıştırdım.

"Hazırım," dedi Emanuel ve yanımdaki banka oturup beyaz spor ayakkabılarını giymeye koyuldu. Ayakkabılarını işaret ettim.

"Kirlenecekler."

Omuz silkti. "Ayakkabı dediğin şey zaten bunun için var, değil mi?"

Emanuel'in ayakkabılarını bağlamasını izlerken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Burada çalışmaya başlamasının üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti. Anlaşmamıza göre onunla vakit geçirmek istediğimde ben ona ulaşıyordum. Ancak Emanuel sık sık mesaj atıyor, gelip gelemeyeceğini soruyordu—ve ben de çoğunlukla evet diyordum. Sağladığım senaryoyu, Colin'in yapabileceğinden çok daha inandırıcı şekilde oynuyordu, dahası genel kişiliği de daha hoş ve ilgi çekiciydi.

Daha önce eskortlarda belli bir tercihim olmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, diğer ayakkabısının bağını bağlarken.

Yanımdaki sehpanın çekmecesini açıp ona bir el feneri uzattım.

"Çok, çok karanlık bir yere."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kendimizi zifiri karanlığın içinde bulduk, el fenerlerimizin ışıkları, etrafımızda bizi yutmaya hazır sonsuz bir siyah kütle gibi görünen ağaçlar ve çalılıklarla mücadele ediyordu. Mike Bauer'in cesedinin Green Street metro istasyonundan kaybolduktan sonra bulunduğu rayların yakınında, terk edilmiş bir içki dükkânının otoparkına arabamı park etmiştim. Dar, yapraklarla kaplı patikada önden ilerlerken, serin sonbahar esintisi buram buram yosun ve nemli toprak kokusunu burnuma taşıyordu.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Emanuel.

"Trenin Mike Bauer'in cesedine çarptığı yeri."

"Bu, raylardaki garip işaretin olduğu fotoğraftaki adam mı?"

"Hayır, o, Emma Mauser adında bir kadındı. Ona da şüpheli bir şekilde tren çarptı."

"Şüpheli şekilde derken..."

"İntihar ettiklerini düşünmüyorum."

"Vay," dedi. "Bu iş neyse, bayağı derinlerine inmişsin, öyle mi?"

"Bir işe dahil olduysam, onun için en iyi çabamı göstermeye niyet ederim," dedim, sesim kararlılıkla doluydu.

Kırılmış bir ağaç dalının üzerinden atladım ve ıslak çamurda birkaç santim kayarak düşmekten son anda kurtuldum.

"Bak işte," dedi Emanuel. "Bir sonraki engel bir sapık olursa ne yapacaksın? Önden benim yürümeme izin vermelisin."

"Belirsiz zamanlarda yol bulmanın öncelikle erkeklere

ait bir sorumluluk olduğuna dair geleneksel inancı sürdürmek için mi?"

"Hayır. Çünkü senden daha sert yumruk atabiliyorum. Ama bunu bir klişe olarak söylemiyorum."

"Ve işte bu yüzden arkada daha faydalı olursun. Erkekler genelde öyle olur."

"Aman Tanrım," dedi, arkamı dönmeden de yüzündeki kocaman gülümsemeyi görebiliyordum. "Leah Nachtnebel müstehcen bir şaka mı yaptı?"

Hafif bir iç çekişle yürümeye devam ettim. Emanuel'in sarsılmaz sadakati ve bulaşıcı iyimserliği beni bile şaşırtarak zaman zaman daha hafif ve şakacı bir yanımı ortaya çıkarıyordu.

"Mike Bauer ve Emma Mauser'in ölümlerinin bir şekilde bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Emanuel, sesi ciddileşmişti.

Bu, oldukça dikkate değer bir soruydu. "Bunu düşünmene sebep olan nedir?" diye sordum.

"Bütün bu işlere yeni başlamış olabilirim ama Emma'nın fotoğrafında bulduğun şeyin burayla ilgili olmadığını düşünseydin, şu anda burada olmazdık."

Gülümsedim—Emanuel'in yanında daha sık yaptığım bir şeydi bu.

"Gözlemin doğru."

Beş dakika yürüdükten sonra yoğun ağaçlık alanı geride bırakıp küçük bir açıklığa vardık. Karanlık, gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı ve açıklık zar zor fark ediliyordu. Ancak açıklığa çıkıp tren raylarına ayak bastığımızda gerçek anlamda görünür oldu.

"Kan lekelerine dikkat et," dedim, el fenerimi paslı kahverengi raylara ve onları çevreleyen kaba gri çakıllara

doğrultarak. "Bay Bauer'in sonunun geldiği yerde olmalıyız."

Emanuel yüksek sesle iç geçirdi. "Bunun biraz ürkütücü olduğunun farkındasın, değil mi?" El fenerini ağaçların hışırdadığı çalılara doğru tuttu. "Düşük bütçeli bir korku filmi için mükemmel bir açılış sahnesi gibi."

El fenerimi rayların üzerinde gezdirerek keskin çakılların üzerinde yürümeye devam ettim.

"Tanrım, galiba bir şey buldum!" diye bağırdı Emanuel.

Hızla yanına koştum. El fenerinin ışığı tren raylarının altındaki çakılların üzerinde koyu kırmızı bir lekeyi aydınlattı. Lekenin parlak rengiyle gri taşlar arasındaki zıtlık, çevremizdeki karanlığın da etkisiyle tüyler ürpertici bir atmosfer yaratmıştı.

"Bu kan mı?" diye sordu Emanuel, gözleri tedirginlikle büyümüştü.

"Evet," diye onayladım.

"Tanrım," dedi Emanuel, derin bir nefes alarak. "Yani burada, tam durduğumuz yerde öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

Rayların üzerine yürüyerek el fenerimle çeşitli açılardan inceleme yaptım.

"Kesin olarak burada mı öldürüldü, yoksa başka bir yerde mi öldürülüp buraya mı getirildi, söyleyemem. Ama cesedi buraya yerleştirilmiş—ölü veya muhtemelen diri haldeyken."

Emanuel'in yüzü tiksintiyle buruştu. "Biri neden böyle bir şey yapar ki? Yani, cesetleri raylara koyup trenin..." Sesi yavaşça kesildi.

Çevremizi saran karanlık ormanın yaprakları, kuru bir rüzgârla hışırdadı.

"Çünkü insanlar karmaşık olduğu kadar sorunlu varlıklardır. Kimileri için şiddet, beynin ödül merkezini uyarır veya derinlerde saklı bir karanlığın acısını dindirir."

Rayların iç tarafında kısa bir mesafe ilerledikten sonra tekrar dış tarafında yürümeye hazırlanırken, el fenerim rayların rengindeki hafif tutarsızlığı aydınlattı. Ayaklarım bir anda yere mıhlanmış gibi oldu, omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. O tarifi zor heyecan bir kez daha göğsümde ve parmak uçlarımda karıncalandı.

Hayretle ona baktım. Yıllarca sonuçsuz aramalar, çıkmaz sokaklar ve vahşice parçalanmış bedenlerin fotoğraflarını inceleyerek geçen sayısız gecenin ardından, işte oradaydı.

Emma Mauser'ın fotoğrafında bulunan sembolün ta kendisi.

Yaklaşık beş santim boyunda, üst kısmı ilmekli bir haç. Bir ağaca oyulmuş kalp gibi paslı rayların metaline işlenmişti.

"Kahretsin, bu o tuhaf sembolün aynısı," dedi Emanuel yanımda durarak. Sesi titreyerek, "Neden her iki cinayette de raylara aynı lanet sembol kazınmış?" diye sordu.

"En olası açıklama, cinayetlerin aynı kişi tarafından işlenmiş olması ve bu kişinin sembolü kendi imzası olarak raylara kazıması," diye yanıtladım.

"Yani bu intiharlar aslında cinayetmiş..." diye fısıldadı Emanuel, sesinde şaşkınlığın izleri vardı. "Bu sembolün ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Etrafımızdaki karanlık giderek daha fazla üzerimize

çökerken, durumun da gitgide daha uğursuz bir hal aldığı su götürmezdi.

Hauser cinayetinin fotoğrafında sembol, düşük görüntü kalitesinden dolayı tanımlanması daha zor bir haldeydi. Ancak şimdi, birkaç santim öteden inceleyince bu sembolü hiç şüphesiz tanıdığımı fark ettim.

"Bu bir ankh, eski Mısır'da yaşamı veya ölümsüzlüğü temsil eden bir sembol."

"Yaşam mı? Bu, iğrenç bir şaka olmalı."

"Bu katilin neden kurbanlarını ankh sembolüyle ilişkilendirdiğini bilmiyorum. Bir ölüm yerindeki ankh sembolizminin birçok yorumu olabilir. Ancak bir şey kesin—" sembole bakışlarımı sabitleyerek doğruldum "—bunu yapan kişi, kör bir kana susamışlıkla hareket etmiyor. Bir hikâye anlatmak istiyor. Muhtemelen geçmişiyle bağlantılı bir hikâye."

"Erkek mi?"

Başımla onayladım. "Kadınlar böyle suçlar işlemeye elbette yetenekli olsa da istatistiksel olarak şiddet eğilimleri daha düşüktür. Ayrıca bir cesedi bu kadar uzağa taşımak büyük bir güç gerektirir. Daha önce bir cesedi birkaç metre sürüklemiştim ve inanılmaz yorucuydu."

"Çok komik. Tam bir seri katil gibi konuşuyorsun, ha?" dedi Emanuel, şakayla.

Yukarıdaki dallardan birinin çatırdadığını duydum. Emanuel hızla arkasını döndü.

"Kahretsin." Fenerini sesin geldiği yöne çevirdi. "Bu adam hâlâ buralarda olabilir mi sence?"

Ankh sembolünün fotoğraflarını çekerken, sesin kaynağına kısaca göz atıp ardından tekrar raylara odaklandım.

"Düşük bir ihtimal ama imkânsız değil. Merak etme, sana zarar vermesine izin vermem."

"Koruma işi benim görevim değil miydi?"

Fenerin parlak ışığını yüzüme tuttu. Kör edici ışığa rağmen gözlerimi kırpmadım ama kaşlarımı rahatsızlıkla çattım. Fenerin ışığını tekrar ormana çevirdi.

"Gitmeliyiz," dedim.

"Sen hazır olduğunda."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Arabayı çalıştırdığımda farlar kısa bir süreliğine yanıp söndü ve otoparka bir ışık huzmesi yayıldı. Yolcu kapısı yola daha yakın olduğu için ben sürücü tarafına ulaşana kadar Emanuel çoktan yerini almış, kapısını arkasından kapatmıştı. Tam koltuğuma oturmak üzereyken, ormanın ürkütücü karanlığında süzülen bir gölge fark ettim. Nabzım hızlanırken, elim yavaş ve kontrollü bir hareketle ceketimin altına uzandı ve soğuk silah kabzasının üzerine yerleşti.

"Ne oldu?" diye sordu Emanuel, endişe dolu bir sesle. Onu duymazdan gelerek en ufak bir hareket belirtisi yakalayabilmek için duyularımı keskinleştirdim. Rüzgâr bile nefesini tutmuş gibiydi; gece ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Bir süre daha bekledikten sonra, elim istemeye istemeye silahın kabzasından ayrıldı ve arabaya bindim.

"Hiçbir şey," dedim kapıyı yavaşça kapatırken.

"Peki, şu korkutucu yerden çıkabilir miyiz artık?" dedi Emanuel, rahatlamak istercesine.

Ellerimle direksiyonu kavrayarak park yerinden geri geri çıktım ve yola koyuldum. Dikiz aynasına son bir kez bakarak gölgelerin arasında bir şey bulmaya çalıştım ama sadece boşluk gördüm.

"Peki şimdi ne olacak? Polise mi gideceğiz?" dedi Emanuel.

Yorgunluk hissinin yarattığı boğucu sis, zihnimi sarmaya başlamıştı. Günlerdir geceleri uykusuz geçiriyor,

Tren Yolu Katili'nin dehşet verici eserlerini inceleyip duruyordum. Son bulduklarım ise yükümü yalnızca artırmıştı.

"Hayır," dedim, tekdüze bir sesle.

"Hayır mı? Neden hayır?" Emanuel'in kaşları merakla çatıldı.

Çünkü bu sapık orospu çocuğunun icabına kendim bakacağım. "Bu sembol demiryolu polisine hiçbir şey kazandırmaz. Zaten yeterince bütçe ayıramıyorlar ve soruşturmayı düzgünce yürütemediklerini itiraf edebilmeleri için daha somut bir şeye ihtiyacımız var."

"Pekâlâ, bunu FBI'a bildirebiliriz. Onlar büyük oynuyor."

"Bildirsek bile demiryolu polisinin beceriksiz elleri hâlâ davanın üzerinde olur ve büyük ihtimalle ankh sembolünü basına sızdırırlar. Bu da katile, birilerinin peşinde olduğunu gösterir."

"Peki sizin suç grubunuz bu konuda ne yapacak?"

Bir elimle direksiyonu tutarken, diğer dirseğimi kapı kenarına dayadım ve yorgun başımı avucuma yasladım.

"Bütün suç mahallerini ziyaret ederek daha fazla kanıt toplayacağım. Hangi cinayetlerin gerçekten Tren Yolu Katili tarafından işlendiğini ve hangi olay yerinde bu sembolün bulunduğunu bulacağım. Bundan bir örüntü çıkabilir."

Emanuel hem memnun hem de yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Masanda o kadar çok fotoğraf vardı ki. Bu hobi... Konserlerini etkilemeyecek mi? Tatiller de yaklaşıyor."

Vücudum koltukta gerilmiş bir şekilde, hızla başımı kaldırdım. Trafik ışığında durmak için yavaşlarken Emanuel'e dönüp baktım.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Emanuel sanki ondan kanserin tedavisini bulmasını istemişim gibi bir ifadeyle baktı. Oysa Colin kim olduğumu veya cebimden harcadığı paranın nereden geldiğini gerçekten bilmezdi. Yakışıklı yüzünde bir tebessümle, "Bir şeylerle uğraşıyorsun işte, müzik falan," derdi hep. Ama yatakta iyiydi ve sahte koca rolündeki performansı genelde tatmin ediciydi. Bu yüzden bana olan ilgisizliğini hiçbir zaman umursamamıştım.

"Bu nasıl bir soru?" Emanuel başını hızla geriye yatırdı. "Tabii ki kim olduğunu biliyorum. Nasıl bilmem?" Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni düşündüğünden daha uzun zamandır tanıyorum. Birkaç yıl önce anneme dördüncü evre akciğer kanseri teşhisi konulduğunda babam annemi konserlerinden birine getirmişti. Annem piyano çalardı. Ona göre sen su üzerinde yürüyordun." Emanuel yüzünü yolcu camına çevirerek devam etti. "Son günlerinde, tek istediği şey İtalya'ya, Roma yakınlarındaki o küçük kasabada yaşayan kız kardeşlerinin yanına dönmekti. Babam ve ben o günlerde hep onun yanındaydık. Ağrı kesicilerle ayakta duruyordu ve sürekli senin konserinden bahsediyordu. O hikâyeyi bir milyon kez dinlemişim gibi hissetsem de numara yapıp ilk kez dinliyormuş gibi yapıyordum. Sanki hâlâ oradaymış gibi, seni dinliyormuş gibi tavanı izlerdi. Babam da bir gün onun yanına gömülmek istiyor. Sanırım ben de."

Lanet olsun.

Bu, basit bir baş sağlığı dilemenin yeterli olmadığı anlardan biriydi. Ama benden ne duymak istiyordu ki? Hangi duygu uygun olurdu? Sesimde biraz üzüntü olmalıydı

ama sanki çok kaçmamalıydı? Ya da empati mi göstermeliydim? Ama daha önce sevdiğim birinin kanser yüzünden eriyip gittiğini hiç görmemişken nasıl empati gösterebilirdim? Her iki ebeveynim de hâlâ hayattaydı ve ölseler bile, onlar için bir damla gözyaşı döküp dökmeyeceğimden emin değildim.

"Ben..." Duraksadım, doğru kelimeleri ararken Emanuel bana dönüp baktı. Neden doğru şeyi söylemek umurumdaydı ki? "Müziğimin o karanlık zamanlarda ona biraz olsun huzur verdiğini umuyorum."

Sözlerim Emanuel'de bir karşılık bulmuş gibi görünüyordu; başıyla hafifçe onayladı. "Teşekkür ederim. Gerçekten de öyle oldu."

Boğazını temizleyerek, "Vay canına, sarırım bu ürkütücü seri katil havasını daha da kötüleştirmeyi başardım. Etrafında gerçekten eğlenceli biri olduğumu söyleyebilirsin, değil mi?" diyerek hüzünle gülümsedi.

"Çoğu insandan daha hoşsun," diye cevap verdim, sadece dürüst olmaya çalışıyordum. Ama bu sözlerim onu güldürdü.

"Bu, Leah Nachtnebel'in dünyasında bir iltifat sayılır herhalde," dedi gülümseyerek.

"Espri yeteneğin var," diye kabul ettim.

"Evet, tren yolu cinayetleri beni her zaman neşelendirir," diye cevap verdi.

Bu kez gerçekten hafifçe kıkırdadım ve ona kısaca baktım. Bu adamda, içimdeki azıcık iyiliği bile ortaya çıkaran bir şey vardı.

"Bir dakika," diye bağırarak sahte bir öfkeyle baktı Emanuel. "Bu bir kahkaha mıydı? Ormanda yaptığın o

kirli espriden sonra şimdi de gülüyor musun? Sanırım bu çabalarım biraz takdiri hak ediyor."

"Belki de hak ediyorsun," dedim gülümseyerek. Boş bir kilise otoparkına girip aracı sokak lambalarının ışığından uzakta bir yere park ettim ve motoru kapattım.

"Ne oldu?" diye sordu ciddileşerek. Tren Yolu Katili'nin kapıyı çalmasını bekler gibi pencereden dışarı baktı.

"Cinayet mahallerine benimle gelemezsin."

"Elbette gelebilirim," diye itiraz etti.

Emniyet kemerimi çözdüm ve konsolun üzerinden tırmanıp kendimi Emanuel'in kucağına yerleştirdim. Koyu renk gözleri heyecan ve tam olarak anlayamadığım başka bir şeyle parlıyordu.

"Bu sefer olmaz. Birkaç şey almak için evime uğrayıp seni oraya bırakırım. İstersen orada kalabilirsin."

Nazikçe bir aşağı bir yukarı ilerleyerek boynuna ufak öpücükler kondurdum. "Sadece birkaç günlüğüne gideceğim." Nefeslerimiz hızlanırken pantolonumun fermuarını açıp bileklerime kadar indirdim. Aynı şekilde Emanuel de pantolonunu beceriksizce kaslı bacaklarının üzerinden aşağı çekerek çoktan sertleşmiş aletini ortaya çıkardı. Bacaklarımı açarak üzerine oturup içime girmesini sağladım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ben gidip gelmeye başlayınca. Endişeyle dışarı baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

"Yavaşla," diye mırıldandı, ellerini kalçalarıma sıkıca yerleştirerek. "Yoksa boşalacağım."

Uyarısına rağmen, devasa bedeninin üzerinde ritmik hareketimi daha da yoğunlaştırdım.

"Öyleyse içime gel," dedim, dudaklarımı dudaklarına

bastırarak. Dudaklarımdan kaçan küçük inilti aramızdaki arzuyu körükledi. Her hareket içimdeki ateşi daha da körüklüyordu. Yanaklarım kor gibi yanarken, tüm vücudum alevlerle çevrilmiş gibiydi.

Emanuel altımda kasıldı; içimdeki baskının arttığını hissedebiliyordum, ikimizi de doruğa yaklaştırıyordu.

İkimiz de hazzın doruğuna ulaşana kadar üstünde birkaç kez daha gidip gelirken ateşli bir şekilde öpüştük. Güçlü bir iniltiyle Emanuel'in sıcaklığı bedenimi doldurdu, ıslaklığı yavaşça aşağı süzülerek bacaklarımı ıslattı.

"Seni seviyorum," diyerek inledi Emanuel, dudaklarını benimkilere yaslayarak. Vücudu titriyordu. "Gerçekten seviyorum."

Sözlerindeki içtenlik yoğun bir sıcaklık dalgası hissetmeme neden oldu. İçimde tarif edilemez bir coşku hissi patlak verdi; bu, uzun zamandır hissetmediğim, hayata dair bir tutkunun anlık yansıması gibiydi. O duygu midemin derinliklerinden başlayarak, ellerimin ve ayaklarımın en uç noktalarına kadar yayılıyordu.

Muhteşemdi. Mükemmeldi. Hayatta olduğumu hissettirmişti.

"Bir daha söyle," diye mırıldandım, dudaklarımı onunkilere bastırarak.

Dudaklarımdan ayrılıp geri çekildi ve gözlerimin içine derin bir şekilde baktı. "Seni seviyorum."

Bu yoğun sıcaklık bir süre daha içimde kaldı, sonra aniden çekildi. Geriye, uzun süredir benimle olan o buz gibi boşluk kaldı. O tanıdık soğukluk, her şeyin sonlandığını hatırlatan bir gölge gibi beni yeniden sardı.

Sessizce konsolun üzerinden geçip şoför koltuğuma geri döndüm.

"Bu konuda epey iyi olmaya başladın. İtiraz etmezsen senaryona birkaç sahne daha ekleyebilirim."

Emanuel, kaşları kalkmış bir şekilde beni izliyordu. Sessizce bir mendille kendimi temizledim ve pantolonumu yeniden giydim.

"Gitmeliyiz. Cumartesi günkü konserimden önce dönmem gerekiyor," diyerek arabayı çalıştırdım.

Emanuel sessizliğini koruyarak camdan dışarı, karanlık manzaraya baktı. Bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi. Onu bir şekilde huzursuz ettiğimden hiç şüphem yoktu. Peki şimdi ne yapmalıydım? Onun endişelerini mi sormalıydım, yoksa her şey yolundaymış gibi mi davranmalıydım?

Lanet olsun.

Binlerce insanı analiz edebilirdim. Beden dillerine ve sözel ipuçlarına dayanarak 991'inin duygularını ve niyetlerini doğru bir şekilde çözebilirdim. Ama iş kendi duygularımı anlamaya geldiğinde, çölün ortasında çırpınan bir balık misali tamamen beceriksizdim.

Arabayı vitese takıp karanlık, ıssız otoparktan yavaşça çıktım. Farlar, zifiri karanlık içinde önümü açarken düşüncelerim yeniden o firari Tren Yolu Katili'ne kaydı.

Sonunda bir ipucu yakalamıştım ve ta ki o canavar, ondan daha kana susamış ve acımasız biri tarafından öldürülene kadar bunun peşini bırakmayacaktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Telefon durmaksızın çalıyordu. Liam'ın dahili numarasını bir şekilde ele geçiren gazetecilerle, New Hampshire ve Maine senatörleri adeta birbirleriyle yarışıyordu. Liam, kâğıt yığınları ve delil dosyaları arasında oturmuş çalışırken –tahmin edileceği üzere– telefon yine çalmaya başladı.

"Massachusetts senatörü olduğuna bahse girerim. Partiye geç kaldı," dedi Tony, klavyesini tıkırdatmaya devam ederken. Tony'nin masası Liam'ınkine bitişikti; karşısında Heather, aralarında da Martin oturuyordu. Martin, Greg Harris davasına yeni atanmıştı, yarım kalan işleri tamamlamaya ve davanın ardında bıraktığı pisliği temizlemeye yardım ediyordu.

Tüm dünyanın gözü FBI'ın üzerindeydi ve herkes cevap bekliyordu. Larsen kendi biriminin bunları sağlayacağını açıkça belirtmişti. "Mümkün olan en kısa sürede" demişti.

Derin bir nefes alan Liam telefonu açtı. Daha kendi adını söyleyemeden hattın diğer ucundaki ses aceleyle, "Harris'in kurbanları için kullandığı çekiç açık artırmaya çıkacak mı?" diye sordu.

Liam telefonu hızla kapattı.

"Tanrım, yine mi bunlardan biri?" diye homurdandı Martin, Liam'a bakmadan bilgisayarında yazmaya devam ederek. Altmışına merdiven dayamış, iriyarı biri olan Martin Neeble, Liam'a şeftali tenli bir savaşçı devi andırıyordu.

"Bir adam beni arayıp Greg'in özel bölgelerinin fotoğrafını e-posta ile göndermemi rica etti," diye devam etti

Martin. "Şimdi de Larsen bu sapığın peşine düşmemi istiyor. Son birkaç gün kariyerimin en kötü günleri oldu."

Kattaki birçok ajan aynı hissi paylaşıyordu. Telefon durmadan çalıyordu; dengesiz fanatiklerden intikam peşindeki adalet savaşçılarına kadar herkes arıyordu. Bir kişi, Greg Harris'i daha önce yakalayamadığı için Tony'yi tehdit ederken, bir diğeri de ailesiyle Disneyland'e gelmesi için davet ediyordu.

"Netflix bunu bir sonraki *Tiger King* belgeselineçevirene kadar bekleyin," diye homurdandı Tony. "Bizi o aptal röportaj koltuklarına oturtup sahte arka planlarla tamamen aptal gibi göstermeye çalışacaklar."

"Tanrım, umarım o zamana kadar çoktan gitmiş olurum," diye araya girdi Liam.

Martin sandalyesine yaslanıp gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Bir zamanlar çok saygı duyulan, ama şimdi alay konusu olan bir meslek söyleyin," diye homurdandı.

"FBI ajanı," dedi Heather, masasına yığılmış doküman kutularının arkasından.

"Başkan," dedi Liam tam o sırada telefon yine çalarken. Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Hayır, bugünlük bu kadar."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Tony.

Liam, Heather'ın masasına doğru yürüdü. Tony de sandalyesinden ceketini kapıp onu takip etti.

"Jane Doe için muhtemel bir kimlik bulduğunu söylememiş miydin?" diye sordu Liam, Heather'a.

Yeraltı tarama radarı yalnızca Kimberly Horne ve Janet Potts'un cesetlerini ortaya çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda kimliği tespit edilemeyecek kadar bozulmuş iki

kadının daha kalıntılarını bulmuştu. Bunlardan biri Jane Doe, diğeriyse Janet Doe olarak adlandırılmıştı.

Heather, klavyesinin altından bir dosya çıkarıp Liam'a uzattı. "Sadece muhtemel değil. İsmi Ami Lee. Üniversite öğrencisi. DNA örneği yaklaşık yarım saat önce çözülememiş bir kayıp vakası raporuyla eşleşti. Ailesine bilgi verilmesi için Larsen'ın bir ajan görevlendirmesini bekliyordum."

Tony omzunun üzerinden bakarken Liam dosyayı açtı ve göğsüne keskin bir bıçak saplandığını hissetti. Karşısına, kocaman bir gülümsemeyle kameraya bakan, genç ve güzel bir kadının lise mezuniyet fotoğrafı çıktı. Yüzünde, sanki önünde koskoca bir dünya varmış gibi umut dolu bir ifade vardı.

Liam dosyayı yeniden kapatıp ellerini beline koydu. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Heather, yüzünde inanamayan bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum. Ailesine küçük meleklerinin artık hayatta olmadığını söyleyen kişi olmak istemiyorum. Benim de çocuklarım var. Başka bir annenin gözlerine bakıp hayatındaki en değerli şeyin artık olmadığını söyleyebileceğimi sanmıyorum." Larsen'ın duyabileceği bir yerde olmadığından emin olmak istercesine etrafına baktı. "Bana sorarsanız, bu pisliği doğrayan her kimse serbest kalmayı hak ediyor."

"Göze göz, dişe diş," diye onayladı Martin, kollarını göğsünde bağlayarak.

"Göze göz, dişe diş mi? Kutsal Kitap dersleri veriliyordu da ben mi kaçırdım?" diye araya girdi Kovboy, koridordan geçip Heather'ın masasının yanına yaklaşırken. Elinde McDonalds'tan aldığı milkshake vardı ve ucuz parfümü-

nün baskın kokusu Liam'ın burnuna görünmez bir çığ gibi doluyordu.

Gitme zamanı gelmişti.

"Larsen'a, aileyle konuşacağımı söyleyin," dedi Liam ama tam çıkmak üzereyken Kovboy onu durdurdu.

"Jane Doe, yani Ami Lee'den bahsetmiyorsun herhalde?" dedi Kovboy, Liam'ın elindeki dosyaya işaret ederek. "Kaderin cilvesine bakın ki Larsen aileyi ziyaret etmem için bizzat beni görevlendirdi."

"Ne?" diye kaşlarını çattı Liam.

"Evet! Hadi beraber gidelim." Kovboy, Liam'ın sırtına öyle bir şaplak attı ki Liam sendeleyip öksürdü. "Seni aşağıda bekliyorum."

Kovboy ceketinin cebinden bir elektronik sigara çıkarıp sanki mahkemede delil sunuyormuş gibi havaya kaldırdı. "Bir kez daha tuvalette yakalanırsam, amcam beni koca taşaklarımdan yakalar!"

Sonra bir çocuk gibi zıplayarak oradan uzaklaştı.

"Larsen neden bu adamı yetişkin işlerine dahil ediyor ki?" diye sordu Tony şaşkınlıkla.

Martin omuz silkti. "Belki McCourt, Larsen'a baskı yapıyordur. Eskiden beri anlatılan bir hikâye: Büyük balık, küçük balığı yer."

"Bu davadan gerçekten sıkıldım," dedi Heather, masasındaki cep telefonunu alıp kurcalayarak. "Şanslıysak, Kovboy bu lanet davayı alır ve hafta bitmeden uyuşturucunun Vahşi Batı'sında kaybolur."

Liam başlangıçta bu fikri nefretle karşılamış olsa da zamanla kabullenmişti. Greg Harris'in etrafında sonsuz bir karmaşa var gibi görünüyordu ve ellerindeki tüm ka-

nıtlar kötü giden bir uyuşturucu anlaşmasını işaret ettiği için davayı Kovboy'un devralmasına artık karşı çıkmıyordu. Dava hakkında her şey hâlâ tuhaf geliyordu ama Liam, içinde bir komplo teorisiyle savaşıyormuş gibi hissederek içgüdülerini takip etmekten yorulmuştu.

"Başka McDonald's isteyen var mı?" diye sordu Heather, telefonunda gezinirken.

"Bana bir menü al," dedi Tony, sandalyeye yaslanarak.

Liam saçlarını karıştırıp Tony'ye alaycı bir şekilde baktı. "Ciddi misin? Burada oturup hamburger mi yiyeceksin?"

Tony arkasını dönerek yanıtladı. "Bir daha Kovboy'la hiçbir yere gitmeyeceğim. Mezarlığa giderken bir saat boyunca endoskopisinden bahsetti."

Heather ve Martin de işlerine geri döndü.

"Harika. İşte gerçek takım ruhu," diye mırıldandı Liam tam çıkarken, sesini onların duyabileceği kadar yükselterek. "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için."

Heather haklıydı. Kovboy cinayet davasını alıp ufukta ne kadar erken kaybolursa o kadar iyiydi. Ekip o zaman Greg Harris'in geride bıraktığı kâbusu temizlemeye odaklanabilir ve bu davayı bir şekilde kapatabilirdi. Sadece üzerinden biraz zaman geçmesi gerekiyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lee ailesinin Massachusetts Newport'taki evi, Boston'ın bir saat kuzeyinde, tipik bir orta sınıf konutuydu. Bahçede hafifçe büyümüş çalılar ve düzgünce kesilmiş çimenlerin çevrelediği beyaz bir çit vardı. Ahşap verandanın birkaç adım ilerisindeki giriş yoluna yeni bir SUV park edilmişti.

Liam kapıya yaklaştı ve üzerinde "KÖPEK SEVERLER" yazan büyük paspasa bastı. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldı. Yanında duran Kovboy verandaya meraklı ve çaresiz bir ifadeyle bakınıyordu.

"Lütfen bunu daha önce de yaptığını söyle," dedi Liam. Ancak Kovboy'un sessizliği, en kötü korkularını doğruluyordu. "Sadece aptalca bir şey söyleme. Ya da daha iyisi, hiçbir şey söyleme," diye ekledi Liam, tam kapı açılmadan önce. Karşılarına kırklı yaşlarının sonlarında bir adam çıktı.

"Bay Lee?" dedi Liam nazikçe. Ancak Bay Lee cevap vermedi veya Liam'ın rozetiyle kendini tanıtmasına fırsat tanımadı. Bunun yerine altın çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildikten sonra birinci ve ikinci katları birbirine bağlayan merdivenlere çöktü. Gözlüğünü çıkarıp sözlerinden süzülen yaşları kazağının koluyla silmeye başladı.

"Bir bakıma, nihayet öğrendiğimiz için memnunum," diye mırıldandı titreyen sesiyle ve ardından başını ellerinin arasına gömerek kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı.

Liam'ın bunu defalarca görmesi işleri asla kolaylaşmıyordu. Ailelerin böyle anlarda yaşadığı kalp kırıklığı ve

kayıp hissi hayatı boyunca zihnine kazınmıştı. Kendisi de bir baba olduğu için bu manzaralar karşısında her zaman yüreği burkuluyordu.

Salona geçtiklerinde Liam, kederli adamın karşısına oturdu. Duvarları ve yan sehpaları süsleyen aile portreleri, Ami Lee'nin hayatını tüm ayrıntılarıyla sergiliyordu. Gösterişli bir küçük kızken kutladığı doğum günü partisinden Newport Üniversitesi'nin önünde çekilmiş aile fotoğrafına kadar... Fotoğraflardan anlaşıldığı kadarıyla Ami'nin bir erkek kardeşi vardı ve Liam, en azından onun hayatta olmasını umuyordu.

Bay Lee Liam'ın fotoğraflara baktığını fark etti.

"Ami her zaman mutlu bir kızdı, bizim tatlı Ami'miz. Tanrı bize ondan daha tatlı bir çocuk bahşedemezdi," dedi Bay Lee, sesi titreyerek.

Liam'ın dudakları hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. "Çok nazik ve hassas bir ruha benziyor."

"Öyleydi."

Bu güzel ailenin, yalnızca bir canavarın kana susamışlığı yüzünden mahvolmuş olduğunu düşünmek bile Liam'ı çileden çıkarıyordu.

"Eşiniz bize katılmak ister mi?" diye sordu Liam.

Bay Lee, halıya sabitlenmiş bakışlarını kaldırmadan başını iki yana salladı. "Oğlumuzu trambolin parkına götürdü. Uzun bir zaman sonra ilk kez birlikte, normal bir aile gibi dışarı çıktılar. Hiç değilse bir öğleden sonra mutlu olsun. Bunların hiçbirinde onun suçu yok."

Liam başını salladı. "Tabii ki."

Odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Liam, her zaman mağdur ailelere sorular sormaları ve onun varlığını kabullenmeleri için zaman tanırdı.

"Ne zaman..." Bay Lee, yavaş ve keder dolu bir sesle konuşmaya başladı. "Ami'nin bedeni ne zaman bize iade edilir? Bir cenaze düzenlemek ve huzur içinde yatmasını isteriz."

Kovboy kravatını düzeltti. "Beden oldukça kötü durumda olduğu için otopsi beklenenden uzun sürdü."

Bay Lee'nin yüzü, yeni bir hıçkırık kriziyle buruştu.

"Cinayetle ilgili herhangi bir sorunuz var mı?" dedi Kovboy ne diyeceğini bilemez bir şekilde.

"Hayır," diye haykırdı Bay Lee. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O bizden alındı. Ne, nasıl ya da nerede olduğu önemli değil. Şu anda önemli olan tek şey, küçük kızımızın uygun bir cenaze töreniyle Tanrımıza ve Kurtarıcımıza dönmesine yardımcı olabilmemiz."

"Tabii ki—" dedi Liam güçlükle, ancak Kovboy onun sözünü kesti.

"Size biraz olsun teselli verirse, kızınıza bunu yapan adam işkenceyle öldürüldü."

Bay Lee'nin şişmiş kırmızı gözleri büyüdü. "Bu... Bu nasıl bir teselli olabilir? Biz inançlı bir aileyiz. Nefretten zevk almayız." Başını yavaşça iki yana salladı. "Sanırım biraz yalnız kalmam en iyisi olacak. Size kapıyı göstereyim."

O aptal Kovboy yine ağzını açmıştı, ama Liam sandalyesinde öne eğilerek dirseğiyle Kovboy'u dürttü. Kovboy mesajı alıp kanepede sessizce geri çekildi neyse ki.

"Elbette. Başınız sağ olsun," dedi Liam. "Sizin veya ailenizin yapmamızı istediği bir şey olursa lütfen bize bildirin." Bay Lee kendisine dikkatle bakarken kartını masanın üzerine bıraktı.

Bay Lee hafifçe başını sallayıp ayağa kalktı. Liam ve Kovboy da onu takip etti.

"Teşekkür ederim, ama tek istediğim sevgili Ami'mizin bedeninin bize teslim edilmesi."

"Bunu ofise döner dönmez ayarlayacağım," diye söz verdi Liam.

"Teşekkür ederim."

Bay Lee adeta bir trans halindeymiş gibi koridora yürüyüp ön kapıyı açtı. Liam ve Kovboy da onu takip etti. Kovboy çoktan kapıdan çıkmıştı ki biri Liam'ın kolunu tuttu. Liam dönüp baktığında yaşlı, ufak tefek bir Asyalı kadının kısık gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Bu canavara acı çektirildiğini söylediniz, değil mi?"

"Anne, lütfen," diye yalvardı Bay Lee ve ardından Korece bir şeyler ekledi.

Ama Bayan Lee onu görmezden geldi ve sadece Liam'ın elini daha da sıktı. Liam onun kendisinden ne istediğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden başıyla onayladı.

Bayan Lee'nin kemikli omuzları çöktü ve kırışıklarla dolu yüzünü buruşturarak Liam'ın kolunu bıraktı.

"Güzel. Umarım yavaş ve acı verici bir ölüm olmuştur. Bu küçük kapanışı bana kim bahşetmişse Tanrı onu kutsasın. Bitmek bilmeyen acı dolu geceler boyunca tutunabileceğim tek şey bu olabilir."

Liam Kovboy'a katılmak üzere dışarı çıkarken Bay Lee, "Anne, yeter," diyerek kadını azarladı.

Bay Lee başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı. Kısa bir süre sonra Liam kapıdan onun sesini duydu, öfkeyle Korece konuşuyordu.

Liam derin bir nefes aldı, tüm o aile portrelerini düşünerek iç çekip arabaya doğru yürüdü. Kovboy da onu hemen peşinden takip etti.

"Bir baba kendi kızına ne olduğunu nasıl bilmek istemez?" dedi Kovboy. "Ben bir baba değilim ama—"

"Kesinlikle!" dedi Liam sözünü keserek. "Sen bir baba değilsin. O yüzden lütfen kederli bir ebeveynin nasıl davranması gerektiğine dair sonsuz bilgeliğinle beni aydınlat ki ben de FBI'ın eğitim kılavuzunu senin o edebi hazinenle güncelleyeyim."

İkisi de arabaya bindi.

"Hadi Richter," dedi Kovboy. "Ebeveyn olmadığımı kabul ediyorum ama babanın gezindiği şu 'Tanrı sevgisi gemisi' sana da biraz tuhaf gelmiyor mu?"

Liam arabayı çalıştırdı ve camdan dışarı, Lee'lerin evine baktı. Kovboy'un söylediklerinde doğruluk payı vardı. Birçok kurbanın ailesi, sevdiklerinin öldürülmesini saplantı haline getirmişti. Bazen bu keder aileyi sanrılı komplo teorileri üretmeye kadar götürebiliyordu. Ama Liam ne derin inançlı bir adamdı ne de daha önce bir çocuğunu kaybetmişti.

"Dinle," dedi Liam, "Lee'ler yas tutan normal bir aile gibi davrandılar, hem baba hem de büyükanne. Bunu kimin yaptığını zaten biliyoruz, bu yüzden buraya sadece Lee ailesine trajik haberi vermek ve mümkün olan her şekilde yardım teklif etmek için geldik. Bizden onları rahat bırakmamızı istediler, biz de öyle yapacağız. Anlaştık mı?"

Kovboy ellerini başının arkasında kavuşturdu, sonra Liam'ı ürküten sarsak bir hareketle ceketinden bir şey çıkardı.

"Tanrım!" dedi Liam.

Kovboy katlanmış bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Yani bunu Bay Lee'nin posta kutusuna bırakmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu da ne böyle?" Liam uzanıp katlanmış kâğıdı açtı. Kanıt ekibinin Greg Harris'in evinde bulduğu Newport mezarlığının haritasının bir kopyasıydı bu.

"Sen—" Liam derin bir nefes almak için duraksadı "—kurbanın ailesinin posta kutusuna bir kanıt kopyası bırakmak mı istedin? Ciddi misin sen?"

Kovboy kendini savunmak için ellerini kaldırdı. "Hayır. Eğer gerçekten bilmen gerekiyorsa, haritayı ona bizzat vermek istedim. Ama sonra Tanrı falan dedi."

"Bu bir kanıt, Kovboy! Eğer bu basına sızdıysa... Tanrı aşkına, hiç eğitim aldın mı, yoksa Bob Amca rozetini doğum günü hediyesi olarak mı gönderdi sana?"

"Neden bu kadar kızgınsın? Katil zaten elimizde." Kovboy gülümsemesini bastırdı. "Yani, bir kısmı."

Liam küfrederek şakaklarına masaj yaptı.

"Hadi ama. İyi niyetliydim," dedi Kovboy. "Lee ailesinin kızlarını bulduğumuz yere çiçek bırakmak isteyebileceğini düşündüm."

Belki de Kovboy kendi çarpık yöntemiyle nazik olmaya çalışıyordu ama kâğıdı onlara bırakmak aptalcaydı. "Dinle," dedi Liam, "açmak zorunda kaldığımız mezarların ailelerinden gelen üç dava var. Lee'ler, bir mezara kimin gül koyacağı konusunda başka bir aileyle kavga etmek isteyecek türden insanlara benziyor mu?"

Kovboy ağzını açtı ama Liam ona ters bir bakış attı. Liam bir an için Kovboy'un ne zaman susması gerektiğini öğrenmiş olabileceğini düşündü ama kovboylar ateş etmeyi severdi.

"Büyükanne benziyor," dedi zayıf bir sesle.

Liam başını ellerinin arasına alıp salladı. Bu adam

nasıl başına kalmıştı böyle? Larsen, Kovboy'u düzgün konuşması gereken bir şey için nasıl görevlendirebilmişti?

Liam parmaklarının arasından, "İnanılmaz," diye mırıldandı, sonra emniyet kemerini takıp haritayı yeniden katladı. Tam ceketinin cebine koymak üzereydi ki yıldırım çarpmış gibi donup kaldı.

Çılgınca haritayı tekrar açıp yüzüne yaklaştırdı. Koca gözlerini kıstı.

"İmkânsız..." diye mırıldanarak telaşla cüzdanını çıkardı. Dolarlar ve makbuzlar arasında, Leah'nın konserinin bileti vardı. Çekip çıkarırken kucağına bir onluk düştü ve bileti haritadaki yazının yanına koydu.

Kovboy başını geriye yatırdı. "Dostum. İyi misin?"

Liam onu duymazdan gelerek, "Jan", "Kim" ve "Newport Mezarlığı" yazılarına baktı.

Kovboy iç çekti. "Bak dostum. Özür dilerim, tamam mı? Ama bence şu anda aşırı tepki veriyorsun."

Liam ona sessiz olmasını söylemek için elini kaldırdı. Gözleri tekrar tekrar el yazısının üzerinden geçti. Kıvrımlar, harflerin şekilleri...

Şüphe yoktu. Buradaki gizli anlamı çıkarmaya başladığında, kalbi de hızla çarpmaya başladı. Hiç şüphe yoktu. En ufak bir şüphe bile.

Bu haritadaki el yazısı, Leah Nachtnebel'e aitti.

"Bu ne lan böyle?" diye mırıldandı tam bir şok içinde.

Bu nasıl mantıklı olurdu? Nasıl? Leah kırmızı elbiseli kadını tanıyor muydu? Nasıl bir bağlantıları olabilirdi? Dünyaca ünlü bir piyanist ile serseri bir uyuşturucu satıcısı? Eğer Bayan Nachtnebel birçok sanatçının yaptığı gibi uyuşturucu alıyorsa, bu kesinlikle Greg Harris veya onun kayıp kız arkadaşı gibi birinden olmazdı.

"Dünyadan Liam'a. Harita olayının o kadar da önemli olduğunu düşünmüyorum, ama altta yatan bir endişeyi tetiklediyse, arabamda biraz Valium va—"

"Sessiz olur musun?" dedi Liam. "Merkeze geri dönelim. Larsen'la konuşmam gerek."

"Harita hakkında mı?"

Liam, Kovboy'a sadece öfke değil, aynı zamanda konuşmayı tamamen bitirdiğine dair kesinlik ifadesi taşıyan bir bakış attı. Sonra arabayı vitese taktı.

Larsen'la bu konuyu konuşması ve dava Narkotik'e devredilmeden önce şüphelerini yazılı olarak teyit etmek için, haritadaki ve biletteki el yazılarını analiz ettirmesi gerekiyordu. Görmezden gelmesi söylenen, içindeki o rahatsız edici his bu kez intikam için geri gelmişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Larsen ofis masasında oturmuş, dikkatini önündeki kâğıtlara vermişti. Kapının ardına kadar açık olması konuşmaya hazır olduğunu gösteriyordu ama dikkatli bakışları ve çatık kaşları Liam'ın tereddüt etmesine neden oldu. Harris davasının patlamaya hazır doğası göz önüne alındığında, Larsen'ın ruh halinin bu şekilde olması sürpriz değildi, ama yine de bununla başa çıkmak güçtü.

Bakışları buluştuğunda, Larsen Liam'a içeri girmesini işaret etti.

"Bana iyi bir şey söyle, ne olursa olsun," diye rica etti Larsen, masasındaki bir dosyayı kapatıp siyah masaj koltuğuna yaslanarak.

Liam kaşlarını çattı. "Vahşi doğadaki kaplan nüfusu yüzde kırk oranında artmış."

Larsen bir an düşündükten sonra başını sallayarak onayladı. "Güzel. Böyle görkemli bir yaratığın soyu, insan denen pislik yüzünden tükenmeyi hak etmiyor."

Liam kapıyı arkasından kapattı ve adli tıp el yazısı incelemesinin sonuçlarını Larsen'ın masasına koydu.

Kâğıdı eline alan Larsen, "Nedir bu?" diye sordu.

"Sen söyle. Hiç mantıklı gelmiyor ama Harris'in evinde bulduğumuz haritadaki el yazısı, Leah Nachtnebel'in konser biletindeki imzasıyla eşleşiyor. Bayan Nachtnebel dünyaca ünlü bir piya—"

Larsen ona, "Leah Nachtnebel'in kim olduğunu biliyorum," diye çıkıştı.

"Tabii. Kırmızılı kadının kaybolduğu gece Boston Senfoni Salonu'nda sahne aldığını da hatırlarsın. Geç kalmıştı

ve konser, kırmızılı kadının konserden hemen önce tuvaletin yanında görüldüğü saatlerde başladı."

Larsen elindeki kâğıtları inceledi. Liam, Larsen'ın göz çevresindeki kaslarda küçük bir seğirme fark ettikten hemen sonra Larsen belgeleri masanın üzerine bırakıp başını kaldırdı.

"Üniversiteli Avcısı muhtemelen onu takip ediyordur ve çarpık cinsel nedenler veya başka bir şey yüzünden el yazısını taklit etmiştir."

Liam başını iki yana salladı. "Bunu ben de düşündüm. Bu yüzden Üniversiteli Avcısı'nın kaldığı yerdeki el yazısını da analiz ettirdim. Sonuçların dördüncü sayfası, böylesine sanatsal bir yazıyı bu hassasiyet seviyesinde kopyalayabilmesinin yüzde birden daha az bir ihtimalle, son derece imkânsız olduğunu gösteriyor. Kendi adını bile zar zor yazabiliyormuş."

Larsen gözlerini Liam'a dikti. "Şu anda aklımdan geçen tek soru, sana çözüm sunmayan bu ipuçlarından özellikle uzak durmanı söylediğim halde, yaklaşan konser bileti de dahil olmak üzere tüm bu işe yaramaz bilgilere birdenbire nasıl ulaştın?"

Larsen gözlüklerinin ardından Liam'a baktı. Liam sanki oda sıcaktan patlıyormuş gibi boynundaki kravatı düzeltti.

"Şey... Biraz soruşturdum ve—"

"Biraz soruşturdun mu?" Larsen'ın sesi giderek yükseliyordu. "Yani McCourt aç bir piton gibi ensemde solurken ve tüm birim umutsuzca Giza piramidi büyüklüğünde bir bok yığınından kendini çıkarmaya çalışırken, sen Leah Nachtnebel'in el yazısını ve konser biletini mi kovalıyorsun? Ne demek için? Dünyaca ünlü bir sanatçı... Hayır,

başka şekilde ifade edeyim. Dünyanın lanet olası Mozart'ın yeniden vücut bulmuş hali olarak övdüğü sanatçının—" Larsen öfkeyle soludu "—ABD Başkanı için birden fazla kez çalan kadının—" artık bağırıyordu "—sıçtığımın Greg Harris'i ve onun uyuşturucu bağımlısı kız arkadaşıyla bir ilgisi olduğunu mu?" Yumruğunu masasına o kadar sert vurdu ki masayı salladı. "Adını yazma şekli yüzünden mi?"

Oda tam bir sessizliğe gömüldü.

Bunu böyle yüksek sesle söyleyince kulağa biraz çılgınca geliyordu. Ama yine de...

Liam Larsen'ın karşısına bir sandalye çekip oturdu. "Şüpheciliğini anlıyorum ama sadece dinle. Burada doğru olmayan bir şeyler var. Boston Senfoni Salonu'ndaki görevli, Bayan Nachtnebel'in kırmızılı kadının son görüldüğü yerde olduğunu doğruladı. Bayan Nachtnebel'in görsel hafızası iyiymiş ve hem tanık ifadesi hem de kamera kayıtları tuvalette ikisinden başka kimsenin olmadığını ortaya koyuyor. Ancak Bayan Nachtnebel bu kadınla hiç karşılaşmadığını iddia ediyor—"

"İddia mı?" Larsen'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Benden habersiz Leah Nachtnebel'i sorguya mı çektin?"

Kahretsin.

"Hayır, hayır." Liam savunmak için ellerini kaldırdı. "Ben öyle demezdim. Ona sadece birkaç soru sordum, o da memnuniyetle cevapladı. Ve sanırım davayı biraz daha sürdürebilirsek, kırmızılı kadın hakkında bildiklerini ve el yazısının o haritada nasıl yer aldığını anlatmasını sağlayabilirim. Greg Harris'i öldüren kişiden korkuyor olabilir."

Larsen başını ellerinin arasına alıp derin bir nefes verdi. "Yüce Tanrım, eğer oradaysan ve beni duyabiliyorsan,

lütfen, sana yalvarıyorum, ajanlarımın beni dinlemesini sağla." Larsen çaresizlik, bitkinlik ve hayal kırıklığının karışımıyla bakışlarını kaldırıp bir kez daha Liam'ın gözlerine baktı. "Neden bu davaya bu kadar takıldın? Burada gerçekten neler oluyor? Saklı tutma çabası, manik bir şekilde boş ipuçlarını kovalamak, bu çılgın teoriler... Liam, bu sen değilsin. Eskiden en iyi adamımdın. Ne oldu sana? Harris mi etkiledi seni? Boşanma mı? Orta yaş krizi mi? Kovboy'la penis boyu yarışına mı girdin? Kovboy sana Sara'nın yeni sevgilisini mi hatırlatıyor?"

"Hayır," dedi Liam kararlılıkla. "Öyle bir şey değil."

"O zaman ne—" Larsen'ın ağzı kıpırdandı, kelimeleri bulmaya çalışıyordu "—o zaman neler oluyor?"

Liam dudaklarını büzdü. Aklı tamamen hayal dünyasına mı kaymıştı? Boşanma onu gerçekten etkilemiş miydi? Belki de bilinçaltında Kovboy ona, Sara'nın kendisini aldattığı TikTok oyuncağını hatırlatıyordu.

"Kimse Kovboy'u sevmez," dedi Liam. "Sorun bu değil."

"O zaman sorun ne?" Larsen ilk kez empati kuruyor gibiydi.

Çoğunlukla kendisine yöneltilen hayal kırıklığıyla savaşan Liam, bir elini gür saçlarında gezdirdi. "Bu davayla ilgili bir şey var, Larsen. Anlam veremediğim bir şey. Olay yerine adımımı attığım andan itibaren hiçbir şey uyuşturucu cinayetini çağrıştırmıyordu. Katilin arkasını temizleme şekli. Sanki bizi şaşırtmak için arkasında kanıt bırakmış gibiydi."

Larsen dudaklarını büzdü.

"Ve kırmızılı kadın. Hâlâ kayıp," diye devam etti Liam. "Botlar ve Harris'in telefonuyla birlikte. Yani onun nerede

olduğunu merak etmiyor musun? Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmek istemiyor musun? İğneler ve matkap üzerindeki parmak izleri kime ait?"

Larsen, bir an Liam'ın sözlerini doğrudan reddetmek yerine gerçekten dikkate alıyor gibi göründü. Ama sonra kaşlarını çattı. "Kırmızılı kadına ne olduğunu zaten biliyorum. Ve derinlerde bir yerde sen de biliyorsun."

Bu doğruydu. Liam onu her düşündüğünde bu konuda endişeleniyordu. Harris'i kim öldürdüyse büyük olasılıkla onu da öldürmüştü.

"Bırak bunu Narkotik halletsin. İlgilenmemiz gereken yeterince ceset var. Kovboy'un adamları beyaz tozu nasıl takip edeceklerini biliyorlar. Satıcıları, küçük balıkları ve köpekbalıklarını tanıyorlar. Tüm bunlarla zaman kaybederiz ve eğer kamuoyu DAD'nin neden kayıp kurbanların yerini tespit etmek ve onları ailelerine kavuşturmak yerine bir seri katilin katilini bulmaya daha fazla kaynak ayırdığını sorgulamaya başlarsa, bazılarımız günah keçisi ilan edilip işten atılabilir."

Lanet olsun. Larsen moral bozmanın yolunu her zaman bulurdu.

"Narkotik'in bunu da çözülmemiş bir kartel cinayeti olarak örtbas edeceğini biliyorsun."

"O zaman bırakalım yapsınlar."

"Eğer mesele sadece Harris için adalet olsaydı, buna katılırdım. Ama ya kırmızılı kadın hâlâ hayattaysa ve saklanıyorsa? Ya kız arkadaşı değil de kurbanlarından biriyse ve birilerinin onu bulup yardım edeceğini umarak bir şekilde oradan kaçtıysa? Kimse geride kalmayacak, sloganımız bu. Hatırladın mı?"

Larsen ona öylece baktı. Tükenmişti. Bitmişti.

Liam bunu bir fırsat anı olarak görüp üzerine atladı. "Onunla bir kez daha konuşmama izin ver, Larsen."

"Hayır."

"Hadi ama. Konserine biletim var. Boş zamanlarımda oraya gitmemi kimse yasaklayamaz zaten."

"Öyle mi?"

Kahretsin. Bu onu yine kızdırmıştı.

"Tamam, yasaklayabilirsin. Ama neden onunla bir kez daha konuşmama izin vermiyorsun? Eğer haklıysan, bundan bir şey çıkmaz ama en azından kendimi tüm olasılıkları tükettiğime ve sonunda hayatıma devam edebileceğime ikna edebilirim. Söz veriyorum, o kanıt kutularını Kovboy ve adamlarına ilk teslim eden ben olacağım."

Larsen yorgun bir iç çekişle masasındaki elektronik sigaraya uzandı. "Siz şerefsizlerin bana ne yaptığını görüyor musun? Sigarayı on yıl önce bırakmıştım."

Liam belli belirsiz gülümsedi. "Bu bir evet mi?"

Larsen küçük sigarasını açtı ve sanki ilk kez içiyormuş gibi öksürerek bir nefes çekti.

"Tony'yi de yanımda götüreceğim. Ve hepsi bu kadar. Söz veriyorum."

"Lanet olsun. Pekâlâ. Ama eğer konuşmak istemezse—"

"O zaman onu rahat bırakacağım."

"Ona annenmiş gibi davranacaksın."

"Daha da iyisi. İyi polis, kötü polis saçmalığı yok. Söz veriyorum."

Larsen masasının üzerine eğilip başıyla onayladı. "Ve yanına Kovboy'u alacaksın, Tony'yi değil."

"Hadi ama!"

Larsen kaşlarını çattı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Starsky ve Hutch gibi olacağız."

Larsen'ın yüzü gerilirken burun delikleri genişledi. "Lütfen ofisimden defolup gider misin?"

"Peki efendim!" Liam şakacı bir şekilde selam vererek gitti. Ancak amirini Bayan Nachtnebel'le bir görüşme daha yapmaya ikna etmenin küçük zaferi, ölümüne sıcak bir çölde sadece bir damla su gibiydi. Larsen bir konuda haklıydı: Liam önemli bir kanıt bulamazsa, dava DAD'nin dışına transfer edilecekti. Haklı olsun veya olmasın, gerçek buydu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Öyle bir yağmur yağıyordu ki bulutlar arabamın üzerine damlacıklar yerine kovalar boşaltıyormuş gibiydi. Ön cam sileceklerim amansız sağanağa karşı öfkeyle çalışıyordu.

Dikiz aynamda kısa bir süreliğine bir far parıldadı. Araba terk edilmiş fabrikanın yanındaki boş arsada ilerledikten sonra benimkinin hemen yanına park etti. Aracımın kilidini açmak için düğmeye bastım.

Birkaç dakika içinde, siyah paltolu bir figür kapıyı açıp hızla arabaya bindi. "Tanrı öfkemi hissetmiş olmalı." Larsen, arabalarımız arasındaki kısa yürüyüşten sırılsıklam olmuş yüzünü mendille silerken oflayıp pufladı.

Her zamanki alaycı tonunu duymazdan gelip arabamın yan tarafındaki dosyayı çıkardım. Dosyayı ona doğru uzattım ama o sadece yağmur lekeli gözlüğünün üzerinden öylece baktı.

"Richter'in seni ziyaret ettiğini ve ikinizin küçük bir hikâye yaşadığınızı bana hiç söylemedin."

"Çünkü ortada bir hikâye yoktu ve benim de bir toplantı ayarlayıp, buraya gelip senin sinirlerini yatıştırmak için önemsiz ayrıntıları rapor etmekten daha önemli işlerim var," diye karşılık verdim.

Larsen iki kaşını da kaldırdı. "Richter her şeyi biliyor. Bana verdiğin haritadaki el yazınla ona uzattığın bileti eşleştirecek kadar zeki biri. Hazır konuyu açmışken, bahsetmeyi unuttuğun bir şey daha varmış. Doğru mu? Onu konserine mi davet ettin?"

Başımla onayladım.

"Kahretsin, Leah. Yakalanmaya mı çalışıyorsun?" Larsen gözlerini yağmura dikti.

Elimdeki dosyayı indirdim. Bu konuşma tahmin ettiğimden daha uzun sürecekti.

"Sakin ol. Tren Yolu Katili konusunda çok dikkatli olmam gerekiyor. Bana verdiğin dosyalarda bir şey buldum."

Dosyayı tekrar havaya kaldırdım ama Larsen dikkatini yeniden ön camın ardındaki sağanak yağışa vermeden önce dosyaya bir göz atmakla yetindi.

"Richter'le ne tür oyunlar oynadığınızı bilmiyorum ama seninle ilgili başka bir şey bulursa onu durdurabileceğimi sanmıyorum. O adam—"

"İşini bitirene kadar durmayan. Azimli. Adanmış. Amaca odaklı. Bana sorarsan oldukça takdire şayan."

Larsen'ın gözlerinde öfke parladı. "Bizi ve uğruna çalıştığımız her şeyi yok edecekse değil."

"O halde Ajan Richter'i konsere Luca Domizio ile şans eseri karşılaşması için davet ettiğimi bilmek seni rahatlatacaktır."

Larsen'ın gözleri büyüdü. "Domizio çetesinin eski lideri mi?"

Başımla onayladım. "Herkes onun uyuşturucu kaçakçılığına karıştığını biliyor."

"Hayatımın duruşmasıydı. Mahkemede suçsuz bulunduğunda tüm dünya şok oldu. Tarihteki en büyük uyuşturucu sendikalarından birinin patronu. Eğer hakkımda bir şey öğrenirlerse, ne pahasına olursa olsun onun avukatını kendime tutacağım."

"Paranı onun avukatına değil, suikastçısına harcamalısın. Duruşmada hiç tanık kalmadı."

Larsen kaşlarını çattı. "Paçayı nasıl sıyırmış olursa olsun federaller onu yıllarca izledi. Domizio o zamandan beri uyuşturucu ticaretini geride bıraktı, bu yüzden bu tesadüfi karşılaşma bize yardımcı olmayacak. Şu anda müteahhitlik işiyle uğraşıyor. Bunu kanıtlayamayız ama Domizio muhtemelen hükümetin en yüksek ücretli inşaat ihalelerini almak için haraç kullandı ve onlara iki katı fiyat ödetti. Bu eyaletteki neredeyse her köprü ve hükümet binası onun tarafından inşa edildi. Bu bize hiç yardımcı olmayacak."

"Dünya hâlâ onun eski günlerini hatırlıyor," diye karşı çıktım. "Richter de hatırlayacak. Domizio'yu işlemediği bir suçla suçlamaya çalışmıyoruz. Sadece Harris davasında uyuşturucunun rolü olduğu izlenimini yaratmamız gerekiyor ve bunu eski bir uyuşturucu kralından daha iyi kim yapabilir?"

Her şeyi düşünmesi için Larsen'a biraz zaman verdikten sonra dosyayı göğsünün önünde tuttum.

Gözlerini dosyaya dikti. "Luca Domizio ile nasıl bir ilişkin var?" diye sordu, dosyaya dokunmadan önce bu konuyu açıklığa kavuşturmak istercesine.

"Operasyonumuzu tehlikeye atacak hiçbir şey yok. Bilmen gereken tek şey bu."

Larsen içini çekti, sonra nihayet dosyayı aldı ve açtı. Gözleri, içindeki kâğıtları tararken onu izledim.

"Vay anasını. Bu sembolün aynısını on altı farklı yerde mi buldun?"

Başımla onayladım. "Aradığımız örüntünün kilidini açacak yapboz parçası. Boston metrosunun haritasındaki işaretlere bak."

Larsen sözünü ettiğim haritayı bulana kadar gergin bir şekilde dosyadaki kâğıtları karıştırdı.

"Cesetler hep son metro istasyonuna en yakın ticari hat raylarına yerleştirilmiş."

Larsen'ın dudakları aralanırken şaşkınlıkla soludu.

"Aman Tanrım, haklısın!" Yüzüne güneş doğmuş gibiydi. "Bunu neden yapıyor?"

En sinir bozucu kısmı da buydu.

"Korkarım ki kesin olarak bilmiyorum. Konumun uygunluğu olduğunu varsayıyorum. Son istasyonlar geceleri pek kalabalık olmadığından yolcuları avlamak daha kolay olur. Onları ticari bir tren hattına yerleştirmek sorunları ortadan kaldırır çünkü bu hatlar çoğunlukla ormandan geçer ve olası tanıklardan uzakta olur. Şimdiye kadar tüm kurbanlar SEATRAK hattına yerleştirildi. Belirli bir demiryolu polisinin dikkatini çekmemek için cesetler için farklı yerler kullanıyor."

"Ve demiryolu polisi cinayet konusunda eğitimsiz olduğundan ve farklı istasyonlar olaylar hakkında iletişim kurmadığından..."

"Herhangi bir düzen kurulamadı ve cinayetler tespit edilemeyip intihar olarak kaldı."

Larsen elindeki Boston haritasına baktı, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Lanet olası dâhi," diye bitirdi sözlerini.

Ellerimi ısıtmalı deri direksiyonda gezdirirken, "Kesinlikle öyle," diye onayladım.

"Bu piçin bizi bu kadar uzun süre oyalamasına şaşmamalı."

Durumun kontrolünü veya liderliğini kimin elinde tuttuğunu kabullenmek için ikimiz de bir an durup düşündük. Güç ikimizde de değildi.

"Katilin arkasında bıraktığı işaret," dedi Larsen bana bakarak. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ankh. Eski Mısır'da yaşamı veya ölümsüzlüğü simgeleyen bir sembol. Maalesef bunu neden raylara kazıdığını bilmiyorum. Antik Mısır'da yaygın olduğu binlerce yıl boyunca sembolün anlamı değişim gösterdi. Sıradan insanlar kadar firavunlar da kullandı. Tanrılar bile tılsım olarak takardı. Güneş Tanrısı Ra onu yaratılışın sembolü olarak takarken, ölüler tanrısı Anubis yaşam ve ölüm üzerindeki gücünün sembolü olarak takardı. Katilimiz raylara bir soru işareti de kazımış olabilir. Ama Boston Güzel Sanatlar Müzesi'ndeki bir Mısırbilimciyle bağlantı kurmayı planlıyorum."

Larsen kâğıtları karıştırdı. "Yani o zamana kadar çıkmaz sokak mı?"

Doğruca ona baktım. Bana bakmak için bakışlarını kaldırdı.

"Hayır. Tren hatları haritasına tekrar bakarsan, kullanmadığı sadece bir durak kaldığını göreceksin. New York'ta bu kriterlere uyan başka bir tren durağı daha var. İkisi de son istasyon. SEATRAK hattının birkaç kilometre ötesinde."

Larsen haritaya baktı. "Boston'daki Hill Park İstasyonu," diye mırıldanarak kâğıtlarını karıştırdı. "Ve New York'ta Summons Heights. Sence bir sonraki cesedini bu iki istasyondan birine mi bırakacak?"

"Kesin bir şey yok ama her ayın on dördünde cinayet işleme alışkanlığı var gibi görünüyor. ayları seçişinde bir düzen yok ama cinayetlerin çoğu iki veya üç ayda bir gerçekleşiyor. Sanki durmaya çalışıyor ama yapamıyor.

İşlediği cinayetleri, onun için büyük bir anlam veya sembolizm taşıdığına inanarak gerçekleştiriyor. Greg Harris'in aksine Tren Yolu Katili, cinayetlerini dahiyane ayrıntılarla planlayan, son derece zeki biri. Profili büyük olasılıkla üniversite mezunu ve hatta belki de bir ailesi olan, ayrıcalıklı bir erkeğe benziyor."

Larsen'ın gergin omuzları daha da kasıldı. Gözleri ona uzattığım kâğıtların üzerinde gezindi, sonra dosyayı kapatıp bana baktı.

"Leah—"

"Yine de yapacağım," diye karşı çıktım.

Tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum. O arabama binmeden çok önce biliyordum.

"Şu anda Tren Yolu Katili'ne bulaşmış olamazsın!" Sesi yağmurun sesini bastırıyordu. "Richter, Harris davasının her yerinde."

"O zaman kısa zamanda Narkotik'e teslim etsen iyi olur. Olay yerinde bıraktığım parmak izlerinin kimliğini yakında sana vereceğim."

Larsen ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen, Leah. Bırak bu işi ben halledeyim ve bir süre daha bekle. Bu hafta sonu, ayın on dördü geliyor. Tren istasyonundaki otoparkta bu adamı bekleyeceğim. Senin gizliliğini tehlikeye atmaya gerek yok."

İmkânsızı istiyordu. Yıllardır Tren Yolu Katili'nin peşindeydim. Sonunda onu öldürme şansına erişmiştim.

"Ayın on dördünde cesetlerini yerleştirmesi için sadece iki son istasyon kaldı. Ondan sonra da öldürmeyi bırakmayacağını biliyoruz. Sadece başka bir örüntüye geçecek. En az bunun kadar dahice, belki de daha iyi bir şeye. Böyle bir şansı tekrar elde edene kadar kim bilir kaç yıl ve kaç ha-

yat geçecek." Başımı iki yana salladım. "Ve onu tren istasyonunda bekleyemezsin. O, bunun için fazla zeki. Ayrıca kurbanlarını istasyonlardan mı yoksa başka bir yerden mi kaçırdığını bile bilmiyoruz."

Larsen eliyle bacağına vurdu. "Tamam. O zaman tren istasyonunda beklemeyeceğim. Ticari hatlarda, öngördüğün yerde onu bekleyip o orospu çocuğunu vuracağım."

"İki tane var," diye karşı çıktım.

"O zaman onu bunlardan birinde bekleyeceğim ve ilk seferinde kaçırırsam tekrar bekleyeceğim."

Alışveriş merkezinde bir arkadaşa rastlamak gibi bir şeydi bu. "Bu çok riskli. Bu bizim tek şansımız olabilir ve o senden daha zeki."

Bu öfkeyle söylenmiş bir hakaret değildi, sadece duygusal olmayan bir gerçekti. Larsen alınmadı.

"Zeki olmaya değil, iyi bir atıcı olmaya gerek var. Ki ben de öyleyim."

Parmaklarımı direksiyona kenetledim. Larsen zamanımı boşa harcamaya başlamıştı. Ben kararımı vermiştim; bunu değiştirmeye çalışmaktan daha iyisini yapmalıydı.

"Ben Hill Park İstasyonu'nu alacağım. Sen de onu New York'taki Summons Heights'ta bekleyeceksin."

Larsen bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben daha hızlıydım.

"Şimdi lütfen dışarı çık," dedim sert ama sakin bir sesle. "Sana bilmen gereken her şeyi anlattım. Ayın on dördünde hazır ol."

Bir süre ikimiz de orada oturduk ve yağmurun, arabamın tavanına vuruşunu dinledik. Sonra Larsen dosyayı ceketinin altına sıkıştırıp göğsüne bastırdı ve sessizce bir şeyler mırıldandı. Artık neler yapabileceğimi biliyordu.

Bazı açılardan bana ihtiyacı olduğu kadar benden korkuyordu da—onun gibi bir adamı kontrol altında tutabilecek tek kombinasyon bendim.

"Lanet olsun, Leah. En azından bu adamı başka bir Harris'e dönüştürmeyeceğine söz ver," dedi kapıyı açıp yağmura adımını atarken.

Yağmurda ıslanan Larsen, açık kapıdan bana bakmak için eğildi.

"Neden Harris? Yaptığın şey için neden onu seçtin?" diye sordu. Bu soruyu daha önce sormamış olması beni şaşırtmıştı. Sessiz kaldım, o da gözlerindeki damlaları silip iç çekti. "En azından Harris olayının tekrarlanmayacağına dair söz verir?" diye sordu. Küçük bir kızken bir çocuğu bıçakladığımdan beri içimde taşıdığım karanlığı yansıtan gözlerimi ona diktim.

"Başka bir Harris olmayacak," diye güvence verdim ona. "Sana söz veriyorum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Liam ve Kovboy sahneye yakın özel bir balkonda oturuyorlardı. Salon ağzına kadar doluydu. İkisi de smokin giymişti. Liam bir kez olsun annesinin sözünü dinleyip gömlek ve pantolon giymediği için mutluydu. Konsere katılan erkeklerin çoğu smokin giymişti. Bu, görevde olduğunu ve bir iş arkadaşıyla gitmesi gerektiğini açıklamasına rağmen, annesi konsere onsuz gittiği için kavga çıkarmadan hemen önceydi.

"Uyuyakalırsam beni rahat bırakın," dedi Kovboy, ışıklar sönüp konuşmalar başladığında. "Bunun hafta sonu iznim olması gerekiyordu ve dün gece çok fazla eğlendim." Koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Liam onu görmezden geldi ve karşısındaki ve yanındaki diğer özel balkonları taradı. Kalabalık arasında, birkaç senatör ve eşlerinin yanı sıra bu para odaklı ülkenin yetiştirdiği en zengin insanlardan bazıları da vardı. Kendi balkonlarının sahneye onlarınkinden daha yakın olmasına neredeyse inanamıyordu. Bu, meraklı olduğu kadar kıskanç bakışları da onlara yöneltmişti. Solunda sahneye daha yakın olan sadece bir özel balkon daha vardı. Hâlâ boştu ve konserin başlamasına beş dakika kaldığından, Liam o akşamki tek boş koltuğun orası olup olmayacağını merak etti. Ama tam o sırada Kovboy elinin tersiyle Liam'ın koluna vurarak düşüncelerini böldü.

"Vay canına." Koltuğunda doğruldu ve başıyla boş balkonu işaret etti. Beyaz smokin giymiş, elinde kırmızı bir gül tutan bir adam, arkasında tamamen siyah giyinmiş iri yarı iki adamla içeri girdi.

"Bu Luca Domizio!" diye mırıldandı Kovboy. "Eski uyuşturucu kralı. Narkotik'e bir darbe daha."

Liam sessizce, "Lanet olsun," diye küfretti. Tam oradaydı. Onlardan sadece bir metre uzaktaydı.

"Demek doğruymuş," dedi Kovboy fısıltıyla. "Doğu Yakası'ndaki tüm uyuşturucu operasyonlarının eski başkanı, senin arkadaşın olan hanımefendinin büyük bir hayranıymış. Ona takıntılı olduğunu duymuştum."

Liam tarihteki en ünlü gangsterlerden birine baktı.

"İşte sana bir güzel haber daha," diye devam etti Kovboy. "Domizio, kırmızılı kadınla; yani uyuşturucu bağlantılı bir katliamın tanığıyla aynı gece buradaydı."

Liam kaşlarını çatıp bakarken yakalanmamak için başka tarafa baktı. "Onun da o gece burada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Narkotik'te her zaman onu takip eden biri var. Ve büyük ihtimalle son nefesine kadar da takip edecek. Henüz onu kırmızılı kadınla ilişkilendiremedik. Ama araştırmaya değer."

"Birileri hâlâ onu takip mi ediyor? Duruşma yıllar önceydi. Buna nasıl izin verilebilir?"

Kovboy ona doğru eğildi. "Öyle değil. Kayıt dışı. Ama orada olanlar Al Capone'dan bu yana emniyet tarihindeki en büyük utançtı. Ve Domizio lanet olası vergilerini düzenli ödüyordu."

Tüm salon ayağa kalkıp çılgınca alkışlamaya başladı. Leah Nachtnebel, tüm sırtını açıkta bırakan siyah bir elbiseyle ışığın vurduğu sahneye çıktı—yine sütyensizdi. Büyüleyici görünüyordu.

Liam da ayağa kalktı ama Kovboy oturmaya devam etti. Alkışlar neredeyse bir dakika daha devam ederken

Leah, ahşap kuyruklu piyanosunun yanında birkaç kez eğilip yerine oturdu.

"Tanrım," diye yakındı Kovboy. "Ellerim acıyor."

Sonunda kalabalık yerine oturdu ve büyük bir beklenti içinde beklemeye koyuldu. Kovboy'unki de dahil olmak üzere ara sıra gelen öksürük sesleri dışında, salonda ölüm sessizliği hakimdi.

Hava gerilimli bir heyecanla doluydu, tüm gözler aydınlık sahnedeydi. Liam kısa bir süreliğine, yüzünde huzursuz bir endişeyle Luca Domizio'ya baktı.

Leah aniden iki elini birden kaldırdı, bir süre öylece tuttu ve sonra zarif kuyruklu piyanonun tuşlarına bıraktı. Ne çaldığı hakkında Liam'ın hiçbir fikri yoktu ama hüzünlü notalar salonu doldurup onu bir gizem bulutunun içine çekerken, gözlerini kapadı ve duygularının sahildeki bir dalga gibi onu yıkamasına izin verdi. Daha önce milyonlarca şarkı dinlemişti ama müzik hiç bu kadar ruhuna ulaşmamış, en derin korkularını ve arzularını çekip çıkarmamıştı. Sanki Leah onların hepsini biliyordu ve açığa çıkarıyordu. Gerçek dışıydı bu.

Kovboy huşu içinde, "Bu ne lan böyle?" diye mırıldanıyor ve balkon korkuluklarına yaslanıp sanki büyülenmiş gibi sahneye bakıyordu.

Liam kıpırdamadan oturuyordu, tüm bedeni müziğin içine çekilmişti. Onu saran dünya acı soğukta buharlaşan sıcak bir nefes gibiydi ve önemli olan tek şey insanın gözünün önünde yanıp sönmeye başlayan anılardı. Heyecanlı olanlar. Hüzünlü olanlar. O anları yeniden yaşamanın güzelliği, onu neredeyse boğuyordu.

Tüm bunları mümkün kılan kadına bakmak için gözlerini açtı.

Leah Nachtnebel.

O her kim olursa olsun, müziğinin kendisini nasıl etkilediğini asla unutmayacaktı.

Konserin son notası çalındığında, Leah ayağa kalkıp kalabalığa bakarken salon bir kez daha tam bir sessizliğe gömüldü. Leah duygusuz görünüyordu. Neredeyse andan kopuktu.

Sonra kıyamet koptu.

İlahiler, gözyaşları, alkışlar ve devamını isteyen haykırışlar... Liam ve Kovboy da onlara katılmak için ayağa kalktı ve Kovboy'a göre onları buraya getiren bilmecenin cevabı olabilecek adam da onlara katıldı.

Luca Domizio.

Birkaç kez daha selam verdikten sonra Leah birdenbire Liam'a baktı. Gözlerini hiç kırpmadan ona dikmişti, güzel yüzü duygusuzdu ve kırmızı dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Bakışları Kovboy'un üzerinden geçip Luca Domizio'ya kaydı. Ve dudakları neredeyse sahte gibi görünen hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Adam ona başını salladı. O da başıyla karşılık verdi.

Sonra döndü ve sahneden indi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Hey, burada olamazsınız!" diye bağırdı bir kadın, çökmüş gözleriyle Leah'nın kulisinin önünde Liam ve Kovboy'u gördüğü anda. Kulaklığını çıkararak oraya doğru koştu.

Kovboy rozetini küstahça göstererek, "Aynı fikirde değilim," dedi. Kadın rozete baktı, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Bir sorun mu var?" dedi nefes nefese.

"Söyleyemem. Resmi FBI işi," dedi Kovboy ucuz bir Hollywood filminin yıldızıymış gibi. Kadın inanmadığını belli eden bir endişeyle ağzını kapattı.

"Kimsenin başı dertte değil," diye araya girdi Liam. "Sadece Bayan Nachtnebel'e birkaç sorumuz var. Kendisi bizi bekliyor."

Kadın daha sakin bir şekilde, başıyla yavaşça onayladıktan sonra kulaklığını tekrar taktı ve gitti. Liam Kovboy'a sinirli bir bakış fırlattı ama Kovboy onu görmezden gelip kapıyı çaldı.

"Girin." Leah'nın kapının ardından gelen boğuk sesi duyuldu. Kovboy hevesle kapıyı açtı ama içeri adım atamadan Liam yolu kapatıp içeri eğildi.

"Neden Luca Domizio'yu bulup onu biraz yoklamıyorsunuz? Onunla bir daha konuşma şansınız olmayabilir."

İki adam bir an için birbirine baktı. Gözlerini ilk kaçıran Kovboy oldu.

"Hâlâ bunun senin davan olduğunu sanıyorsun, değil

mi?" dedi Kovboy. "Yanında bir kutu mendil bulundur, çünkü çok uzun sürmeyecek." Ve oradan ayrıldı.

Liam içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Döndüğünde Bayan Nachtnebel'i ipek kanepesinde, yeşil gözlerini kendisine dikmiş halde buldu. Zarif gece elbisesinin yandan yırtmacı, eşit derecede bronzlaşmış, birbirinin üstüne attığı uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

"Ajan Richter, umarım konseri beğenmişsinizdir."

Liam bir adım daha yaklaşarak elini saçlarında gezdirdi ve söyleyecek söz aradı. "Konser... Dürüst olmak gerekirse söyleyecek söz bulamıyorum. Gerçekten inanılmazdı. Sanırım çaldığınız parçalardan bir ikisini tanıyordum."

"Çünkü bugün için dünyanın en tanınmış başyapıtlarından oluşan bir program seçtim."

Liam sırıttı. "Benim gibi insanları düşünüp programı hafif tuttuğun için teşekkürler."

"Tam tersi," diye karşı çıktı Leah, yüzü ciddiydi. "Parçanın teknik kısmı ne kadar kolaysa, çalması da o kadar zorlaşır."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Hataları fark etmek daha kolay olur. Bir damla kırmızı kanın, düz beyaz bir tuval üzerinde saklanması son derece zordur." Duraksadı. "Çok azımız bu beceride ustalaşabilir, ama mükafatı gerçekten çabaya değer."

Liam bu sözleri tekrardan düşündü. Luca Domizio'dan mı bahsediyordu? O ve kırmızılı kadın hakkında bir şeyler mi biliyordu? Tuval üzerindeki bir damla kırmızı kan gibi tam da önünde mi saklanıyorlardı?

"Luca Domizio gibi mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Liam, onun her bir tepkisini izleyerek.

Leah bacaklarının konumunu değiştirdi, elbisesindeki

bir kırışıklığı düzelttikten sonra tekrar ona baktı. "Korkarım anlayamadım."

Liam gözlerini nota sayfalarında ve boş makyaj masasında gezdirerek odanın içinde dolaştı. Üzerinde onun el yazısı olan tek bir not bile yoktu.

"Luca Domizio, onu iyi tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Tüm konserlerime gelir ve bazen sonrasında beni yemeğe çıkarır. Klasik müziğe karşı derin bir sevgisi var. Çoğunlukla konuştuğumuz tek şey bu."

Liam başıyla onayladı. "Kırmızı elbiseli kadının kaybolduğu gece buradaymış."

"Dediğim gibi, konserlerimin çoğuna geliyor."

Liam yine başını salladı ama bu kez dönüp ona baktı. "İş yerindeki birkaç kişi, güzel el yazınız hakkında yorum yaptı. Bir de..." Duraksadı ve kadının gözlerinin kısa bir an açıldığını gördü. "Bilet," dedi sonunda.

Leah'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim. Aslında bu şekilde yazmayı öğreneceğiniz kurslara katılabilirsiniz. Oldukça popüler."

"Gerçekten mi? Online ders mi yoksa yüz yüze mi?"

Leah'nın ağzı hafifçe aralandı ve cevap vermeden önce tereddüt etti. "Ben... Bilmiyorum. Bir arkadaşım bana bu kurstan bahsetmişti. Bana öğreten kişi."

Kulağını hızlıca çekiştirdi. Yalan söylediğine dair bir işaret miydi bu?

"Sizce bu arkadaşla konuşabilir miyim? Bu kurs hakkında daha fazla bilgi almak isterim."

Küçük bir sessizlik tüm odayı kapladı, sonra Leah ayağa kalktı ve ceketini almak için kapının yanındaki dolaba doğru yürüdü.

"Başka bir işim var, ama isterseniz benimle dışarı çıkabilirsiniz."

Liam bu teklifi hemen kabul edip ona kapıyı açtı. Leah kapıdan çıkıp sahneye doğru koridorda ilerledi.

"Çocukken size doğruyu yanlışı kim öğretti Ajan Richter?" diye sordu koridordaki meraklı personelin yanından geçerlerken.

Liam kaşlarını çattı. Kişisel sorular. Cevap vermemeliydi. Olmazdı.

"Benim... Babam," diye cevapladı yine de.

"Polis memuru olduğunu söylemiştiniz?"

"Öyleydi."

Leah başıyla onayladı. "Yani yasaları yazan değil, uygulayanların ahlaki pusulasıyla mı yetiştirildiniz?"

Bu soruya cevap vermek zorunda değildi ama vermezse büyük olasılıkla susacaktı. Bu, onun son şansıydı. Bir şeye ihtiyacı vardı. Herhangi bir şeye.

"Yasalara uymamı ve saygı duymamı söyleyerek yetiştirdi, eğer sorduğunuz buysa."

Sahne arkasını geçip Liam'ın daha önce hiç girmediği bir koridoru takip ettiler.

"Yani kanunlara ve sosyal normlara göre mi doğruyu yanlıştan ayırıyorsunuz?"

"Sanırım."

Leah durdu ve Liam'a bakmak için döndü. "Ama kanun her zaman haklı değildir. İnsanlar da her zaman haklı değildir."

O yürümeye devam ederken Liam kaşlarını çattı. "Sanırım insanlara güvenmek zorundasınız. Babam iyi bir adamdı. Benimle zaman geçirirdi ve tek bir damla bile

alkol almazdı." Liam babasını bir lambanın loş ışığında, Liam gençliğinde ilk aşk acısını çekerken onunla birlikte yatağında otururken hayal etti. "İhtiyaç duyduğum eli, her zaman omzumdaydı," dedi Liam, anılarından uzaklaşırken. "Zavallı şeytanın tek hatası, onu cehenneme sürükleyen annemle evlenmekti."

"Tek hatasının bu olmadığına eminim," dedi babasını hayatı boyunca tanıyormuş gibi bir güvenle.

"Öyleydi. Bugünlerde bulunması zor olan o iyi adamlardan biriydi."

Koridor bir acil çıkış kapısında son buluyordu. Leah elini kapının üzerine koydu, tam itmek üzereyken durakladı.

"Peki, hata yapmak bunu neden değiştirsin?" diye sordu ve kapıyı itip içeri girdi.

Onun az önce söylediklerini düşünen Liam, Leah'yı karanlık bir sokağa kadar takip etti. Yakındaki bir çöp kutusundan bir kedi fırladı ve hızla kaçtı.

Leah sokağın sonuna doğru yürürken yüzünü Liam'a çevirdi. Aynı anda Maybach marka lüks bir limuzinin farları yandı ve araç ona doğru yaklaştı. Luca Domizio'nun korumalarından biri ön yolcu koltuğundan dışarı fırladı ve arabanın arka kapısını açtı. Luca Domizio'nun kendisi öne doğru eğildi ve yoğun bir merakla onlara baktı.

"Tuval, Ajan Richter," dedi Leah ve Liam'ın ciddi, gizemli gözlerinin içine baktı. "Tuval."

Leah başka bir şey söylemeden yürüyüp limuzine bindi. Koruma kapıyı arkasından kapattıktan sonra Liam'ı baştan aşağı süzdü. Yolcu koltuğuna dönerken yüzünde onaylamama ifadesi vardı.

Liam hayretler içinde limuzinin Boston şehir merkezinin kaotik trafiğe karışmasını izledi. Burada her şey yanlıştı.

Her şey.

Ona el yazısını öğreten arkadaşı hakkında yalan söylediği çok açıktı. Göz önünde saklanmakla ilgili tuhaf sözleri de onu rahatsız ediyordu; ahlaki standartlarına ilişkin psikolojik analizi de.

"Sana bir şey söyledi mi?" diye sordu Kovboy, birlikte birkaç kavşak ötede kırmızı ışıkta duran limuzini uzaktan izlerken.

Tuval... diye düşündü Liam. "Belirsiz ipuçlarından başka bir şey yok."

Kovboy kaşlarını çattı. "Domizio hakkında mı?"

Liam sessiz kalırken çevredeki trafiğin gürültüsü daha da arttı.

"Sanırım hepsi bu, öyle mi? Ama merak etme, tatlım—" Kovboy aşağılayıcı bir şekilde onun sırtını sıvazladı "—bundan sonrası bende."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Limuzinin kabinini aydınlatan yumuşak turuncu ışık Luca'nın yüzüne yansıyordu. Altmışlı yaşlarında bir adam olarak, özenle taranmış siyah saçlarının arasında gümüş teller vardı. Uzun ve ince burnuyla yüzü ona, özel dikim beyaz smokini ve omuzlarından gevşekçe sarkan kaşmir paltosuyla uyumlu, zarif bir görünüm veriyordu.

Karşısında oturmuş, hafifçe gülümsüyordum ki bana kırmızı bir gül ve hemen ardından küçük bir kâğıt parçası uzattı.

Gülü burnuma götürüp tatlı kokusunu aldığımda gülümsemem derinleşti.

"Bravissimo," dedi Luca her zamanki sakin ses tonuyla. "Aylardır benim için Mozart çalmıyorsun. Yoksa başka biri için mi çaldın?"

Gülü dikkatlice yanımdaki deri koltuğa yerleştirdim ama kâğıdı elimde tutmaya devam ettim.

"Herkes için çaldım."

Luca sırıtınca ağzının en solundaki altın dişi göründü. "FBI da dahil."

"FBI da dahil," dedim duygusuzca. "Bu seni endişelendiriyor mu?"

"Neden endişelendirsin ki?" dedi masumca omuz silkerek. "Ben köprüler inşa ediyorum. Normal insanların geçtiği köprüler. FBI'ın ve hatta devlet başkanının bile geçtiği köprüler. Ofislerini de ben inşa ediyorum. Birçoğunu. Neredeyse hepsini. Ve her zaman yedek bir anahtar bulundururum."

Gözlerim elimdeki nota kaydı. Kaynağımdan ilk kez, parmak izi almak için kullandığım parmakların bedenini teşhis etmesini istemek zorunda kalıyordum. Şimdiye kadar her bir parmak izi kolluk kuvvetleri tarafından başarıyla teşhis edilmiş ve kayıp veya hastalıklı bir suçluya ait olduğu belirlenmişti. Dava kapanmıştı. Ama bu sefer parmak izlerini takip edememişlerdi.

Notu açtım.

Eduardo Garcia yazıyordu.

Luca lekeli camın ardından dışarı baktı. Limuzinin durduğu trafik ışıklarının yanındaki kaldırımda, sarhoş bir çift bağırıyordu.

Luca dışarıdaki kavgaya odaklanarak, "Buraya uyuşturucu satmak için gelmeden önce Meksika'da kartel için çalışan yasadışı bir göçmendi," dedi. Hıçkırarak ağlayan kadın, kendisini yumuşak sözlerle ve zorla kucaklayarak sakinleştirmeye çalışan adama bağırıyordu.

"Bu yüzden hakkında hiçbir polis dosyası yoktu. Kartelden birkaç yüz dolar çalmış, bunun için onu ve tüm ailesini öldürdüler. Çocuklarını bile."

Limuzin tekrar hareket etmeye başladığında Luca gözlerini kıstı. "İşleri İtalyanlar ve İrlandalılar yürütürken, bir şeref kuralı vardı. Kadınlara ve çocuklara dokunulmazdı. Şu anda ticareti yöneten Meksika ve Rusya'dan gelen pislikler, insanlığın yüz karası."

Ceketimin cebinden kapaklı telefonumu çıkardım ve Larsen'a isim ve kartel bilgilerini mesaj attım.

"Biz insanlar varoluşumuzun başlangıcından beri karanlığa yönelmişizdir," dedim ve telefonu sert bir sesle kapattım. "Gerçekte ne olduğumuzu itiraf etmekten çok kor-

kuyoruz. İnsanlar, neden olduğumuz vahşetin sorumlusu sanki insanlıktan yoksun olmamızmış gibi davranıyor, halbuki kökeninde aslında insanlık var."

Luca yumuşayan yüz hatlarıyla bana bakarken başını eğdi. "Seni akşam yemeğine davet edebilir miyim? Programında Beethoven'ın *Ayışığı Sonatı*'nı yeniden adlandırdığını gördüm. Bu konuda daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

Limuzin dönünce Beacon Heights'taki mahallemin tanıdık tuğla evlerini gördüm.

"Özür dilerim. Ama bu gece başka bir işim var."

Luca bana bakarken sessiz kaldı. Bu ilişki vermek ve almak üzerine kuruluydu. Az önce almıştım, şimdi de vermek zorundaydım.

"Bir sonraki konser sonrasına ne dersin? Luigi piyanosunu akort ederse, sana ve konuklara çalarım."

O piyanodan hoşlanmamıştım. Eskiydi ve iki tuşu kırıktı, İtalyan restoranlarında dekor olarak kullanılan tipik bir eşyaydı.

Luca'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu isterim."

Limuzin evimin önünde durdu. Gülü alıp kapıyı açtım, sonra duraksayıp Luca'ya döndüm.

"Programdaki adı değiştirdim çünkü Beethoven 14 numaralı sonatına hiçbir zaman ayışığı adını vermedi. Ona, *Quasi Una Fantasy* adını vermişti."

"Bir fantezi gibi."

Başımla onayladım. "Beethoven'ın ölümünden sonra bir şair, bu sonatı İsviçre'deki Vierwaldstättersee'de ayışığında yüzen bir tekneye benzetmiş."

Luca çenesini kaşıdı. Hikâyeleri severdi. "Dünya, Beethoven'ın müziğini maestronun kendisinden daha iyi bildiğine karar verdi."

"Hemen hemen."

Arabada kısa bir sessizlik oldu.

"Birinin telefon numarasını ve adresini öğrenmem gerekse kime başvurabilirim?" diye sordum.

"İnternet. Dark web'de kırk dolar civarında."

"Peki ya... Bir FBI ajanıysa?"

Deri koltuk Lucas'ın hareketiyle gıcırdadı. "O zaman benden," dedi sırıtarak.

Başımı salladım.

"Luigi'ye söyle, şu eski şeyi ayarlasın." Dışarı çıktım.

Luca gülümsedi. "Söyleyeceğim."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Önündeki araçların kırmızı arka lambaları küçük yıldızlar gibi parıldıyor ve Larsen'ı karanlık otoyolda yönlendiriyordu. Boston'dan New York'a doğru US 20 yolunda ilerliyordu.

Radyoda Larsen'ın daha önce hiç duymadığı bir şarkı çalıyor, müziğin ritmi kaldırımdaki lastiklerin uğultusuna karışıyordu. Paltosunun cebindeki kapaklı telefonu titrediğinde, trafiğin düzenli akışı içinde bir çıkışa doğru ilerliyordu.

Leah.

Telefonu çıkarıp mesajı açtı. Parmak izlerinin kime ait olduğunu göndermişti. "Sonunda," diye küfrederek telefonu yolcu koltuğuna fırlattı. FBI müdür yardımcısını aramak için iş telefonunu karıştırırken neredeyse çıkışı kaçırıyordu. Gözleri radyonun saatine takıldı: akşam sekizdi.

Geç olmuştu ama telefon etmek için çok da geç değildi. Greg Harris'le ilgili haberler çıktığından beri McCourt, ziyafet bekleyen bir akbaba gibi ensesinde soluyordu. Ülkeyi sarsan bir dava her zaman büyük balıkların masasına düşerdi.

"Larsen," dedi McCourt'un alçak sesi telefondan. "Lütfen bana lanet basının ofis hatlarımı kilitlemesini engelleyecek bir şey bulduğunu söyle."

"Korkarım İsa'nın ikinci kez yeryüzüne inmesi bile onları durduramaz. Ama davanın üzerindeki baskıyı biraz azaltmanın bir yolu olabilir."

McCourt, arka planda çığlık atan çocukların gürültüsü yükselirken, "Bana bir dakika ver, bu gece torunlarım

burada," dedi. Kapanan bir kapının sesiyle gürültü kesildi. "Lanet olası küçük şeytanlar. Bana ne buldun?"

"Olay yerindeki parmak izlerini eşleştirmeyi başardık. Üniversiteli Avcısı'nın Meksika karteli için çalışan bir uyuşturucu satıcısı tarafından öldürüldüğünü söyleyebiliriz. Buraya kayıtdışı geldiği için kimliğini tespit etmemiz biraz zaman aldı."

"Tanrı'ya şükür," dedi McCourt. "Tam zamanında. Kızım bana, Harris'in seri katilleri öldüren bir seri katil tarafından öldürüldüğünde ısrar eden bir adamın YouTube videolarını gösterdi. Birkaç küçük haber kanalı da en ufak bir kanıt olmaksızın bunu haber yaptı. Bu komplocu pisliklerin gerçek bir iş bulmaları gerekiyor."

"Nasıl devam etmemi istersin? Greg Harris'in cinayet soruşturmasını Organize Suçlar'a mı devredeyim?" diye sordu Larsen.

"Gerek yok. Bu lanet davanın dünyanın merkezine gömülmesini istiyorum." Arabanın boğucu havası kısa bir sessizlikle doldu.

"Efendim, biraz daha açabilir misiniz?"

"Konuştuğum dili anlıyor musun? Lanet dosyayı kapat, Larsen. Harris'in ölümünden bu torbacıyı sorumlu tut ve Üniversiteli Avcısı'nın kurbanlarının cesetlerini ailelerine iade et. Hikâyenin sonu."

Larsen neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Gözüne bir damlacık kaçana kadar alnının ter içinde kaldığını fark etmemişti bile.

"Peki ya diğer kurbanlar? Hâlâ bulamadığımız kadınlar olabilir. Eğer davayı kapatırsak—"

"Her zaman başkaları da vardır. Lanet dosyayı kapat dedim. Bu iş burada bitsin."

"Evet, efendim. Benden istediğiniz—?"

McCourt bir *klik* sesiyle telefonu kapattı.

Larsen iş telefonunu tekrar cebine koyup yolcu koltuğundaki kapaklı telefonu alırken, "Pislik," diye mırıldandı.

Leah'ya, *Varış noktasına otuz dakika kaldı,* diye mesaj yazdı.

Tren Yolu Katili'yle karanlık ormanda yüzleşip onu ilk görüşte vurmak, mahkeme sistemini atlamak ve vergi mükelleflerinin parasını bir katilin hapishanedeki hayatını finanse etmekten kurtarmak için şaşırtıcı derecede istekliydi. Yalın, eski, yerinde adalet.

Larsen Irak'ta birkaç kez görev yapmıştı. Bazen bir cinayetten sonra suçluluk hissederdi ama çoğu zaman hissetmezdi. Adrenalin patlaması uyuşturucu gibiydi. Tren Yolu Katili'nin Boston'daki Hill Park İstasyonu'nda değil, New York'ta ortaya çıkacağını umuyordu. Leah'nın onunla başa çıkabileceğine güvenmediğinden değil. O kadın gibi bir canavar yoktu. Yaptığı şeyler, kâbuslardan fırlamış gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla bir dâhiydi, dokunduğu her şeyde olduğu gibi müzikte de öyleydi. Ancak Harris vakasından sonra Larsen onun bu operasyonları kişisel hedeflerinin önüne koyma becerisini sorgulamaya başlamıştı. Onun hataları yüzünden Ajan Richter çok yaklaşmıştı. B planı gerektirecek kadar değildi ama yine de rahatını kaçıracak kadar yaklaşmıştı.

Eğer bu gece şans yüzüne gülerse, Tren Yolu Katili'ne bir kurşun sıkabilir ve cesedi bir başkasının bulması için orada bırakabilirdi. Kimse gittiğini anlamadan da Boston'a dönmüş olurdu.

Açılan ve hemen kapanan bir dava. Bir canavar daha çukura geri dönerdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Birkaç saattir bekliyordum. Zifiri karanlıkta, tamamen hareketsiz, dolu Glock tabancamı eldivenli elimde gevşek bir şekilde tutuyordum. Dünyayı saran, ağaçların ve çalılıkların arasına derin gölgeler düşüren karanlıkta huzurlu ve dingin bir şeyler vardı. Ayın gümüş renkli ışığı ilerideki tren raylarının üzerinde parlıyordu. Serin hava yosun kokuyordu ve rüzgârdaki yaprakların hışırtısı gecenin sessizliğini yaran tek sesti.

Her ne kadar Tren Yolu Katili'ne, onun başkalarına yaşattığı dehşeti –kurbanların yaklaşan sonlarını fark ettikleri o son dehşet anlarını– yaşatmak istesem de elimden kaymasına izin veremeyecek kadar uzun yıllar peşinde koşmuştum. Planım basitti: Onu vuracak ve şansım yaver giderse sadece yaralayacak, sonra da canlı olarak tren raylarına yerleştirecektim. Trenin uzaktan yaklaştığını duyacak ve sadece birkaç dakika içinde, korkunç bir ölümle yüzleşmenin acısı ve korkusuyla tükenecekti. Daha azını değil, çok daha fazlasını hak ediyordu.

Birkaç metre solumda bir dal kırıldı. Sesin kaynağına doğru döndüğümde, bir tavşan yanımdan hızla geçti ve tren raylarının üzerinden atlayarak diğer taraftaki ormanın içinde kayboldu.

Bu çarpık zaferi ilan edecek kişinin Larsen olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ona, Tren Yolu Katili ölene veya güneş doğana kadar sessizliği koruması talimatını vermiştim. En ufak bir ışık veya telefon sesi bile varlığımızı ele verebilirdi.

Ormanın karanlığında bir dal daha kırıldı, bu defa

ses, tavşanın az önce gözden kaybolduğu tren raylarının karşısından geldi. Sonra bir tane daha. Yaprakların rastgele hışırtısı giderek daha tutarlı hale geldi, ta ki rayların karşısındaki ormanın kenarında büyük, karanlık bir siluet belirene kadar. Bir an için nefesim kesildi, heyecanlıydım. Siluetin hareketini gözlemledim, kamburlaştı, sonra herhangi bir tehlike işareti olup olmadığına kulak vermek için kısa süreliğine doğruldu. Nefesimi tutarak bir heykel gibi hareketsiz kaldım.

Sesler daha yüksek ve daha belirgin hale geldi, sonunda ayışığında, omzuna attığı kadının cansız bedenini taşıyan dev gibi bir adam göründü. Kadının el ve ayak bilekleri iple bağlanmıştı. Adam, bir futbolcuyu andıran kaslı kollarıyla bir doksandan uzun, iri yarı biriydi. Yüzünü kapatan kapüşonu yüz hatlarını gizliyordu.

Sağa sola baktı, sonra raylara doğru yürüdü ve kadının bedenini sanki sadece bir taş çuvalıymış gibi kabaca rayların üzerine bıraktı. Bu çarpma bilinçsiz haldeki kadını kendine getirdi; kol ve bacaklarını halsizce hareket ettirmeye başladıktan sonra ellerini ve ayak bileklerini kurtarmak için şiddetle çırpınmaya başladı. Raylardan kaçmayı başaramıyordu, adam bir bezle onun çığlıklarını ve iniltilerini bastırdı. Hıçkırıklarına aldırış etmeyen adam onu yüzüstü yatırarak yüzünü çakıllara bastırdı, sonra yanına diz çöktü ve raylara bir şeyler kazımaya başladı.

Bu benim anımdı. Ya şimdi ya hiç!

Ağır çekimdeymiş gibi görünen bir hareketle silahımı kaldırdım, avının yanında duran ve kendine özgü izini bırakmaya hazırlanan şeytana nişan aldım. Parmağım tetiği bulmuş, ateş etmeye hazırdı ki adam aniden durup bana doğru baktı, kendi silahını da bana doğrultmuştu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hiç ses çıkarmamıştım. Varlığımı hissetmiş olabilir miydi? Şeytanın oyun alanında, iki katil miydik? Birbirimize bakarken dünya durmuştu. Göze göz, canavara canavar. Yüz hatları seçilemeyecek kadar karanlıktı hava ama gözlerinde hayvani bir pırıltı vardı. Neden ateş etmiyordu? Ben neden ateş etmiyordum?

Sakince silahını bir santim kadar indirdi, sanki ateşkes ister gibiydi. Hayır, sanki beni öldürmeyeceğini bilmemi ister gibiydi. Ama benim hakkımda bilmediği şey buydu. Onunla ayrıldığımız nokta buydu.

Ben ölmekten korkmuyordum.

İnsanın oyun oynayan çocuklarını izlerken hissettiği o sıcak hissi alın. Sevilen biri tarafından kucaklandığında insanın bedeninde dalgalanan rahatlatıcı sevgiyi kaldırın. Çok fazla içki içtikten sonra, hareketli bir bar masasında arkadaşlarla paylaşılan dizginlenemez kahkahaları silin. Hepsini alın ve geriye ben kalayım. Bir katili öldürdüğümde, ara sıra tutku veya tatmin duygusu yaşadığım için şanslıydım.

Bu yüzden silahı beni korkutmayı başaramadı—barış teklifi reddedildi.

Bir trenin uzaktan gelen korna sesi, yaklaşmakta olduğunu işaret ediyordu. Kaybedecek zamanım olmadığı için tetiğe bastım.

Birkaç saniye içinde Tren Yolu Katili tökezledi ve göğsünü sıkıca tutarak dizlerinin üzerine düştü. Ormandan fırlayıp tekrar ateş ettim, ama o ayağa fırlayıp ağaçların gölgesinde kaybolurken ıskaladım. Karanlığın içine iki el daha sıktıktan sonra, rayların üzerindeki kadına doğru koştum. Yerde öylece yatmış, tren düdüğü yaklaştıkça

çığlık atıp çırpınıyordu. Onu raylardan çektikten birkaç dakika sonra tren kükreyerek yanımızdan geçti. Başından yaralandığı için alnı kan içindeydi ama yaşayacaktı. Hızla bir bıçak çıkardım ve yüzümü gizlemeye dikkat ederek onu kurtardım, sonra dönüp Tren Yolu Katili'nin peşine düştüm. Karanlıkta hızla ilerlerken kalbim küt küt atıyordu. Ay, yukarıdaki dalların arasından belli belirsiz bir ışık saçıyordu. Kırılmış bir dala takıldım, neredeyse dengemi kaybediyordum ama çabucak kendimi toparlayıp ilerlemeye devam ettim. Hedefim aramızdaki mesafeyi açtıkça, kırılan dalların ve hışırdayan yaprakların sesleri uzaklaştıkça etrafı dinlemek için ara sıra duraksadım.

İleride, ormanın sınırına yaklaşan bir yolun parıltısını görene kadar zayıf sesleri takip ettim. Son bir enerji patlamasıyla ağaçların arasından geçtim, tam o sırada bir minibüs hızla yola çıktı, motoru kükrüyor ve lastikleri kaldırımda gıcırdıyordu.

Plakasında *1432 GG* yazıyordu.

Nefes nefese minibüsün uzaklaşmasını izledim.

1432 GG.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ofis, telaş içindeki bir karınca yığını gibi hareket eden ajanlarla dolup taşıyordu. Liam dinlenme odasının önünden geçerken taze kahve kokusunu aldı. Klavye sesleri, durmadan çalan telefon seslerine karışıyordu.

Liam, Martin'in bilgisayarının başına toplanan Tony ve Heather'ın sohbet edip bir şeylere baktıklarını gördü.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu Liam. "Greg Harris dirildi mi?"

Heather başını kaldırıp Liam'a baktı. Gözlüğü, gözlerini daha büyük gösteriyordu. Heather'ın sabah kontakt lenslerini takacak kadar vakti olmaması her zaman kötüye işaretti.

"Hangi cehennemdeydin sen?" dedi.

"Josie'nin okulundan bir telefon aldım. Ateşi vardı, bu yüzden onu almamı ve acil serviste Covid testi yaptırmamı istediler."

Tony, Heather ve Martin kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Sakin olun, negatifti."

Üçü de yeniden ekrana odaklandı.

"Sessizlik öncesi fırtına bu," dedi Heather. "Neredeyse bittiği çok mutluyum. Bu katın tekrar ucuz oda spreyi ve kahve kokması için sabırsızlanıyorum."

Şimdi o söyleyince, havanın her zamanki gibi baharatlı fast food kokmadığını fark etti.

"Hamburger kokusu hoşuma gidiyor," dedi Tony.

Heather gözlerini devirdi.

"Ne demek istiyorsunuz? Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu Liam.

Tony ve Heather bakışırken Martin ekrana bakmaya devam etti.

"Henüz duymadın mı?" dedi Tony.

"Hayır, dediğim gibi. Beş saat boyunca acilde mahsur kaldım. Sağlık hizmetleri bu ülkede iyice boka sardı."

"Peki," dedi Heather, "Larsen davayı kapattı."

Liam'ın yüzüne yumruk atmış olsaydı, daha hafif bir darbe olurdu.

"Davayı kapattı da ne demek? Yani Kovboy'a mı devretti?" Liam'ın sesi gergindi.

"Hayır. Dosyayı kapattı," dedi Martin. "Cinayet silahındaki parmak izleri, Meksikalı bir kartel satıcısıyla eşleşti."

"Ne?" Liam başını şaşkınlıkla geriye yatırdı.

"Oldukça çılgınca, değil mi? Bu dava bizim için kendi kendine çözüldü," dedi Heather.

Tüm bunlar kulağa çok basit geliyordu. Hiçbir şey mantıklı değildi ve her çıkmaz sokakta basit bir açıklama beliriyordu.

"Onu kim gözaltında tutuyor?" dedi Liam.

En azından bu adam konuşursa, Liam bazı cevaplar alabilirdi.

"Cehennem," dedi Tony. "Adam Carson Sahili'nde karaya vurmuş. Çocuğun biri adamın sudan şişmiş mavi suratını bir sopayla dürterken annesi bunun bir ceset olduğunu fark edip çığlığı basmış."

Heather başını iki yana salladı. "Bugünlerde çocuklar duyarsız küçük canavarlara dönüştü."

"On beş yaşındaki yeğenim bana *Testere*'yi izletti. Sürekli midem bulandı ama gözümü ayıramadım," diyen Martin, bilgisayar ekranına bakarken sanki o travmayı yeniden yaşıyordu.

Liam olduğu yerde dönüp hızla uzaklaştı.

"Yapma bunu!" Tony arkasından bağırdı ama Liam'ın umurunda değildi. Burada yanlış giden bir şeyler vardı. Şimdiye kadar üzerinde çalıştığı her dava bir felaket olmuştu ama hiçbiri öylece kapatılıp halının altına süpürülmemişti.

Larsen'ın ofisinin kapısı aralıktı. Liam içeri girip kapıyı arkasından kapatırken Larsen'ın ağır bir iç çekti. Harris davasından beri herkes gibi Larsen da yorgun ve tükenmiş haldeydi. Ama bugün, sanki bütün gece partilemiş gibi görünüyordu, ofise bir gece önce giydiği kıyafetlerle gelmişti.

"Lütfen yapma—"

"Davayı kapattın mı?" diye sözünü kesti Liam. "Öylece kapattın mı? Hâlâ kayıp olan olası kurbanlar ne olacak? Burada ne zaman yarım yamalak iş yapmaya başladık Larsen, çünkü sanırım benim bundan haberim yok."

Larsen gözlüğünü çıkarıp kızarmış gözlerini ovuşturduktan sonra, kaşlarını çatarak Liam'a baktı. "Bunu sana yeni yürümeye başlamış bir çocuğa anlatır gibi anlatayım ki bu kavga da bugünkü sinirim kadar kısa sürsün. McCourt beni aradı ve Organize Suçlar biriminin parmak izlerini eşleştirdiğini söyledi. Üniversiteli Avcısı'nın katili. Davayı kapatmamızı söyledi. Hikâyenin sonu."

Gözlüğünü tekrar takıp önündeki dosyaya odaklandı. Liam onun başka bir şey ekleyip eklemeyeceğini görmek için bir an bekledi ama bir şey söylemiyordu.

"Hikâyenin sonu mu?" diye tekrarladı Liam telaşlı bir şekilde.

Larsen bıkkın bir ifadeyle, "Hikâyenin sonu," diye karşılık verdi.

"Peki ya Üniversiteli Avcısı'nın avlandığı bölgede aktif olduğu sıralarda ortadan kaybolan üniversiteli kızlar... Onlar için de hikâyenin sonu mu?"

Larsen kaşlarını çattı. "Evet. Hikâyenin sonu," diye tekrarladı.

"Leah Nachtnebel'i tekrar görmeye gittim, hatırladın mı? O kadın, ortadan kaybolan kırmızılı kadınla aynı tuvaletteydi. Uyuşturucu bağlantılı bir suçun kurbanıyla. Aynı gece Luca Domizio da oradaydı."

"Ve?" Larsen'ın gözlerinde ilk kez bir ilgi kıvılcımı parladı.

"Bana yalan söylüyor. Bunu biliyorum. İkisi arasında bir şeyler dönüyor, hatta kırmızılı kadın hayattaysa belki de üçü arasında. Bu işin aslını öğrenmek istemiyor musun? McCourt umursamıyorsa, belki eyalet savcısı umursar. Onun bu dava için çıldırdığını biliyorum. O, aileler için adalet istiyor ve bunu sağlamak için bize güveniyor."

Larsen yüksek sesle iç çekti. "İyi. Madem öyle, bana elinde ne olduğunu söyle."

Liam tereddüt etti. Larsen'ın bunu söyleme şekli neredeyse blöf gibi gelmişti.

"Bu davada daha fazlası olduğunda ısrar ediyorsun, o yüzden bana bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Liam bakışlarını yere çevirerek alt dudağını ısırdı. Henüz elinde hiçbir şey yoktu.

Larsen başını salladı. "Yani bana, eyalet savcısından FBI başkan yardımcısını yok saymasını ve başkan için piyano çalan kadınla ve başkentin yarısını cebinde taşıyan bir adamla mücadele etmesini istememi mi söylüyorsun?"

Sessizlik oldu. Larsen yine yapacağını yapmış, Liam'ı deli gibi göstermek için gerçeği eğip bükmüştü.

Larsen parmaklanyla masasına vurmaya başladı. "Sana eyalet savcısının bana ne söyleyeceğini söyleyeyim. Tüm saygısını koruyarak, içimdeki hislere yardımcı olması için bir müshil almamı ve yoluma devam etmemi söyleyecek!"

Larsen bu son sözleri gerçekten de bağırarak söylemişti.

"Yani," dedi Liam temkinli bir şekilde ve daha yumuşak bir ses tonuyla. "Gerçeği görmezden gelip Harris'in diğer kurbanlarını toprakta çürümeye mi terk edeceğiz? Ailelerinin hayatlarının geri kalanını kızlarına ne olduğunu merak ederek geçirmelerine izin mi vereceğiz? Samantha Hayden'ın kaçırıldığı üniversitedeki kayıp bir kızın annesi, her gün gözyaşları içinde beni arıyor ve kızını bulmam için yalvarıyor. Ve şu anda bu binanın dışında duran bir baba var. Onlara ne söylememi istiyorsun, Larsen? 'Üzgünüm millet, dava kapandı' mı demeliyim?"

"Bundan ben de en az senin kadar nefret ediyorum." Masasının çekmecesini çekip açtı ve kalın bir dosyayı sertçe masaya bıraktı. "Ama dünyamızın gerçeği bu Richter. Burası sadece Boston."

Liam'ın, dosyanın içeriğini sormasına gerek yoktu. Öylece terk edildikleri için size suçlayıcı bakışlarla bakan kayıp insanların fotoğraflarıyla dolu uğursuz, siyah klasörleri bütün ajanlar bilirdi. Bu vakaları araştırmak, umutsuzluk dolu bir dünyaya dalmak demekti. Şehirde binlerce insan kayıptı ve hiçbir ipucu veya umut yoktu.

"Hepsini kurtarmak için yeterli elimiz yok," dedi Larsen. "Bu yüzden, lütfen bir kez olsun beni dinle. McCourt'u kızdırma. Yaptıklarının sonuçları hoşuna gitmeyebilir. Sakinleşmek için birkaç gün izin al. En iyi adamlarımdan birini kaybetmeyi göze alamam."

Odadaki boğucu hava, tuhaf bir sessizlikle doldu. Yenilgi. Bunun ekşi tadı, dilini asit gibi yaktı.

Larsen haklıydı. Yapılacak bir şey yoktu. Besin zinciri, yüzlerine tokat gibi çarpmıştı. Darwin yasası kapıyı çalmıştı. Ağır toplar tüm ganimeti almıştı.

Liam dönüp kapıyı açtı.

"Richter, bekle!" diye seslendi Larsen. Ama bugünlük Liam'ın canına tak etmişti. Harris vakasından bu yana diğerlerinden farklı olarak uzun saatler ve hatta hafta sonları boyunca çalışmıştı. Bugün de bütün gününü hasta kızını Covid testi yaptırmak için dolaştırarak geçirmişti, hem de bütün kasabada testler tükenmişken.

Artık canına tak etmişti. Larsen'ı dinleyecek ve birkaç gün izin alacak, sonra iki kat daha azimli ve üç kat daha gayretli yeni bir adam olarak işe geri dönecekti.

Liam neredeyse ofisine gelmişti ki durdu ve Martin'in masasına bakıp gözleriyle Heather'ı aradı. Heather artık Martin'in yanında değildi ama Liam onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

İçinden bir ses onu Larsen'ın dediği gibi eve gitmeye çağırıyordu. Ama bir fikri vardı. Her şeyi bırakmadan önce son bir şey yapacaktı.

Kahve ve hamburger kokusunu takip edince Heather'ı dinlenme odasında otururken buldu, bir elinde hamburger, diğerinde patates kızartması vardı.

Kapı pervazına yaslanıp kollarını kavuşturan Liam'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Heather başını kaldırıp gözlerini devirdi.

"Tek kelime etme," dedi zaten dolu olan ağzına bir patates daha tıkıştırmadan önce

"Pekâlâ," dedi Liam daha da geniş sırıtarak.

Heather gözlerini ona dikti. "Buraya öğle yemeği randevusu için gelmedin, değil mi?"

Liam başını iki yana salladı. Heather'ın hamburgeri bırakıp peçeteyle ağzını silmesi birkaç dakika daha sürdü.

"Hayır. Olmaz," dedi.

"Hadi, Heather!" Liam yalvararak ona yaklaştı ve bir sandalyeyi karşısına sürükledi.

"Oturmana gerek yok," dedi. "Cevabım hayır. Larsen davayı kapatmamı söyledi. Ben de öyle yapacağım."

Liam dudaklarını büzerek ondan bir kızarmış patates aldı ve yedi. "Yemin ederim başın belaya girmeyecek."

"Hayır, girer."

"Girmez, çünkü hepsinin benim yüzümden olduğunu söyleyeceğim."

"O zaman istediğin neyse, kendin yap."

"Yapamam. Dosyalar konusunda uzman olan sensin, ben değilim. Bütün kolluk kuvvetlerinde tanıdığın insanlar var. Bir şey bulabilecek biri varsa, o da sensin."

"Eğer..." Heather kararlılığını korudu.

"Hadi ama Heather. Sen ve Rob zor durumdayken ücretli iznimin neredeyse bir haftasını sana verdiğimi ve beraber çift terapisine gittiğinizi hatırlıyor musun?"

"Gerçekten mi? Şimdi de o kartı mı oynuyorsun?"

"Bunun için Sara'dan çok fırça yedim. E tabii. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda hepimiz Liam'a gelelim ama karşılığında bize ihtiyacı olursa—"

"Pekâlâ, pekâlâ." Heather iç çekti. "Ama sana yardım edersem, bir daha asla ücretli izin olayını duymak istemiyorum."

"Jane teyzemin hayatı üzerine yemin ederim."

Heather, Liam'ın Jane teyzesi ve onun çılgın oyuncak bebek koleksiyonuna zaten aşina olan gözlerini devirerek onu reddetti. "Ve sana kendi ücretli iznimden vermeyeceğim."

Liam tereddüt etti.

"Peki, o zaman unut—"

"Tamam, iznin sana kalsın," diye araya girdi Liam.

Heather başıyla onayladı. "Peki, ne istiyorsun?"

"Leah Nachtnebel'i araştırmanı istiyorum."

"Piyanist olan mı?" Heather'ın kaşları havaya kalktı.

"Aynen öyle."

"Kahretsin... Larsen zamanımı ve kaynaklarımı boşa harcadığımı öğrenirse—"

"Öğrenmeyecek," diye söz verdi Liam.

Heather tekrar iç çektikten sonra hamburgerinden bir ısırık aldı.

Liam gülümseyerek ayağa kalktı. "Sen harikasın! Bir şey bulursan beni ara. Birkaç gün burada olmayacağım."

Liam kapıya doğru yürürken Heather, "Ne demek birkaç gün burada olmayacağım?" diye arkasından bağırdı. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Liam döndü. "Birkaç gün izin aldım. Larsen'ın emri. Onu kızdırmak istemiyorum. Nasıl biri olduğunu biliyorsun." Sonra dışarı çıktı.

"İzin mi aldın? Bu saçmalık!"

Asansöre doğru ilerlerken Heather'ın sesi ofisin gürültüsü içinde boğuklaştı. Liam çağrı düğmesine bastığında, içinde hayal kırıklığı ve umut karışımı bir duygu kıpırdandı. İşe yarar bir şey ortaya çıkarabilecek biri varsa o da Heather'dı. Şimdi tek yapması gereken beklemekti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liam, önündeki yıpranmış meşin topu kavrarken, lunapark treninden yükselen heyecan dolu çığlıklar, buram buram yayılan patlamış mısır kokusuyla birleşiyordu. Kendisiyle pelüş oyuncak ödülü arasında duran iki teneke kutuya nişan aldı. Kararlı bir hareketle topu fırlattı, ancak top her iki kutuya da değmeden aralarından geçip aşağıdaki sepete düştü.

Liam, "Lanet olsun!" diye homurdanarak bir kez daha cüzdanına uzandı.

"Baba—" Josie iç çekti "—artık durabilirsin. Buna o kadar da ihtiyacım yok."

"Tekrar su gezintisine çıkmaya ne dersin?" dedi Liam'ın annesi. Özgüveni tam, ufak tefek bir kadındı. Güçlü laf sokmaları ve eleştirel yapısıyla tanınan kadının, kaşlarının arasındaki derin çizgiler ve sıkıca kapanmış dudaklarıyla ciddi bir tavrı vardı. Saçlarını kahverengiye boyuyordu ve kendine özgü büyük gözlüğü, delici bakışlarını daha da güçlendiriyordu.

Liam huysuz bir iç çekişle, teneke kutu standının halı kaplı masasına on dolarlık bir banknot attı. Orada çalışan huysuz kadın robotik bir hareketle önüne beş top yerleştirdi.

"Balkabağım pelüş bir hayvan istiyorsa alacak ve ben şimdiden yetmiş dolar kazandım. Artık duramam," dedi Liam.

Liam'ın annesi, "Kumarbazlar gibi konuşuyorsun," diye onu azarladı.

"Al bakalım. İyi şans getirmesi için üzerine tükür,"

dedi Liam ve toplardan birini Josie'nin yüzünün önünde tuttu. Josie sırıttı.

"Toplara tükürmek yok," diye homurdandı teneke kutuları koyan kadın tekdüze bir sesle.

Liam ve Josie, Liam teneke kutulara bir saldırı daha düzenlemeden önce kıkırdadılar. Sonunda, topların sonuncusuna geldiğinde haklı bir kızgınlıkla, topu tatmin edici bir metalik çınlamayla teneke kutulara çarptı.

"Gol!" Liam sanki piyango kazanmış gibi sevinerek haykırdı. Josie onun yanında zıpladı.

"Hangisini istiyorsun?" diye sordu kadın, standın tavanından sarkan güneşten ağarmış pelüş hayvan koleksiyonunu başıyla işaret ederek.

"Gökkuşağı kakası," diye ağzından kaçırdı Josie.

"Ne?" diye itiraz etti Liam. "Emeklilik birikimlerimi bir kaka için mi harcadım?"

Josie güldü. "Kaka istiyorum baba. Artık herkeste bir tane var."

Kadın ifadesiz bir suratla pelüş gökkuşağı kakasını ona uzattı. Josie oyuncağı göğsüne bastırırken gülümsemesi kulaklarına kadar yayıldı.

Gözleri şefkatle parlayan Liam, "Bir kaka kucakladığını görmenin rahatsız edici bir yanı var, balkabağım," diye takıldı ona.

"Her kucakladığımda hep seni düşüneceğim, söz veriyorum," diye karşılık verdi kızı.

"Sana gökkuşağı kakası yaptırmanın daha ucuz yolları olduğunu biliyorsun."

Josie, "Iyy, baba!" diyerek koluna vurdu ama gülüyordu.

"Gerçekten, Liam. İğrençsin," diye ekledi annesi.

"Bak, baba!" Josie heyecanla çikolatalı kek satan yiyecek kamyonunu işaret etti. "Çikolatalı kek alabilir miyim?"

"Bilmiyorum, balkabağım. Çok şekerli," dedi Liam. Fırsatı sezen annesi çantasını açıp Josie'ye on dolarlık bir banknot uzattı.

"Al bakalım, tatlım." Josie'nin yüzü aydınlandı ama yine de onay için babasına baktı. Kaşlarını isteksizce çatan babası sonunda başıyla onayladı.

"Bugünlerde ebeveynler şekerden korkuyor ama çocuklarının TikTok'ta bikinili videolarını paylaşmalarına izin veriyorlar," dedi annesi Josie'nin neşeyle kamyona doğru gidip sıraya girmesini izlerken. Gökkuşağı kakasını da düşmesin diye kolunun altına sıkıştırmıştı.

Liam'ın yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve buna, vücuduna yayılan sıcak bir his eşlik etti. Bu kızı her şeyden çok seviyordu. Bir çocuğu kaybetme ve ona ne olduğunu asla bilememe düşüncesi dayanılmazdı.

Tuval, Ajan Richter. Leah Nachtnebel'in sözleri aniden düşüncelerine karıştı. Babası ve yetiştirilme tarzı hakkında sorduğu tuhaf sorular aklından çıkmıyordu. Ailesindeki roller her zaman çok netti. Babası güzel, annesi ise çirkindi. Leah Nachtnebel kim oluyordu da bunu sorgulayabiliyordu?

Liam'ın bakışları annesinin ışıltılı çantasına takıldı. Anahtarlıklarla ve her santimini kaplayan diğer ıvır zıvırlarla süslenmiş bu çanta ona Japon animelerinden fırlamış gibi görünüyordu. Kız kardeşi üniversiteye gitmek için evden ayrıldığından beri, annesinin Liam'ı sürekli küçümsemesi yeni boyutlara ulaşmış ve garaj satışlarından ve ikinci

el mağazalarından eşya toplama takıntısı gelişmişti. Liam ona göz kulak olmasa, annesi doğruca *Dr. Phil*'in televizyon programına* giderdi.

"Anne? Sana bir şey sorabilir miyim?"

Annesi dönüp ona baktı, kırışık gözleri merakla açılmıştı. "Elbette," diye cevap verdi gözlerini kısarak. "Eğer bu Sara'nın Noel'i elimizden almaya çalışmasıyla ilgiliyse o zaman ben—"

"Öyle değil." Liam yanardağ patlamadan önce onun sözünü kesti. "Konu... Babam."

Annesi şok içinde ona baktı, kaşları hayretle kalkmıştı. "Baban mı?"

Şaşkınlığı anlaşılabilirdi. Ne zaman babasından bahsetse, bu genellikle dudaklarında bir gülümsemeyle güzel bir anısını paylaşmak için olurdu. Ama şimdi, sesi sevgi dolu bir oğul gibi değil, Ajan Richter gibi çıkıyordu ve annesi bu değişikliği fark edecek kadar kurnazdı.

"Ne olmuş ona?"

Sahne arkasında çıkışa doğru yürürlerken baktığı Leah'nın büyüleyici yeşil gözleri, zihninde titreşti. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Bir şey var mı... Yani... Bir şey yaptığı oldu mu hiç..." Liam, söz konusu babası olduğundan onu suçlayacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Adam bir azizden başka bir şey değildi. Yoksa olabilir miydi? "Onun hakkında bana söylemediğin bir şey var mı?"

Annesi dondu kaldı, eli dudaklarına gitti. "Jane Teyzen sana ne söyledi?"

* Klinik ve adli psikolog Phil McGraw'un, kendi deneyimlerine dayanarak çeşitli "yaşam stratejileri" biçiminde tavsiyeler sunduğu TV programı.

"Ne... Ne demek istiyorsun? Bana babam hakkında seni bu kadar korkutacak ne söylemiş olabilir ki?"

Annesi başını iki yana salladı. Yüz ifadesinde şaşkınlığın, öfkenin ve korkunun karışımı vardı.

"Neden şimdi, Liam?"

"Neden şimdi ne?"

Gergin konuşmaları, iş telefonunun yüksek sesle çalmasıyla kesildi. Liam birkaç kez çalmasına aldırmadı, sanki gerçeği açıklamasını bekliyormuş gibi annesine baktı, ama arkası gelmeyince isteksizce dönüp telefonu açtı.

"Alo?" Meksika yemeği standının arkasındaki daha sessiz bir köşeye doğru yürüdü.

"Hangi cehennemdesin sen?" diye sordu Heather.

"Josie ve annemle birlikte Seacoast Eğlence Parkı'ndayım."

"Teneke kutu oyunlarından uzak dur. Senin gibi saf babalardan para çalmak için tenekeleri daha ağır yapıyorlar."

Liam dudağını ısırdı. "Aramadan bir şey çıktı mı?"

"Pek bir şey yok. Park cezası bile yok. Erkek arkadaşı Emanuel Mancini, bir eskort servisi için çalışan genç bir veterinerlik öğrencisi. Ancak ilişkilerinin maddi bir karşılığı olup olmadığını veya gerçekten flört edip etmediklerini belirlemek zor. Bu tür ajanslar operasyonlarını gizli yürütme konusunda oldukça beceriklidir. Bunun dışında çocukluğunda, kayıtlara geçmemiş bir olay yaşanmış gibi görünüyor."

Liam'ın morali hâlâ yüksekti. Heather'ın o kadar kolay pes etmeyeceğini biliyordu. "Ama onun adını veri tabanında arattıktan sonra konuyu orada bırakmadın, değil mi?"

"Tanrım." Heather güldü. "Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz. Ama hayır. Büyüdüğü küçük kasabadaki polis karakolunu aradım. New Hampshire'daki Bover. Portsmouth'un yaklaşık bir saat kuzeyinde. Onlar da bilgisayarda bir şey bulamadılar."

"Ve... Tabii ki bununla da yetinmedin."

"Hayır. Tüm evrak kayıtlarını incelettim. O tozlu şeylere artık kimse dokunmuyor. Bu yüzden birkaç gün sürdü."

Heather duraksadı.

"Tanrım, Heather. Gerilim müziği çalmamı falan ister misin?"

"Olabilir, özellikle de sana yardım ettiğimi düşünen Larsen'ın beni öldüreceği düşünülürse, ama neyse. Görünüşe göre hanımefendi polisin dahil olduğu bir olaya karışmış."

"Ne olmuş?"

"Bunu söylemek zor. Bu olay çok uzun zaman önce, seksenli yıllarda olmuş ve dosyanın çoğu yok edilmiş veya kaybolmuş. Ancak, inanamayacağın bir yerde tedavi görmesinin önerildiği bir psikolojik değerlendirme var."

Liam midesinden parmak uçlarına kadar yayılan bir adrenalin dalgası hissetti. "Anlat!"

"Kim Arundel Ağır Ruh ve Sinir Hastalıkları Psikiyatri Hastanesi," dedi Heather, sesinde zafer ve heyecan vardı.

"Seksenli yıllarda çocuk istismarı ve kaçakçılığı nedeniyle kapatılan yer mi?"

"Tam orası," diye onayladı Heather. "Özel bir grup burayı birkaç yıl önce devletten satın almış ve ultra zengin ve ünlülerin sıcak yoga ve esansiyel yağ masajı yaptırabilecekleri yıldızlarla dolu bir sağlıklı yaşam merkezine dönüştürmüş."

"Eski dosyaları görebildin mi?"

"Ne yazık ki doksanlı yıllarda burası yanmış ve dosyaların çoğu da o yangında kül olmuş. Elimde sadece eski polis dosyasındaki son tavsiye sayfası var."

"Peki ya Bover Emniyeti? Orada hâlâ bir şeyler hatırlayabilecek yaşlı insanlar var mıdır?"

"Burası küçük bir kasaba. Eminim ki vardır. Ama bunun bir faydası olmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü konuşmuyorlar. Denedim ama Netflix çağında yaşıyoruz. Yayımlanan her belgesel, geçmişte kolluk kuvvetlerinin şüpheli uygulamalarını ve meydana gelen tüm karışıklıkları ortaya koyuyor. Suç mahallindeki bir sigara paketinin insanları idam sehpasına göndermek için yeterli kanıt sayıldığı bir dönemden bahsediyoruz. Bunu resmî bir soruşturma haline getirmediğiniz sürece, kimse bize orada bir yan görevde yardımcı olmaya istekli olmayacaktır."

Kahretsin.

"Larsen'ın onayını alırsan, hastaneyi ziyaret edebilirsin. Kim bilir, eski bir tavan arasında veya bodrumda bir şeyler saklanıyor olabilir."

"Larsen bu trene asla binmez Ona göre bu tren, *Snowpiercer* isimli kıyamet dizisindeki o trene benziyor..."

Liam, annesiyle basketbol topu büyüklüğünde bir keki paylaşan Josie'ye el salladı.

"O diziyi çok severdim," dedi Heather. "Ama dinle, iş yerinde en sevdiğim adamsın, bu yüzden lütfen bunu kişisel algılama—" Liam bir *ama* geldiğini sezdi "—ama bundan sonra tek başınasın. Larsen bu günlerde çok sinirli ve benim de bakmam gereken üç çocuğum var. Steve Covid sırasında işten çıkarıldı."

"Anladım. Gerçekten. Bana yardımcı olduğun için teşekkürler. Ücretli izin günlerimin karşılığını vermek için gerekenden fazlasını yaptın."

"Yani gerçekten davayı sürdürecek misin?" diye sordu Heather.

Liam, Josie ve annesinin yanına dönerken neredeyse bir grup liseli çocuğa çarpıyordu.

"Yapmak zorundayım Heather. Dava çok erken kapatıldı. Burada yolunda olmayan bir şeyler var. O kayıp kadınları, insanların çiğnemesi için bilinmeyen bir toprak yığınının içine bırakamam. O aileler sevdiklerini eve getirmeyi hak ediyor. O kızlar evlerine dönmeyi hak ediyor."

Ağır bir sessizlik oldu. "Sana katılıyorum. Bu dava bana da hiçbir zaman mantıklı gelmedi."

Liam dondu kaldı. İlk kez başka biri bu lanet olası davayla ilgili endişesini dile getiriyordu.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Gerçekten," dedi Heather.

"Yeterince şey yaptın."

Yine ağır bir sessizlik oldu.

"Liam?" dedi Heather sonunda.

"Efendim?"

"Dikkatli ol."

Yüzüne çikolata bulaşmış güzel kızına bakan Liam, sanki Heather onu görebiliyormuş gibi başıyla onayladı. Larsen'ın bu karar yüzünden onu kovmayacağından emindi. Kovsa bile bunun bir önemi olmayacaktı.

Bu davayı takip etmek yapılacak en doğru şeydi ve bunu yapmazsa rozetini takmakta zorlanacaktı.

"Olacağım. Söz veriyorum," dedi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Liam rengârenk çiçeklerle bezeli, yemyeşil bir bahçenin yanından geçip arabasını çakıllı yola çevirdi. Kim Arundel Ağır Ruh ve Sinir Hastalıkları Psikiyatri Hastanesi'nin tarihî ve heybetli tuğla binasının önüne park etti. Yüksek pencereler ve büyük taş merdivenler binaya şato benzeri bir hava veriyordu. Arabasından indi ve hastane bilekliği takmış orta yaşlı bir hastayla yürüyen bir hemşireye gülümsedi.

Mekân son derece iyi durumdaydı. Giriş holünün dahi LED televizyonlu modern bir bekleme alanı vardı ve bir tepsi çöreğin yanında pahalı Nespresso kahve makinelerinden biri duruyordu. Liam aldığı vegan çörekten tam bir ısırık almak üzereydi ki beyaz takım elbiseli yaşlı bir kadın gülümseyerek ona yaklaştı.

"Ajan Richter?"

Liam bir an çöreğiyle ne yapacağını düşündü, neredeyse tabağa geri koyacaktı ama sonra onu ceketinin cebine attı ve elini uzatan kadınla tokalaşmadan önce elindeki pudra şekerini pantolonuna sildi.

Bayan Stadtman kahve lekeli dişlerini göstererek, "İsmim Leanne Stadtman, yöneticiyim" dedi. Gri saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve yüzünde ağır bir makyaj vardı.

"Beni araya sıkıştırdığınız için teşekkür ederim," dedi Liam.

"Sorun değil. Bahçede bir gezintiye çıkalım mı?"

Liam, yenilenmiş ahşap zemin ve şık ipek koltuklarla döşenmiş geniş koridorda yürürken birkaç hastanın meraklı bakışlarını fark etti.

"Sizin için hangisi uygunsa," dedi gülümseyerek.

Çift kanatlı büyük kapıdan geçtiler ve ana binanın etrafındaki küçük yürüyüş yolundan ilerlediler.

"Umarım size yük olmamışımdır," dedi Liam.

"Ah, hayır. Sadece, Greg Harris haberlerinden sonra mümkün olduğunca sessiz kalmak istedik. Şimdiye kadar kameralı muhabirlerden tamamen uzak olduğumuz için şanslıydık. Buraya kameralardan uzaklaşmak için gelen bazı yüksek profilli müşterilerimiz var. Bunun bize mali açıdan nasıl zarar verebileceğini anlıyorsunuzdur."

Liam olduğu yerde durdu. "Bir dakika... Greg Harris burada hasta mıydı?" Orada öylece donup kalmıştı, bilgiyi sindirmeye çalışıyordu.

Bayan Stadtman yüzünü ona döndü. "Bu yüzden burada değil misiniz?"

"Hayır. Greg Harris'in burada yattığından haberim yoktu. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

Greg Harris, Leah Nachtnebel ile ayrı kurumda kalmıştı. Birbirlerini tanıyor olabilirler miydi?

"Korkarım ki pek bir şey değil. Burayı satın aldığımızda berbat bir durumdaydı. Dosyaların çoğu bir yangın sırasında yanmış, ancak doksanlı yıllardan kalma birkaç grup terapisi seansı notu duruyor. Greg Harris'in adı katılımcı olarak geçiyor. Ama arama izni olmadan söyleyebileceklerim bu kadar. Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası yüzünden, anlarsınız ya."

Tarihler, onu Bayan Nachtnebel ile ilişkilendirmek için uyuşmuyordu, ancak Harris buraya tekrar gelen bir hasta olabilirdi. Annesi Bayan Harris'in işbirliği olmadan, bu adam hakkında başka nelerin karanlıkta saklandığını kim bilebilirdi ki?

Liam başını salladı ve solundaki gül bahçesine bakmak için durdu. Çiçeklerin güçlü, tatlı kokusu etrafında arılar vızıldıyordu.

"Pek beklediğim gibi değil," dedi, burada neredeyse huzurlu hissediyordu.

Bayan Stadtman gülümsedi. "Yani biz onları bağlayıp elektrik verirken küfürler yağdıran hastalar mı bekliyordunuz?"

"Loş koridorlar veya zorla yaptırılan buz banyoları falan da mı yok?" dedi Liam şakayla karşılık.

"Daha önce de belirttiğim gibi, odak noktamız yüzde bire hizmet etmek. Doksan sekiz yılındaki yangının ardından yatırımcı grup enstitüyü devletten satın aldığında, enstitü birkaç yıl boyunca kapsamlı bir tadilattan geçirildi. Amaç sadece yüzde birlik kesime hitap etmek ve onlara, madde bağımlılığı ve ruh sağlığı sorunlarını çözmek için en üst düzeyde tedavi sağlamaktı. Türk hamamı alanımızda, buz banyosu da bulunuyor. Gönüllü oldukları için artık oldukça popüler bir yer."

Liam kaşlarını çattı. "Sanırım zengin olduğunuzda zihinsel hastalıklar bile daha iyi oluyor."

"Burası Amerika, Ajan Richter. Zengin olduğunuzda her şey daha iyi olur. Peki, buraya Greg Harris için gelmediyseniz size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burayı yıllar önce devletten satın aldığınızı biliyorum ama merak ediyorum, geçmişten kalan herhangi bir iz var mı? Tozlu bir bodrumdaki eski kutular, eski bir bilgisayar diski veya çalışmaya devam etmesine karar verdiğiniz eski bir personel gibi?"

"Gerçekten de bazı kutular bırakılmıştı. Bir tanesinde Harris'in adının olduğu grup terapisi seansı katılım formu

vardı. Tadilat sırasında tavan arasında bulunmuştu. Bir şekilde yanmaktan kurtulmuş."

Liam'ın göğsünde bir umut kıpırtısı oluştu. Larsen'ın yangından *hiçbir şeyin* kurtulamadığını söylediğine yemin edebilirdi. "Şu kutulara bir göz atmamın sakıncası var mı?"

Bayan Stadtman onu binanın arkasından dolaştırdı. İnsanlardan uzağa.

"Burada kötü adam olmaktan nefret ediyorum ama korkarım ki arama izni olmadan bu mümkün olmayacak. Enstitüyü satın aldığımızda, tadilat sırasında bulunan hastalara ait özel bilgilerin devletin malı olduğuna ve Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası tarafından korunduğuna dair bir sözleşme imzaladık. Bizim gibi kâr amacı güden bir faaliyet sürdürüyorsanız, her yasaya ve kurala uyulması gerekir."

"Elbette," dedi Liam hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

Bayan Stadtman yumuşak ve anlayışlı gözlerle ona baktı. "Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen inanın bana, bu kutuları size vermeyi ve onlardan sonsuza dek kurtulmayı çok isterdim. Yıllardır depomuzda duruyorlar. Devletten bu dosyaların alınması için birilerini göndermesini talep etsek de tüm girişimler zaman kaybı oldu."

"Neden buradaki banklardan birinin üzerine yüz dolarlık bir banknot koymuyorum ve siz de yanlışlıkla onların olduğu odayı kilitlemeyi unutmuyorsunuz?" dedi şakayla.

Bayan Stadtman güldü. "Yüz dolar benim kendi terapistimin parasını bile karşılamaz. Yönetmek zorunda olduğunuzda burası o kadar da eğlenceli bir yer olmuyor."

Liam sessiz araziye ve mükemmel biçilmiş çimlere baktı.

"Sanırım bana Leah Miller hakkında bilgi veremezsiniz. Seksenli yıllarda buradaymış."

Kadının yüzünde meraklı bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Onu tanımıyorum ama tavan arasında, eski çocuk programından kalan bazı kutular var. Yine de dediğim gibi, bunlara bakmak için arama iznine ihtiyacınız var."

Liam çenesini kaşıdı. "Eyaletten mi yoksa sizden mi?"

"Avukatımıza sormam gerekecek ama bunun zor bir hukuki durum olduğunu düşünürsek, büyük ihtimalle ikisi de. Ayrıca, arama izninin belirli bir kişiye çıkarılması gerekecektir. Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası bu konularda oldukça katıdır. Bir çalışanın veya benim Leah Miller'la ilgili dosyaları bulabilmek için kutuları karıştırmamız gerekecek."

Başka bir çıkmaz sokak. Hiçbir yargıç, Leah Nachtnebel'e karşı bir suçlama bile olmadan çocukluk dosyalarına erişim izni vermezdi. Ve akıl sağlığı dosyaları, onları elinde tutan kurumlar tarafından en sıkı korunan dosyalar arasındaydı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Liam gülümseyerek.

"Onca yolu boşuna geldiğiniz için üzgünüm."

Liam başını salladı, yüzü hayal kırıklığıyla doluydu. Tam gitmeye hazırlanıyordu ki Bayan Stadtman aniden omuz silkti.

"Gerçi ofisinize danışmak isteyebilirsiniz. FBI'dan biri, birkaç hafta önce tavan arasındaki bazı dosyalar için arama emriyle buraya geldi. Eğer aradığınız kişi aynıysa arama emrini tekrar kullanabilirsiniz."

Duyduklarına inanamayan Liam'ın gözleri büyüdü. "Onun bir FBI ajanı olduğuna emin misiniz? Dış görünüşü nasıldı?"

Bayan Stadtman başıyla onayladı. "O gün burada değildim ama insan kaynakları müdürümüzün böyle söylediğine eminim. Arama iznini onaylayan kişi oydu."

"Ne zaman?"

Saha görevi için bu hastaneye en yakın merkez olan Boston karakolları, eyalet dışından gelen herhangi bir FBI arama emrinden haberdar edilirdi. Eh, emrin yerine getirilmesi de onlardan istenirdi.

"İK müdürüyle görüşebilir miyim?"

"Elbette ama şu anda doğum izninde. Kartınız varsa, işe döner dönmez sizi aramasını söyleyebilirim."

Liam cebinden çıkardığı bir kartı ona uzattı.

Liam'ın arabasının önüne geldiklerinde, "Daha fazla yardımcı olamadığım için tekrar özür dilerim," dedi kadın.

"Sandığınızdan daha fazla yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim."

Liam arabasına bindi ve Bayan Stadtman'ın binanın içinde gözden kayboluşunu izledi. Görünüşe göre federal ajan kılığına girmiş biri, Leah Nachtnebel'in burada hasta olduğu dönemden kalma eski dosyaları almaya gelmişti. Durum giderek tuhaflaşıyor, karmaşık bir ağın en zayıf anahatlarını yavaş yavaş ortaya çıkarıyordu.

Ve ağların desenleri ilk başta anlaşılmaz görünse bile, bir kez tamamlandığında, hepsinin bir sineği yakalamaya hazır bir şekilde kusursuzca dokunduğu ortaya çıkacaktı.

Başından beri haklıydı. Burada daha büyük bir şey oluyordu. Ama ne? Greg Harris gibi canavarlara kadın sa-

tan bir seks ticareti operasyonu olabilir miydi? Dark web bunun gibi iğrenç şeylerle doluydu. Ama neden onu bu kadar acımasızca öldürmüşlerdi? Burnu kalkmış ve kadınları ona satan insanlara şantaj mı yapmıştı? Kaldı ki dünyaca ünlü bir piyanistin tüm bu olaylardaki rolü neydi?

Liam arabayı çalıştırıp direksiyon simidindeki sesli komut düğmesine basarken, "Hiçbir şey mantıklı değil," diye mırıldandı.

"Siri, Boston'da en çok Michelin yıldızına sahip restoran hangisi?"

Hoparlörlerden *bip* sesi geldi. "Boston'da en çok Michelin yıldızına sahip restoran Oui. Yemekleri Fransız mutfağından ilham alıyor ve müşteriler tarafından dört nokta dokuz Google puanı almış. Sizin için Oui'yi aramamı ister misiniz?"

Lanet olsun. Kulağa pahalı geliyordu.

"E-e-e-evet," deyiverdi, sanki kelimeler ağzını yakan bir asitmiş gibi.

Liam kimi davet edeceğini düşünürken telefonunun arama sesi hoparlörlerden yankılandı. Annesini mi? Elly'yi haftalar önce yaptıkları kahvaltıdan beri görmemişti ve o zamandan beri onunla ancak birkaç kez mesajlaşabilmişti. Dahası, onu iş meselelerine dahil etmek yanlış geliyordu.

"Lanet olsun."

Bu durumdan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Ama bir kılıfa ihtiyacı vardı ve annesi istemeden de olsa bunu bir kilometre öteden açığa vurabilirdi. Berbat geçen kahvaltı randevusundan sonra Elly'nin ona bir şans daha vereceğini umduğuna göre, neden bir taşla iki kuş vurup Elly'ye tekrar çıkma teklif etmiyordu ki—hem de bu sefer biraz daha havalı bir yerde?

"Alo?" Liam'ın telefonuna Fransız aksanlı bir adam cevap verdi.

Liam tereddüt etti. "Alo?"

"Kahretsin," diye homurdandı kaşlarını çatarak. Garsonun sadece kendisini içeri almasını değil, Leah'nın ne zaman yemek yiyeceğini de söylemesini sağlamak için bir hikâye uydurmak zorunda kalacaktı. Eğer bu başarısız olursa, Boston'daki en pahalı ikinci restoranda tüm bu maskaralığı tekrarlamak zorunda kalacaktı. Ve bu çaba şüphesiz ona bir servete mal olacaktı.

"Alo?" Garsonun sesi daha da vurgulu çıkmıştı.

"Evet," diye yanıtladı Liam sonunda. "Ben—" derin bir nefes aldı "—iki kişilik masa konusunda bilgi almak için arıyorum. Çok şey istediğimin farkındayım ama rezervasyon defterinize bir göz atabilir misiniz? Eşim hastaneden yeni taburcu oldu ve Leah Nachtnebel'in en büyük hayranı. Bu akşam için size rezervasyon yaptırdığını öğrendim, doğru mu?"

OTUZUNCU BÖLÜM

"Sonra da ameliyathaneye dalıp Dr. Flores'e saldırma cesareti gösterdi. Adam hamile kedisinin hayatını kurtaracak ameliyatı durdurmaya çalışıyordu."

Siyah trüf ezmesi üzerinde servis edilen ve kavrulmuş bıldırcın yumurtasıyla süslenen yer elmasından enfes bir ısırık aldım. Minik bıldırcın yumurtalarını titizlikle daha da küçük parçalara ayırmadan önce Emanuel'e baktım. Emanuel şarap kadehini kaldırarak smokinli garsonun yeniden doldurmasına izin verdi. Nazikçe "Teşekkürler," diye mırıldanıp hikâyesine devam etti.

"Dr. Flores altmış üç kilo, yani tüy gibi. Bana birkaç kez vurdu ama sarhoştu ve yavaştı, bu yüzden arkasına geçip polisler gelene kadar onu tutmayı başardım. Kollarımdaki morluklar da bu şekilde oluştu."

Çatal ve bıçağı tabağıma yerleştirdim ve kucağımdaki parlak beyaz peçeteyle ağzımı sildim. Emanuel'in sesi restorandaki en gürültülü sesti, ancak coşkulu sesini yükselttiğinde diğer konukların ara sıra attığı bakışlara aldırış etmedim. Ben pek konuşkan biri değildim ve genellikle başkalarını dinlemekten de hoşlanmazdım ama Emanuel'in, dikkatimi hayatımdaki diğer herkesten daha uzun süre çekme gibi eşsiz bir yeteneği vardı. İnsanları pervaneler gibi kendine çeken manyetik bir aurası vardı ve hikâye anlatımı her zaman ilgi çekici ters köşelerle doluydu.

"Kediye ne oldu?" diye sordum. Şaşırtıcı bir şekilde meraklanmıştım. Dediğim gibi, cazibesine kapılmıştım.

Emanuel dudağını ısırıp duraksadı. "Anne kedi ve yavruların çoğu öldü. Veteriner asistanlarından biri ger-

çekten çok üzüldü. O zamandan beri öbür dünyadan gelen mesajlar hakkında mırıldanıp duruyor."

"Öbür dünyadan gelen mesajlar mı?"

"Evet. Bize sürekli annesiyle yaptığı bir anlaşmadan bahsediyor, ender bir kelime veya onun gibi bir şey kullanıyormuş. Eğer onlardan biri ölür ve diğeri bu ender kelimeyi bir yerlerde duyarsa, bu öbür dünyadan bir mesaj olduğu anlamına gelirmiş."

"Ne kadar saçma."

"Peki ya değilse? Kendi kelimemizi bulmalıyız. Böylece öbür dünyadan birbirimize mesaj gönderebiliriz." Emanuel sırıttı.

"Saçmalık."

"Hadi ama. Sadece biraz eğleniyorum."

"Pekâlâ o zaman. Bizim kelimemiz lēros olacak," diye karşılık verdim ve ona hafifçe gülümsedim.

"Lēros?" Şaşkın olduğu kadar eğleniyor görünüyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eski Yunanca ve saçmalık anlamına geliyor."

Güldü, sonra tekrar ciddileşti. "Kaderin cilvesine bak ki bir yavru kedi hayatta kalmayı başardı. Şimdilik dolabımda yaşıyor."

Kaşlarımı çattım. "Dolabında mı?"

"Barınaklar dolu ve ben de ona bir yuva bulmaya çalışıyorum. Daireyi kiralayan oda arkadaşımın kedilere alerjisi var ve kedilere izin vermiyor. Bu yüzden diğer ev arkadaşım Ginny ve ben yavru kedi için bir ev bulana kadar onu dolapta tutuyoruz."

Emanuel gözlerimin içine baktı. "Çok odası olan biri lazım. Ev olsa daha iyi olur. Çocuk veya köpek olmayan bir ev."

Kediyi üzerime yıkma çabasını görmezden gelip dikkatimi tekrar yemeğe verdim.

"Erkek arkadaşı üniversitedeyken ona eşlik edecek birine ihtiyacı olan biri," diye ekledi eğlenceli bir sesle. Kocaman sırıttığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

"Evcil hayvanlarla ilgilenmiyorum, Emanuel. Sevgiye çok muhtaç oluyorlar."

"Zaten amaçları da bu. Sevgi."

Başımı kaldırıp ona baktığımda tam da beklediğim şeyle karşılaştım. Koyu kahverengi gözleri, o muzip gülümsemeyle birlikte dikkatle bana dikilmişti. Sandalyeme yaslandım ve trüf mantarının zengin lezzetinin enfes 2006 Barolo Riserva Monfortino ile eşleşmesine izin verdim. Şişesi 1400 dolardı.

"Gerçekten hiç vaktim yo—"

Emanuel'in hemen arkasında bir çift, masasına doğru ilerken sesim kesildi. Otuzlu yaşlarındaki ince, sarışın kadın oldukça sıradan görünüyordu. Ama adamı binlerce kişilik bir kalabalıktan bile seçebilirdim.

Ajan Richter.

"Neye bakıyorsun öyle?" Richter'in ve benim bakışlarımız kilitlenirken Emanuel'in sesi arka planda belli belirsiz bir gürültü olarak kaldı. Gülümsemedi; sadece bir mesaj iletecek kadar uzun süre bana baktı.

Bu karşılaşma tesadüf değildi. Benim için buradaydı.

"Leah?" diye tekrarladı Emanuel, şimdi Richter'e de bakıyordu. Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bu adamı tanıyor musun?"

Tam cevap verecektim ki telefonumun zil sesi araya girdi. Çantama uzandığımda, bunun her zamanki akıllı

telefon zilim olmadığını fark ettim—çalan, kapaklı telefondu.

Alıp açtım.

Larsen'ın diğer uçtaki sesi, "Bir sorunumuz var," dedi hemen.

Ajan Richter'in, bana doğru meraklı bir bakış daha atmadan önce buluştuğu kadın için bir sandalye çekmesini izledim.

"Bunu görebiliyorum," dedim ve onunla bir kez daha göz göze geldikten sonra kalkıp masadan ayrıldım.

Kapıdan çıkıp tuvaletlerin ve asansörlerin önünden geçtim, uzun koridorda ilerlerken tabaklara çarpan çatal bıçak sesleri ve sessiz konuşmalar da beni takip etti. Zeminden tavana uzanan cam pencereye yaklaşıp şehrin hareketli gece hayatına baktım.

"Arama yok demiştik," dedim.

Sadece şifreli mesajlar gönderirdik.

"Biliyorum ama bu bekleyemez. Yarın..."

Taşlar yerine oturdu. "İstediğim bilgileri bana vermek için yarın buluşma noktamıza gelmeyeceksin," dedim. Yani Tren Yolu Katili'nin plakasının kayıtlı olduğu adres.

"Çok işim var. Harris davasını kapattım ama Ajan Richter durmuyor. Koku peşindeki bir tazı gibi."

"Plakayla ilgili o bilgiye hâlâ ihtiyacım var," diye ısrar ettim.

Asansörden çıkan bir çift, koridorda ilerleyip restorana girerken bana dostça gülümsediler.

"Söylediklerimin tek kelimesini dinliyor musun?" dedi Larsen. "Richter Kim Arındel'e gitti, Leah."

"Orada bulabileceği bir şey yok."

"Belki yok, ama bir şey bulana kadar durmayacaktır. Onu tanıyorum."

Bu konuda Larsen'a katılıyordum. Richter tam olarak böyle bir adamdı; kılıcını kral veya ülke için değil, adalet için sallayan, yorulmak bilmez bir şövalyeydi. Yüzlerce yıllık bir soydan geliyordu. Ailesi, nesiller boyu aynı arayışa kendini adamış erkeklerle doluydu. Bu, onun içine işlemişti.

"Ne olursa olsun, o bilgiye ihtiyacım var," dedim. "Bu sefer sessiz ve hızlı olacağım, söz veriyorum."

"Hayır, Leah. Yapamam. Göze batmamalısın. Ajanlarımdan birini bu davaya veriyorum. Bu sefer kitabına göre hareket edeceğiz."

Midemde bir karıncalanma hissettim; nadir görülen bir öfke hissiydi bu. Yıllardır Tren Yolu Katili'nin peşindeydim ve şimdi çok yaklaşmıştım. Onu benim öldürmem gerekiyordu; kurnaz bir avukat aracılığıyla ve mahkemede iyi hal sergileyerek manipüle edilebileceği bozuk bir adalet sisteminin geçerli olduğu dünyanın değil.

"Kurtardığın kadının yüzünüzü görmediğinden emin misin?" diye sordu Larsen olaydan bu yana üçüncü kez.

"Kesinlikle," diye onayladım.

"Yine de seni bu davadan çekiyorum."

Tam cevap vermek üzereydim ki koridorun sonundaki restoranın kapısı açıldı ve Ajan Richter dışarı çıktı. Ölçülü adımlarla bakışlarını üzerimde sabitledi, bana doğru yürürken kendinden memnun görünüyordu.

Telefonda, "Benimle karşı karşıya gelmemen gerektiğini biliyorsun," dedim.

"Leah. Bekle. Beni dinle. Sadece—" Larsen yalvarıyor-

du ama telefonu kapattım. Dakikalar sonra Ajan Richter'in pencerenin yanında bana katılmasını bekledim.

Çantama geri koyduğum telefonu başıyla işaret ederek, "Ateşli bir konuşma gibiydi," dedi. "Kullan-at telefon mu o?" diye ekledi, bir tepki bekleyerek.

"Öyle mi deniyor?"

"Hemen hemen. Çoğunlukla teknoloji meraklısı olmayan masum yaşlılar veya suçlular tarafından kullanılıyor. Siz hangisisiniz, Bayan Nachtnebel? Bana o kadar da yaşlı görünmediğinizi söylemeliyim."

Gülümsedim. "Ben bir istisnayım Ajan Richter. Her zaman istisnayım."

Başını salladı. "Ne şanslı bir tesadüf ki bu gece size burada rastladım. Son görüşmemizden bu yana birkaç soru daha ortaya çıktı."

"Tesadüf," diye tekrarladım. "Bu restoran ülkenin en zengin müşterilerinin yanı sıra evliliklerini kurtaracağına safça inanarak son kuruşlarını burada harcayan çiftlerle dolu. Peki siz hangisisiniz?"

Ajan Richter gülümsedi. "Ben istisnayım tabii ki."

Başımla onayladım. Bu adamda gerçekten büyüleyici bir şeyler vardı. İşlenmemiş bir elmas gibiydi. İşini riske atmak anlamına gelse bile, şimdiye kadar yapbozun bazı parçalarını bir araya getirmiş olmalıydı. Dünyada onun gibi daha fazla adam olsaydı, belki de benim gibi canavarlara gerek kalmazdı.

"Korkarım ki partnerim nerede olduğumu merak etmeye başlamıştır bile. Masaya dönsem iyi olacak," dedim. Ama Richter yolumu kesti. Cesur bir hareketti bu. Artık yüzüne sadece birkaç santim uzaktaydım. Tıraş losyonu-

nun kokusu havaya yayılıyordu; sabun ve baharatın büyüleyici karışımı ona hafif bir sıcaklık katıyordu. Benden bir kafa boyu kadar uzun olan bu adam, romantik ilişki içindeki bir adama hiç benzemiyordu. Yılmadım, başımı geriye yatırıp gözlerimi doğrudan ona diktim. Ne geri çekildim ne de gözümü kırptım. Korkusuzluğumu ve kendime güvenimi ifade etmek için hafif bir gülümseme ekledim. Bu adamdan veya başka birinden korkmuyordum. Cesaretim karşısında hazırlıksız yakalanınca, dudakları şaşkınlıkla aralandı ve kelimeleri bulmakta zorlandı. Sonunda birkaç adım geri çekildi, beklenmedik karşılaşmamızın gerilimiden tedirgin olduğu belliydi.

"Şu, şey, şu el yazısı dersi," dedi sesini sakinleştirerek. "Korkarım bu konuda daha fazla bilgi edinmek için o arkadaşınızla konuşmam gerekiyor."

Omuz silktim. "Elbette. Bu bilgiyi size en kısa zamanda ulaştıracağım."

Restorana doğru yürümeye başladım. Bu sefer yol verdi.

"Ve belki de Kim Arundel Ağır Ruh ve Sinir Hastalıkları Psikiyatri Hastanesi'nde geçirdiğiniz zamanlara dair hâlâ elinizde olan herhangi bir şeyin kopyası," dedi tam onun yanından geçerken.

Donup kaldım.

"Komik olan şu," diye devam etti, "Kırmızılı kadının tam da sizin son görüldüğünüz yerde kaybolduğu gece öldürülen adam, yani Harris de sizinle aynı kuruma gitmiş. Çok çarpıcı bir tesadüf, sizce de öyle değil mi?"

Dönüp ona baktım. "Çok özel konular hakkında sorular soruyorsunuz. Hayatımın karanlık bir dönemiydi.

Unutmak istediğim bir dönem. Korkarım ki bende hiç dosya yok. Hayatıma devam ettim ve gördüğünüz gibi bunu da oldukça iyi yaptım."

Keskin mavi gözleri, yalanımı arar gibi yüzümü inceledi.

"Anlıyorum ve gerçekten üzgünüm. Bununla ilgili bir şey hatırlıyor musunuz? Mesela Boston tarihinin en acımasız seri katillerinden biriyle karşılaşmak gibi?"

Düşünüyormuş gibi yaparak işaret parmağımı alt dudağıma götürdüm. "Korkarım her şey oldukça bulanık. Dediğim gibi uzun zaman önceydi ve ben sadece bir çocuktum. Ve bildiğiniz üzere, o zamanlar akıl sağlığı meselesi şimdiki gibi değildi. Doğu Yakası'nın dört bir yanından insanlar, Kim Arundel Ağır Ruh ve Sinir Hastalıkları Psikiyatri Hastanesi gibi büyük kurumlara sevk ediliyordu. Neyse ki bugünlerde akıl sağlığı sorunlarına karşı daha az önyargı var. Belki de sosyal medyadaki harekete katılmalı ve geçmişteki mücadelelerimi anlatmalıyım. Bazıları benim kişisel yolculuğumda güç ve ilham bulabilir."

Ajan Richter kaşlarını çattı. "Evet, belki de," diye kabul etti. Meselenin çözüldüğünü düşünmüştüm ama Richter tekrar yaklaştı ve tavrı değişti. "Ya da sorularıma dürüstçe cevap verip oyun oynamayı bırakabilirsiniz. Greg Harris'i tanıyor muydunuz? O zamanlar mı—" gözlerini bana dikti, sanki göğsüme bir silah doğrultmuş gibi ortam gerildi "—yoksa ormanda mı ilk kez tanıştınız onunla?"

Bir an öylece durduk, sessiz bir savaşın içinde kilitlenmiştik, gözlerimiz birbirimizi delip geçiyordu.

Fark edilmekten kaçınmak için, "Kişisel olarak tanışmamıştık," diye yanıtladım sonunda, gerçeği dolaylı yoldan geçiştiren bir yalan seçerek.

Ajan Richter cevabımı dikkatle düşündü ve tam ağzını açacakken koridorun aşağısından gelen Emanuel bize yaklaştı.

"Leah! Her şey yolunda mı?" Bakışları Richter'in üzerinde gezindi, burun delikleri saldırmaya hazır bir boğa gibi genişledi.

"Evet," diye cevap verdim hızla Emanuel'e doğru ilerleyerek. "Sadece bir tanıdığa rastladım."

Emanuel'in kolundan tutup onu restorana geri götürdüm. Restoranın girişine varmak üzereydik ki Richter, "Bir sonraki konserinize bilet aldım! Tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyorum!" diye seslendi.

Yürümeye devam ederken, sözlerinin ağırlığını, üstü örtülü tehdidini, gecenin üzerine düşen gölgeyi hissetmekten kendimi alamadım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tony klavyesinde yazmayı bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanırken, "Bakın kim varlığıyla bizi şereflendirmiş," dedi. "Bugün döneceğini bize haber vermeliydin. Senin için kırmızı halı serdirebilirdim."

Liam ofiste etrafına bakındı. Telefonlar hâlâ çalıyordu ama ortam kesinlikle daha sessizdi. Harris davasının kapanması şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı, en iyisi de Kovboy'un Organize Suçlar'a geri gönderilmesiydi.

"Bir haftalığına gitmiştim Tony. Yani bilmeden zaman yolculuğu yapmadıysam, bunları duymak istemiyorum."

Tony, "Cehennem gibi bir hafta boyunca ortadan kayboldun," diye karşı çıktı. "Senin sorumluluklarını yerine getirdiğim için teşekkürünü kabul ediyorum. Ama artık seninle uğraşmayacağım. Hem de bu sabah seni iki kez sormuşken. Başın belada falan mı?"

Liam hemen Heather'a baktı, o da omuz silkti. "Benden tek kelime çıkmadı," dedi sadece.

"Kahretsin," diye mırıldandı Liam ve ceketini sandalyesinin üzerine fırlattı. "Yemin ederim bu adamın üçüncü bir gözü falan var."

Liam endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak Larsen'ın ofisine doğru ilerledi, adımları yavaş ve ölçülüydü. Tam açık kapıyı çalmak üzereydi ki Larsen onu gördü ve heves-le içeri girmesini işaret etti.

"Bugün pazartesi," dedi Liam. "Josie'yi pazartesi günleri ben bırakıyorum. Bu yüzden geç kaldım."

"Biliyorum," dedi Larsen sakin bir ses tonuyla. "Kapıyı kapatır mısın?"

Liam şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. Larsen sakindi ama ajanlarından, sadece sorun olduğunda kapıyı kapatmalarını isterdi.

Liam oturup içini çekti. "Eğer konu Harris davasıysa, beni dinle."

"Harris davası mı?" Larsen şaşkın görünüyordu ve şimdi Liam gibi o da şaşkın görünüyordu. "Harris davasıyla ilgili ne olabilir ki? O lanet dava kapandı."

"Evet. Tabii ki öyle." Liam dudaklarını büzdü. "Peki bu neyle ilgili o zaman?"

Larsen elindeki kalemle oynamaya başladı ve önemli bir davayı sunmadan önce sık sık yaptığı bir hareketle, gözlüğünün üzerinden baktı. Ama bu kez kararsız görünüyordu. Sanki sormak istediği şey tartışmalıymış gibiydi.

Liam koltuğunda doğruldu. "Ee? Elinde ne var?"

Larsen sonunda, "Ben... Önemli birine göz kulak olunmasına ihtiyacım var," dedi.

"Kimmiş o?" Liam'ın merakı sesinden belli oluyordu.

Larsen masasının üzerine eğilip ona doğru yaklaştı. "Bunun şimdilik kayıt dışı kalması gerekiyor. Resmileştirmek için elimde yeterli bilgi yok ama ipuçları sağlam. Kendim kontrol ettim."

"Ne ipucu?"

"İntihar kurbanlarının bazı aile üyeleri, FBI'a sevdiklerinin intihar değil cinayet kurbanı olabileceği yönünde şikayette bulunmuşlar."

"Bana kötü bir podcast gibi geldi. Bunun gibi herhangi bir örüntü en alt kademedeki kolluk kuvvetlerinde bile adli tıp tarafından tespit edilir."

Larsen başıyla onayladı. "Haklısın. Öyle olmalı. Tabii

en alt kademede sorumluluk demiryolu polisinde olmasaydı..."

Liam başını kaşıdı. "Evsizleri trenlerden kovalayan ve kaçakları geri getiren insanlar mı?"

"Evet. Aynı zavallılar, trenlerin ezdiği insanların kalıntılarını da kazımak zorunda kalıyorlar."

Kahretsin. Liam bu konuyu unutmuştu. Bir zamanlar demiryolu polis ekibinden bir kadınla çıkan bir arkadaşı vardı. Kadının bir doğum günü partisinde anlattığı dehşet hikâyeleri gözünün önüne geldi. Nahoş anılardan kurtulmaya çalışarak ürperdi. "Evet, bunlar korkunç şeyler. Ama bizimle ne ilgisi var?"

Larsen'ın yüzü karardı. "Korkarım, eğer şikayetlerden herhangi biri doğruysa, dışarıda kurbanlarını tren raylarına canlı olarak yerleştiren bir katil olabilir."

Liam Larsen'ın ağzından çıkanları duyuyordu ama anlamları onun gibi biri için bile gerçek dışıydı. Kafası karışmış bir halde başını iki yana salladı ve parmaklarını çenesinin altına yerleştirip öne doğru eğildi.

"Ciddi ciddi dışarıda hasta ruhlu bir herifin insanları kaçırıp tren raylarına koyduğunu ve trenin onları paramparça etmesine izin verdiğini mi söylüyorsun?"

Liam'ın boğazında bir tiksinti dalgası yükseldi. Bir an için kendini boşlukta hissetti.

İnsanlar gerçekten bu kadar alçalabilir miydi?

Larsen dudaklarını birbirine bastırdı. "Korkarım ki böyle bir canavarın olma ihtimali gerçekten var."

"Dikkat çekmek isteyen şakacılardan biri olmadığına emin misin? Yani, bu kadar büyük bir şey nasıl fark edilmeyebilir?"

"Sana nasıl olduğunu anlatacağım." Larsen başını salladı. "Eğer bu doğruysa, Harris gibi bir canavarla değil, psikopat bir dehayla karşı karşıyayız demektir."

Liam başını geriye attı. "Deha mı?"

"Şunu bir düşün: Demiryolu polisi karmaşık cinayet soruşturmaları için eğitilmiyor. Birbirleriyle neredeyse hiç iletişim kurmuyorlar ve öyle çok intiharla uğraşıyorlar ki yerel bir demiryolu polis karakolu gibi küçük, yetersiz finansmanlı bir departmanda ustaca düzenlenmiş bir cinayet kolayca fark edilmeyebiliyor."

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf etti Liam.

"Biliyorum. Böyle bir vakayı düşünmek bile midemi bulandırıyor ama bu ailelerden gelen şikâyetleri birkaç kez inceledim ve bazıları şüpheli görünüyor."

"Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Larsen derin bir iç çekti. "Çünkü tek şey bu: şüphe. Sadece bir değil, düzinelerce demiryolu polisini beceriksizlikle suçlamadan önce perişan aile üyelerinden ve içgüdüsel hislerden çok daha fazlasına ihtiyacım var. Eğer bu kamuoyuna açıklanırsa, Harris davası Tren Yolu Katili'nin yanında çocuk oyuncağı gibi kalacak."

Odayı ürkütücü bir atmosfer kapladı. "Tren Yolu Katili," diye mırıldandı Liam, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek canavarı oraya çağırabilirmiş gibi. Başını iki yana salladı. "Nasıl göründüğü önemli değil. Eğer bu doğruysa, tüm kaynaklarımızı derhal buna odaklamalıyız."

"Katılıyorum ama daha fazla bilgiye veya kaynağa ihtiyacımız var; hazır değiliz. Polis merkezlerindeki bağlantılarımdan, bu konuyla ilişkilendirilebilecek herhangi bir şey olup olmadığına bakmalarını istedim."

"Ve?"

Larsen bir dosya uzattı. Liam hemen dosyayı açtı ve yüzü yara bere ve kanlar içinde, yüz ifadesi dehşet dolu genç bir kadının fotoğrafıyla karşılaştı. Siyah saçları yapış yapış ve çamur içindeyken, mavi gözleri sanki ışıltısını kaybetmiş gibi donuk görünüyordu.

"Bu fotoğraflar hastaneden. Bir de rapor var. Kadının adı Anna Smith. Son trenden sonra Hill Park İstasyonu'nda bir adamın kendisini kaçırdığını ve kendisine ilaç verdiğini iddia ediyor. Adam onu SEATRAK ticari tren hattının raylarına attığında kendine gelmiş."

Liam kelimeleri bulmakta zorlandı. Bu delilikti. Önce Harris, şimdi de bu.

"Bir polis raporu var ama Anna'yı senin ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm."

Liam başıyla onayladı. "Evet, tabii ki."

"Şüphelimizle eşleşen bir tarif verebilir." Dosya neredeyse elinden kayıyordu. "Bir şüphelimiz mi var?"

Larsen tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. "Anna'nın kaçırıldığını iddia ettiği saatlerde, Hill Park İstasyonu'nda bir adamın bir kadını minibüse sürüklediğini söyleyen kimliği belirsiz biri ihbarda bulundu."

"Lütfen bana bu tanığın yeterince zeki olduğunu ve—"

Larsen onun cümlesini, "Evet, plakayı almış," diye tamamladı.

Umut. Adrenalin. Öfke. Sevinç. Tiksinti.

Liam'ın içinde bir duygu kasırgası oluştu. Son birkaç hafta çok ağır geçmişti: Harris davası, yas tutan aileler, lanet olası Leah Nachtnebel. Ve şimdi de bu. Tüm bunlar doğruysa ve böyle bir katili alaşağı etme şansı varsa, her şeye rağmen bir kurtuluş vardı.

"Richter," dedi Larsen.

Liam başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Bunun resmî olmadığını söyledim. Tek yapman gereken kızla konuşmak ve şüpheliyi bir süre takip etmek. Adı Robert Patel. Kırk yaşlarında bir belediye çalışanı. Elimizdeki az bilgiyle onu sorguya çekersek serbest kalır. Bu piç kurusu ne kadar zeki olursa olsun, bizi zor durumda bırakmak ve sonra da kapı dışarı etmek için bir avukata bile ihtiyaç duymaz."

Liam ayağa kalktı. Anna Smith'le konuşması gerekiyordu. Derhal.

"Tamamdır. Diğerlerine bilgi vereceğim ve bu adamı yedi gün yirmi dört saat izlediğimizden emin olacağım."

Larsen başıyla onayladıktan sonra ayağa kalktı ve Liam'ın gözlerinin içine baktı. "En ufak bir şansın olursa, kafasına bir kurşun sık, duydun mu beni?"

Sağır edici bir sessizlik Liam'ın omzuna demir bir perde gibi indi.

Larsen daha önce hiç böyle bir şey istememişti. Doğru mu duymuştu acaba? "Efendim?"

Larsen gözünü bile kırpmadan, "Düşündüğün şeyi söyledim," diye onayladı. Larsen'ın sesinde duygusal bir şeyler vardı. Liam'ın çıkaramadığı bir şey.

Liam sadece, "İşimi yapacağıma söz veriyorum," dedi. Larsen bir süre daha ona baktıktan sonra başıyla onayladı.

"Güzel. Şimdi şu orospu çocuğunu yakalayın. Bir an önce icabına bakılmasını istiyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Liam, o gün yoğun bakım ünitesinden sorumlu doktor Dr. Sensling ile 301 numaralı odaya doğru yürürken burnuna havadaki kahve ve dezenfektan kokusunu doluştu. Durmaksızın bipleyen tıbbi ekipman, dört bir yandan tüm katı dolduran bir arka plan müziği yaratıyordu.

"Konuşmak istemezse onu zorlamam. Gitmenizi istemek zorunda kalırım," dedi uzun boylu doktor. Liam'ın resmî hastane ziyaretleri sırasında karşılaştığı çoğu doktor gibi o da zayıftı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Elbette, teşekkür ederim," dedi Liam. Dr. Sensling başıyla onu onayladıktan sonra kapıya vurup içeri girdi. Liam onu takip edip içeri girince gördüğü zavallı genç kadın karşısında neredeyse bir adım geri atacaktı.

Kadın yatağında uzanmış, renkli geçmiş olsun balonlarına bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açık ve donuktu. Hayalet gibi soluk yüzü, koyu mor çürüklerle kaplanmıştı. Başında büyük bir bandaj vardı ve sol kolu alçıya alınmıştı. Kendisini yakından takip eden çeşitli makineler tarafından izleniyor ve hortumlarla sıvı alıyordu.

Liam'ın midesi düğümlenirken göğsü de nefes almakta zorlanacak kadar sıkıştı.

"Anna," dedi Dr. Sensling yumuşak bir sesle. "Bu FBI'dan Ajan Richter. Seninle biraz konuşmak istiyor."

Liam gülümseyerek, "Bana Liam diyebilirsin," diye ekledi.

Anna başını çevirip doğrıdan Liam'a baktı, ifadesizdi. Sonra yüzü acıyla buruştu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Dr. Sensling, "Bence başka bir zaman gelmelisiniz," dedi ama Liam Anna'nın yanına giderek nazikçe elini tuttu.

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Sana bunu yapan canavarı bulacağım veya bunu denerken öleceğim."

Dramatikti. Yoğundu. Ama her kelimesinde ciddiydi. Anna Smith henüz yirmi yaşındaydı ama belki iri gözleri veya sivri çenesinden dolayı ona Josie'yi hatırlatıyordu. Ve sapkın bir kişi ona bunu yapmıştı; onu tren raylarına koyarak öldürmeye çalışmıştı. Larsen tarafından bu davaya atandığından beri, Liam bu acımasızlığı anlamakta zorlanıyordu. Seri katillerle çalıştığı onca yıl boyunca, Harris vakası da dahil olmak üzere bazı korkunç şeyler görmüştü ama insanları tren raylarına yerleştirmek...

"Sorun değil," diye fısıldadı Anna zayıf bir sesle, kızarık gözlerini Liam'a çevirerek. Dr. Sensling bir süre daha oyalanıp ona fikrini değiştirme şansı verdi ve sonra odadan çıktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır," dedikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Liam onun elini tutmaya devam ederek yatağının yanına bir sandalye çekip oturdu. Bir süre öylece oturdular; Anna ağlıyor, Liam onu teselli ediyor ve artık her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyordu.

"Beni gerçekten umursayan ilk kişi sensin," dedi hıçkırıkları arasında nefes almaya çalışarak. "Diğerleri sadece deliymişim gibi davrandı. Hayatta kalmam, polis için o kadar da önemli değilmiş gibi görünüyor."

"Benim için önemli," diye söz verdi Liam.

Anna başını iki yana salladı. "Siz de bana inanmayacaksınız. Tıpkı diğerleri gibi. Farklı polisler tarafından on

kez kafamın iyi olup olmadığı soruldu, ama sadece biri bana zarar veren adamın ayrıntılı bir tarifini istedi."

Liam onun biraz sakinleşmesine izin verdikten sonra gözlerinin içine baktı. "Sana inanıyorum. Ve daha önce söylediklerimde ciddiydim. O orospu çocuğunu bulacağım veya bunu denerken öleceğim."

Bu kez rahatlamış ve minnettar bir ifadeyle başını salladı Anna.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu Liam. "Zor olacağını biliyorum ama bu adamı yakalayabilmek için ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Gözyaşları dinerken tekrar başıyla onayladı Anna. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Her şey çok hızlı oldu ve çoğunda bilincim yerinde değildi. Kafama mı vurdu, ne yaptı bilmiyorum."

Liam başını salladı. "Sorun değil. Çok şey yaşadın ve büyük bir sıkıntı içindeyken zihnimiz bize oyunlar oynayabilir."

Anna ince elleriyle battaniyeyi kavrayıp derin bir nefes aldı. "Bir bardan dönüyordum. Bir arkadaşlık uygulamasından, şehir merkezinden bir adamla buluşmuştum ve bir şekilde anlaşmıştık. Ama bunu o yapmadı," diye ekledi aceleyle. "Polislere bunu söyleyip durdum ama onlar, dönüp dolaşıp o adama takıldılar. Bunu yapan adam onun iki katı büyüklüğündeydi. Ayı gibiydi. Çelik gibi sert kasları vardı." Anna yatağında kıpırdandı.

Liam sakince, "Sana inanıyorum," deyince kadın rahatladı.

"Neredeyse eve giden son treni kaçırıyordum."

"Ailenle mi yoksa bir oda arkadaşıyla mı yaşıyorsun?"

"Büyükannemle. Beni o büyüttü. Annemle babamın uyuşturucu sorunları var."

Liam bunu dosyasından zaten biliyordu. Anna hakkındaki tüm temel bilgilere sahipti. Geçen yıl liseden mezun olmuş, büyük olasılıkla sorunlu evlerde büyüyen çoğu genç gibi kendini bulmaya çalışarak orada burada garsonluk işleri yapmıştı.

"Son treni yakalamak için çok koştum ve kapıları kapandığında büyük bir rahatlama hissettim. Taksiyle gitmek rahatlıkla elli dolar tutardı. Şimdi keşke treni kaçırsaydım diyorum."

Gözlerinden bir kez daha yaşlar süzülürken Liam elini hafifçe okşayarak onu teselli etti.

"Sonra ne oldu? O adam trende miydi?"

Anna başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Hill Park'ta indim. Benimle birlikte inen sadece birkaç kişi vardı. Otobüsü kaçırmıştım ve beni alması için büyükannemi aramak istedim ama sonra bir minibüs yanaştı. Adamın biri beni götürebileceğini söyledi ama ona hayır deyip uzaklaştım."

"Yüzünü gördün mü?"

Anna başını salladı. "Çok karanlıktı."

"Sesi genç miydi yoksa yaşlı mı?"

"Seninki gibiydi."

Liam başıyla onayladı. "Sonra ne oldu?"

"Ben... Bilmiyorum. Biri beni arkamdan yakalayıp bir minibüsün içine çekti. Bayıldım veya öyle bir şey oldu, sonra da tren raylarına atılınca uyandım." Kesik kesik nefes aldı. "Kaçmaya çalıştım ama kollarım ve bacaklarım bağlıydı. Her yer kan içindeydi ve başım ağrıyordu. Sonra tren geldi. Düdüğünü duyabiliyordum ve rayların altımda titreştiğini hissediyordum."

Anna'yı izleyen makinelerden biri daha hızlı biplerken Anna hıçkırıklara boğuldu. "Trenin beni ezeceğini sandım. Öleceğimi sandım." Tırnakları avucuna batarken Liam onun elini sıktı. "Birden yüksek sesli patlamalar oldu. Sanki... Silah sesi gibiydi."

"Silah sesleri mi?"

"Evet. Sonra birdenbire biri beni raylardan çekip kollarımı çözdü. Trenin bana çarpmasından sadece saniyeler önce."

"Biri seni serbest mi bıraktı?"

Anna başıyla onayladı.

"Kim olduğunu gördün mü?"

Sanki bu her şeyi unutturacakmış gibi sıkıca gözlerini kapattı Anna.

Liam onun yakınına eğildi. "Nefes al, Anna. Artık güvendesin." Anna bakışlarını Liam'ın gözlerine çevirdi. "Nefes al," diye tekrarladı yavaş ve yatıştırıcı bir tonda. Anna'nın ilk denemeleri hızlı ve yüzeyseldi, ama Liam onunla birlikte yavaş ve sabit nefesler alıp vermeye başladıktan sonra Anna da onu takip etmeyi ve sakinleşmeyi başardı. Tam o sırada kapı açıldı ve Dr. Sensling birkaç dakika önce hızla bipleyen makineye doğru koştu.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi. Liam Anna'nın elini nazikçe sıkıp kartını yatağının yanındaki komodinin üzerine bıraktı. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, gece gündüz, her durumda. Her şey için. Sadece konuşmak istesen bile."

Anna başıyla onayladı.

"Şimdi dinlen. Sorun olmazsa birkaç gün içinde seni tekrar kontrol edeceğim."

Tekrar başını salladı. Liam odanın yarısına vardığı an, Anna ona seslendi.

Liam ona doğru baktığında Anna'nın yatakta doğrulduğunu gördü.

"Sence... Bu adamı yakalayabilir misin?"

Anna'nın korku ve umudun karışımıyla irileşen gözleri Liam'a, Larsen'ın silahlı olsun veya olmasın bu tren katili şerefsizini görür görmez vurma isteğini hatırlattı. Liam kısa bir an için bu fikri düşündü. Ama eğitimi ve ilkeleri yeniden su yüzüne çıkarak yasaları korumak için ettiği yemini hatırladı. O yasanın vücut bulmuş hali değildi, sadece uygulayıcısıydı.

"Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım," diye güvence verdi Anna'ya.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liam, Robert Patel'in güney Boston mahallesindeki adresinin sadece birkaç ev aşağısında duran FBI gizli görev minibüsünün ön camına vuran yumuşak yağmur damlalarını izliyordu. Robert kırklı yaşlarında, boşanmış bir adamdı ve Boston Belediyesi'nin vergi tahsildarlığında çalışıyordu. Son üç haftalık gözetimden hiçbir şey çıkmamıştı. İşe 1999 model Toyota Camry'siyle gidiyor, ardından doğruca eve dönüyordu. Birkaç kez markete ve bir kez de saçını kestirmek için berbere gitmesi dışında hiçbir yere gitmemişti.

Tony ve Liam sıkılmış bir halde, Robert Patel'in yağmurdan korunmak için siyah iş çantasını başının üzerinde tutarak arabasından evine doğru koşuşunu izledi. Boyu bir doksanın üzerinde, canavar gibi bir adamdı ve giyim zevki korkunçtu. Haki pantolon, mor iş gömleği, renkli bir kravat ve altmışlı yıllardan fırlamış gibi görünen altın rengi gözlük. Parlak kel kafasını örtmeye yaramayan birkaç tutam siyah saçını bile taramıştı.

Evi genel olarak bakımlı olsa da biraz yıpranmış görünüyordu; sarı boyası yer yer soyulmuştu ve Victoria döneminden kalma orta sınıf evinin pencerelerinin kenarlarında çatlaklar vardı.

Tony milkshake'ini höpürdeterek içti. "Şu ana kadar işlediği tek suç Patel'in kıyafet seçimi. Bu şimdiye kadar yaptığım en sıkıcı gözetleme işi olmalı."

Liam ön kapıyı arkasından kapatırken Patel'e baktı. "Patel'le ilgili bunun dışında daha pek çok garip şey var."

Tony kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Boşanmasının üzerinden beş yıl geçmiş, ama son üç haftadır, sadece beş dakikalık mesafede yaşayan çocuklarını ziyaret etmek için zaman ayırmadı bile."

"Belki de annesiyle birlikte tatildelerdir."

"Değiller. Okullarına uğrayıp okulun oyun alanında olduklarını gördüm. Garip bir şeyler oluyor."

"Belki de çocukları sevmiyordur. Aile mahkemesi oldukça temiz bir boşanma olduğunu söyledi. Uzaklaştırma emri yok, taciz suçlaması yok. Larsen belki de Patel hakkında yanılıyordur. Bu adam kesinlikle tuhaf ve kıyafetleri onu bir pedofil gibi gösteriyor ama bana, Tren Yolu Katili gibi görünmüyor."

Liam başını iki yana salladı. "Hayır. Bu adamda bir terslik var. Yani, sosyal medya yok, telefonla aramak yok, ziyaretçi yok, alışveriş merkezine veya pis bir bara bile gitmiyor. Bütün hafta sonu boyunca bu evde ne halt ediyor? Bu da başka bir soru işareti. Eski karısı neden iki çocuğuyla tek odalı bir daireye taşındı ve Patel'i bu büyük evde bıraktı? İçimden bir ses, ondan korkuyor olabileceğini söylüyor."

Tony omuz silkti. "Olabilir ama bu onu seri katil yapmaz. Kim bilir? Belki de bütün hafta sonu televizyon seyrediyordur. Lilly dırdır etmeden veya çocuklar para istemeden tüm hafta sonu boyunca televizyon izleyebilseydim, hayatımın geri kalanında bunu yapardım. Ama onun yerine, buraya tıkılıp başka bir adamın terli koltuk altlarını kokluyorum."

Liam torpido gözünü açıp bir deodorant çıkardı. "Koku senden geliyor, dostum. Bekâr bir erkek olarak bu olmadan asla seyahat etmem," diyerek deodorantı Ton-

y'nin yüzünün önünde tuttu. "Geçen hafta iki kez cüzdanımı unuttum ama *bu* benim olmazsa olmazım."

Tony çatık kaşlarıyla koltuk altını kokladıktan sonra deodorantı istemeye istemeye alıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Liam, "Seni utandırmadığım ve pis kokunu gerçek bir erkek gibi tolere ettiğim için teşekkürünü kabul ediyorum," diye araya girdi.

"Uykumda çok terliyorum."

"Bekle, gece vardiyasında uyuyor musun?"

Tony koltuğunda doğruldu. "Hayır."

Liam tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Bilerek değil," diye itiraf etti Tony sonunda. "Ama ne bekliyorsun ki? Neredeyse elli yaşındayım. gözetleme işi G.I. Joe saçmalığı, artık benden geçti. Neden bunu yapması için başka birini istemedin?"

"Çünkü sana güveniyorum."

Tony bunu sessizce başını sallayarak onaylarken Liam da kapıya doğru uzandı. "Bu sabah yapmam gereken bir iş var, ama öğle sonrası ve gece vardiyasını ben alsam, sen de bu biraz uyusan nasıl olur?"

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ama Larsen'a sabah vardiyasını sana devredip birkaç saat burada olmadığımı söyleme."

"Neden? Ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Birini ziyaret edeceğim. Harris davasıyla ilgili."

"Daha neler! Saçmalama! Bunu bilmemiş olayım."

"Sen sordun," diye karşı çıktı Liam, arabanın ön yolcu kapısını açıp yağmurun altına adım atarken.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Boston'ın hemen dışındaki veterinerlik üniversitesi, çağdaş bir akademik kurumdan çok devlete ait tuğlalı bir yetimhaneyi andırıyordu. Tarlalar ve çeşitli ahırlar arasında yer alan üniversite, kalabalık bir şehir kampüsüne hiç benzemiyordu. Güneş ağır bulutların arasından arada bir sıyrılıp öğrencilerin gezindiği, üniversiteyi çevreleyen yemyeşil çimenlerin üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu.

Liam arabasını öğrencilerin arabalarını park ettikleri arka otoparka doğru sürdü. Emanuel Mancini gibi üçüncü sınıf öğrencileri için zorunlu ders programını elde etmeyi başarmıştı.

Sabırsızlanarak arabasının radyosundaki saate tekrar baktı. Saat 12:33'tü; ders üç dakika önce bitmişti.

Çok geçmeden ilk öğrenciler binadan çıkıp araçlarına doğru ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra Leah'nın yakışıklı jigolosu da cam kapılardan çıkıp otoparka yöneldi.

Arabasını vitese takan Liam, Emanuel'in yanına yanaştı. Liam camı indirip rozetini gösterdiğinde Emanuel'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Seni arabana kadar bırakmamı ister misin?" diye teklif etti Liam.

Emanuel kaşlarını çattı. "Hayır."

"Pekâlâ, o zaman bunu burada, dışarıda, herkesin önünde yapabiliriz. Rozetimi birkaç kez daha göstereyim de tüm dünya görsün. Doğru açıyı verirsem, güneşin altında disko topu gibi parlar. Kampüs dedikoduları için yeterince ilginç mi?"

Emanuel bir süre düşündükten sonra, içinden küfrederek yolcu koltuğuna oturdu.

"İyi karar," dedi Liam arabayı sürmeye başlarken. Sadece birkaç tur attıktan sonra 2000 model siyah bir Jeep'in yanına yanaşıp durdu ve Emanuel'in yüzüne baktığında, hangi arabanın kendisine ait olduğunu Liam'ın bilmesine şaşırdığını gördü.

"Güzel hareket. Peki ne istiyorsun?" diye sordu Emanuel. "Kim olduğunu biliyorum."

"Nasıl olur? Sana benimle konuşmamanı mı söyledi?"

"Hayır, ama onu restoranda taciz ettin ve şimdi de benimle dedektifçilik oynuyorsun. Ayrıca okuyabiliyorum. Rozetinde FBI yazıyor."

"Öncelikle, merak ediyorsan, buraya sorun çıkarmak için gelmediğim konusunda bana güvenebilirsin"

Emanuel, "Merak etmiyorum," diye karşılık verdi.

"Ah, bu iyi. Senin gibi başarılı öğrenciler, fahişeliğin yasadışı olduğu bir eyalette bu işi yapma konusunda endişelenebilir." Liam kampüsü işaret ederek, "Bir kere hapse girersen bütün bunlar elinden gider, dostum."

"Öyle mi?" Emanuel telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı. "Bazı FBI ajanları da akıllı telefon çağında şantaj yapmaktan endişe duyabilir." Telefonunun ekranında aktif bir kayıt düğmesi görünüyordu. Sonra telefonu tekrar cebine soktu.

Liam sırıttı. Küçük zeki pislik.

"Peki, o zaman kayıt altındayken sorayım: Müşterin Leah Nachtnebel hakkında ne biliyorsun? Dikkatini çeken şüpheli bir şey oldu mu? Mesela seri katillerle veya Luca Domizio gibi eski uyuşturucu karteli patronlarıyla bağlantı gibi?"

Tam isabet. Emanuel'in gözlerindeki bir anlık büyüme ve ardından bakışlarını yere indirişi. Bir şey biliyordu.

"Federal bir ajana yalan söylemenin ağır suç olduğunu, kayıtlara geçmesi açısından hatırlatayım."

Liam devam etmeden önce bir süre bu sözlerin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Buradaki kötü adam ben değilim, Emanuel. Sana ne için para ödediğini sormuyorum. Dürüst olmak gerekirse umurumda da değil. Senin bedenin, senin kararın. Ama bana bak, Emanuel."

Emanuel ona baktı.

"Burada korkunç şeylerden bahsediyorum. Gerçekten bilmek istiyorsan, vahşice işlenmiş cinayetler söz konusu."

Emanuel dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şeyler biliyordu. Kesinlikle biliyordu!

"Cidden Leah'nın birine zarar verdiğini mi ima ediyorsun?" diye sordu sonunda. "Bu çılgınlık. Neden bunun hakkında konuşuyoruz ki?"

Liam, Leah gibi dünyaca ünlü bir piyanistin aslında ellerini herhangi bir pisliğe bulaştırdığına inanmadığını söylemek üzereydi –Leah'nın üst düzey bir uyuşturucu veya insan kaçakçılığı operasyonuna karışmış olabileceğinden şüpheleniyordu– ama o sırada farkına vardığı bir şey, onu şimşek gibi çarptı.

Elektrik çarpmış gibi şoka uğradı, vücudu gerildi ve şaşkınlık içinde donup kaldı.

Aptal! Ahmak! Amatör! Kırmızılı kadın!

Emanuel'in bacaklarını yana doğru iterek torpido gözündeki bir dosyaya uzandı.

"Hey!" diye itiraz etti Emanuel.

Liam telaşla Harris'in suç mahallindeki kanıt dosyasını karıştırdı. İçindeki bazı resimler düştü.

"Tanrım." Otopsi raporundaki fotoğraflardan biri – Harris'in parçalanmış kafası– kucağına düşünce Emanuel tiksintiyle küfretti. Sanki sıcak bir kömürmüş gibi fotoğrafı yere attı.

"Bu kadın!" Liam, Boston Senfoni Salonu'ndaki güvenlik kamerası kayıtlarından alınan kırmızılı kadının fotoğrafını göstererek haykırdı. Kısa sarı saçları ve başında beyzbol şapkası vardı ama boyu, endamı, hatta çenesinin ve yanaklarının şekli...

Lanet olsun.

Tanrım!

"Bu kadın sana kimi hatırlatıyor? Boyu, endamı." Fotoğrafı Emanuel'in yüzüne doğru uzattı. Emanuel irkilerek geri çekilip fotoğrafa baktı. Liam, Emanuel'in gözlerinin büyüyüp ağzının açılmasını ve ardından arabanın kapı koluna uzanmasını ağır çekim gibi izledi. Liam onu kaybediyordu.

"Bekle!"

Emanuel durdu.

"Onun gibi bir kadının herkes üzerinde nasıl bir etki bırakabileceğini anlıyorum. Ama bu gerçekten yalan söylemeye değer mi? Masum kızlar zarar gördü, Emanuel! Doğru davranmak isteyen iyi bir adama benziyorsun."

Emanuel pencereden dışarı baktı.

"O kızları korumak isteyen birine benziyorsun. Tıpkı kendi sınıfındakiler gibi genç ve hayat dolu, önlerinde sonsuz fırsatlar olan kadınlar. Onları korumaya yardım etmek istemez misin? Burada olup biten ve Leah'nın da bir parçası olabileceği şeyleri durdurmak istemez misin?"

Arabada sanki zaman durmuş gibi bir sessizlik vardı. Emanuel kararsızdı; Liam bunu onun gergin bakışlarından anlayabiliyordu.

Ama sonra, genç bir adam aniden arabaya yaklaşıp Emanuel'in oturduğu yolcu tarafındaki cama vurdu.

"Hey, Emanuel," dedi adam pencereden. "Çok üzgünüm dostum ama beni kasabaya bırakabilir misin? Ben yine bensiz gitti."

Emanuel Liam'a dönüp gözlerini kısarak baktı. Taraf değiştirmeyi düşündüğü bir an olduysa bile, o an geçmişti.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi kararlı bir şekilde. Kapıyı açtı. "Ama Leah'dan uzak dur."

Emanuel kapıyı gürültüyle çarparak kapadı ve kendi arabasına yöneldi. Arkadaşı da Liam'a şöyle bir baktıktan sonra Emanuel'in siyah cipine bindi.

Liam, Emanuel'in ona hiç bakmadan arabasını çalıştırıp uzaklaşmasını izledi.

Bir şeyler biliyordu. Kesinlikle biliyordu. Kırmızılı kadına bakışı...

"Hayır," diye mırıldandı Liam.

Kırmızılı kadın değil.

Leah Nachtnebel. Cinayet gecesi Harris'in yanındaydı, onu gören, onunla konuşan son kişiydi. Kim Arundel Psikiyatri Hastanesi'yle de bir bağlantı vardı; hem Harris hem de Nachtnebel orada bir süre kalmıştı.

Liam, Harris'in öldürüldüğü yere gittiği günü hatırlayınca direksiyonu sıkıca kavradı. Emniyet Amiri Murray ona, bir şeye ihtiyacı olursa aramasını söylemişti.

Telaşla cüzdanını karıştırıp Murray'in ona verdiği kartı aradı. Tabii ki orada değildi; ofisteki masasının üzerinde bırakmıştı. Hemen telefonunu çıkarıp Massachusetts Em-

niyet Amiri'nin ofisinin iletişim bilgilerini aradı. Telefonu bir kadın açtı.

"Alo? Massachusetts Eyaleti Emniyet Amiri'nin ofisi."

"Evet, ımm, ben Boston Federal Soruşturma Bürosu'ndan Ajan Richter. Beni Emniyet Amiri Murray'e aktarabilir misiniz lütfen?"

Saatini kontrol etti: 12:56'ydı. Öğle tatilinde olma ihtimali vardı. Sanki kadın ne yapacağına karar veriyormuş gibi kısa bir sessizlik oldu.

"Öğle tatilinde olabileceğini biliyorum, ama inanın bana, bunun için rahatsız edilmek isteyecektir."

"Adınız neydi?" diye sordu kadın.

"Richter. FBI'dan. Ona, beni Harris davasının olay yerinden hatırlayacağını söyleyin."

"Bir dakika lütfen."

Bekleme müziği yoktu, hiçbir şey yoktu. Beklerken Liam neredeyse kadının telefonu yüzüne kapatıp kapatmadığını merak edecekti.

"Alo?" diye cevap verdi Murray.

Liam koltuğunda doğruldu. "Murray amirim. Telefonumu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette. Size nasıl yardımcı olabilirim? Harris davasında iyi iş çıkardınız bu arada. Aramızda kalsın ama o piçin ölmesine sevindim."

Liam aracının gri kumaş kaplamalı tavanına baktı. Harris'in kasabının bir başka hayranı daha. Kulüp büyüyordu.

"Teşekkürler. Öğle yemeği molanızda sizi rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim."

"Endişeye gerek yok. Artık karımın köftesini yememek için iyi bir bahanem var. Onunla birçok nedenden do-

layı evlendim ama yemek yapmak bunlardan biri değildi."

Liam neredeyse kıkırdayacaktı, çünkü eski eşi Sara da berbat bir aşçıydı. İlişkileri boyunca tüm yemekleri Liam yapmıştı. Her yıl Sara'nın pişirdiği Noel kazını yemek zorunda kalmamak, boşanmalarının getirdiği en iyi şeylerden biriydi.

"Peki, sizin için ne yapabilirim?"

"Ben... Şey... Harris davasıyla ilgili arıyorum aslında."

"Ne olmuş ona? Bildiğim kadarıyla dava kapandı. Hatta siz kapattınız."

Liam elinden geldiğince kendinden emin bir şekilde, "Evet ama yarım kalan birkaç iş var gibi görünüyor," dedi. "Ve o konuları nihayete erdirmek için yardımınıza ihtiyacım var. Aileler için."

Kısa bir sessizlik oldu. "Evet, tabii ki. Neyi nihayete erdirmek istiyorsunuz?"

"Bir kadın var—"

"Kırmızılı kadın mı?"

Elbette davadan haberdar olmuştu. Liam onu nezaketen bilgilendiren kişilerden biriydi.

"Evet. Onu bulmam gerek."

"Neden?"

Liam'ın şimdi ne söylemesi gerekiyordu? Bir seri katilin vahşice parçalanıp öldürülmesiyle, Mozart'ın reenkarnasyonunun ilgisi olduğundan şüphelendiğini mi? Bu soruşturmayı, muhtemelen deli olduğuna inanan Larsen'ın arkasından yürüttüğünü mü?

"Kadının Harris hakkında sandığımızdan çok daha fazla şey bildiğinden şüpheleniyorum. Birbirlerini Kim Arundel Psikiyatri Hastanesi'nden tanıyorlardı. Ve şu ana

kadar bu canavardan kurtulan tek kadın o olabilir. Hâlâ kızlarını arayan pek çok aile var." Liam başını koltuk başlığına yasladı. "Gözlerinin içine bakabilmek ve konuyu kapatmadan önce her yolu tükettiğime dair onlara söz verebilmek istiyorum."

"Anlıyorum. Larsen'ın bundan haberi var mı?"

"Hayır."

Garip bir sessizlik oldu. Sonra Murray boğazını temizledi. "Maine'deki adamlarınız Harris'in onu çürümeye terk ettiği bataklıkta Sam'den geriye kalanları bulduklarında, annesi teşekkür etmek için aradı. Hayatımda hiç bu kadar yıkılmış bir kadın duymamıştım. Yine de birlikte dua edip ağladıktan sonra annesi bana şöyle dedi: Robert... En azından... En azından sonunda biliyorum. Artık onu bulmayı hayal etmeyi bırakabilirim."

Sam'in annesini düşünüce Liam'ın içi acıdı. Ne boktan bir dünyaydı bu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Emniyet Amiri Murray.

"New Hampshire Bover'da bir polis karakolu var. Seksenli yıllarda Leah Miller adında bir kızın karıştığı bir olay meydana gelmiş. Onun davasına bakan memuru bulmam gerekiyor. Bu bilmeceyi çözmenin anahtarı onda olabilir."

"Onu bulduğumda sana haber veririm."

Çok şükür!

"Sizce onu benimle konuşturabilir misiniz?"

"Hem de büyükannem Sue gibi konuşacak, Tanrı onun geveze ruhunu kutsasın. Yakında size haber vereceğim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmur, Liam'ı yıkayıp götürmek için tanrılar tarafından gönderilmiş bir sel gibi gözetleme minibüsünün üzerine yağıyordu. Motor kapalı olduğu için minibüsün içindeki sıcaklık önemli ölçüde düşmüş, ağzından buharlar çıkacak kadar soğuk hale gelmişti.

Liam soğuk kahvesinden bir yudum alıp yün ceketinin düğmelerini boynuna kadar iliklediği. Tony haklıydı. Bu gözetleme işi berbattı. İkisi de günler ve geceler boyunca sırayla izliyor ve bekliyordu ama ilgi çekici hiçbir şey olmuyordu. Bu da Liam'ın zihninde, küflü ekmeğin içinde mantar sporları gibi büyüyen bilmeceyi çözmek için çok fazla zaman bırakıyordu. Teoriler ve çıkmaz sokaklar onu uykusuzluğa sürüklüyordu, bu gece vardiyalarına yardımcı oluyordu ama akıl sağlığına zarar veriyordu. Her ne kadar Tren Yolu Katili davasına odaklanmaya çalışsa da sadece *onu* düşünebiliyordu.

Lanet olası Leah Nachtnebel'i.

O bir dâhiydi, buna hiç şüphe yoktu. Michelin yıldızlı akşam yemekleri ve yakışıklı eskort erkek arkadaşlarla dolu bir hayat yaşayan klasik bir süperstar. Çoğu erkek ve kadın, onunla haşır neşir olmak için adam öldürürdü. Öyleyse neden Luca Domizio gibi bir serseriyle uğraşıyordu? O adamın bütün bunlarda nasıl bir rolü olabilirdi? Liam bunu her açıdan düşünmüştü. Gerçekten de. Hepsini. Uyuşturucu, insan kaçakçılığı, dark web, akıl hastalığı, akla gelen her şeyi. Leah Nachtnebel'i zengin ve güçlü kişiler için çocuk fahişeler ayarlayan bir arabulucu olarak,

ardından bir Meksika kartelinin uyuşturucu kraliçesi olarak hayal etmişti.

Saçmalıktı.

Yağmur şiddetlenmiş ve bir şey görmek neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Özellikle de silecekler açık değilken.

"Bu yaz berbat geçiyor," diye küfrederken telefonu titremeye başladı. Işıklı ekrana bakınca lanet şeyi neredeyse düşürecek gibi oldu.

Sara'ydı, sabahın ikisinde onu arıyordu.

Hassiktir.

Ekranındaki yeşil yuvarlak sembolün aşağı yukarı hareket etmesini izlerken bir duygu fırtınası kapladı içini. Avukat, iletişim kurmamasını söylemişti. Duruşma bitene kadar olmazdı. Hem neden telefonu açsındı ki? Sara onu aldatmış, "ESKİ, SIKICI VE SIRADAN CİNSEL HAYATINIZDAN SONRA ALEV ALEV YANAN TUTKULU BİR CİNSELLİK" başlıklı bir TikTok videosuyla onu tüm dünyanın önünde alay konusu haline getirmişti. Josie bile Sara'nın yeni sevgilisinin karın kaslarını sergilediği videoyu görmüştü. Öyleyse Liam neden hâlâ sahip olduğu azıcık saygınlığını da çöpe atsındı ki?

Çünkü ona Josie'yi vermişti ve sırf bu yüzden bile bir parçası onu ölene kadar sevecekti.

"Alo?" diyerek cevap verdi Liam eli hafifçe titreyerek.

"Liam?" Sara'nın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Elini alnına götürürken dudaklarından acı dolu bir iç çekiş çıktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce oturdu.

"Ben... Ben çok üzgünüm. Ben—" dedi Sara.

Arka plandan gelen ses, lanet olası bir kulüp müziği miydi?

"Ben... Ben sadece sesini duymak istedim. Seni seviyorum," diye geveledi.

Liam başını iki yana salladı.

Lanet olsun. Zil zurna sarhoştu.

"Sen... Sen beni hiç özlemiyor musun?"

Acınası bir durumdu ama evet, özlüyordu. Sahip oldukları aileyi özlüyordu. Ama o, her şeyi mahvetmişti.

"Liam, bir şey söyle," dedi. "Herhangi bir şey. Beni sevdiğini veya tamamen vazgeçtiğini söyle. O mükemmel küçük kabuğunu bir kez olsun kır ve benim seviyeme in!"

Sarhoş saçmalıkları.

"Sara... Ben—"

Robert Patel'in garajından çıkan bir aracın parlak kırmızı arka lambaları parladı. Liam aracın garaj yolundan çıkıp yağmurun ıslattığı yola doğru ilerleyişini şaşkınlıkla izledi. Şiddetli sağanağa rağmen bunun bir minibüs olduğu anlaşılıyordu.

Minibüs!

Liam telefonu kapatmadan önce, "Bol bol su iç. Kapatmam gerek," dedi. Telefonunu elinde tutup kendi aracını çalıştırmadan önce birkaç dakika bekledi. Ön cam silecekleri harekete geçti ama çok çalışsalar bile, bu tehlikeli yollarda görüş mesafesi berbattı ve ona rehberlik edecek tek şey uzaktaki minibüsün arka ışıklarıydı.

Sessiz mahalleden ayrılan minibüsü dikkatle takip etti ve şüphe uyandırmamak için yeterli mesafeyi korurken arayı yavaş yavaş kapattı.

Yollar, her yönden taşan suyla tehlikeli derecede kaygandı.

Direksiyonun üzerine eğilip tek eliyle manevra yaptı ve Larsen'ı aradı.

Larsen, "Alo?" diye cevap verdi sabahın ikisindeki boğuk sesiyle.

"Benim. Patel hareket halinde. Lanet olası beyaz bir minibüsle!"

Larsen inanamayarak, "Vay canına," diye mırıldandı. "İzlemeye devam et; ben diğerlerini uyandıracağım."

"Tamam."

Liam telefonu tekrar cebine koyarak dikkatle önündeki yola odaklandı. Minibüs bir süre I-95 boyunca devam ettikten sonra, Boston'ın yaklaşık yirmi dakika batısında yer alan Lexington çıkışına saptı.

Lexington mı? Liam'ın kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Orası Hill Park İstasyonu'na yakındı! Anna Smith'in saldırıya uğradığı ve büyükannesiyle birlikte yaşadığı yer! Patel onu hastaneden eve kadar takip ettirmiş olmalıydı.

Patel sonunda, devrilmiş çitlerin ve bakımsız ön bahçelerin olduğu köhne bir mahallede yavaşladı. Şiddetli yağmur olukları suyla doldurmuş ve yolu bulanık bir dereye çevirmişti.

Liam farlarını kapattı ve dikkatle Patel'in minibüsünü takip etti; minibüs sonunda, ön bahçesini fazla büyümüş otların sardığı, paslı bir eski salıncağın olduğu mavi bir evin yanına park etti. Liam aracı Patel'in minibüsünün birkaç araba arkasında, yolun karşı tarafındaki büyük bir kamyonun arkasına konumlandırdı. Şiddetli yağmur ve loş sokak lambaları görüşü neredeyse yok ediyordu.

Arabayı hemen durdurdu ve telefonunun haritasından konumunu belirledi.

"Doğu Lincoln Yolu," diye mırıldanarak yolcu koltuğundan Anna'nın dosyasını aldı. Endişeyle kâğıtları karıştırdı. Minibüsün hâlâ orada olduğundan emin olmak için

birkaç saniyede bir yukarı bakıyordu. Minibüs park halinde ve çalışır durumdaydı, kırmızı arka lambaları göz gibi parlıyordu.

Sonunda Anna Smith'in saldırısıyla ilgili verilen ifadenin özetini buldu. Ve adresinin *1445 Doğu Lincoln Yolu* olduğunu okuduğunda şoke oldu, dosya neredeyse elinden düşerken bakışları tekrar minibüse kaydı—minibüsün farları kapatılmıştı!

"Lanet olsun."

Larsen'ı ararken Liam'ın kanı buz gibi adrenalinle doldu. İçgüdüsel olarak belindeki silahına uzanıp arabanın kapısını açtı.

Arabalara ve çatılara çarpan yağmurun gürültüsü ve uğultulu sağanak yağış, Larsen'ın cevabını duymayı zorlaştırdı.

Liam, "Anna'nın evinde! 1145 Doğu Lincoln Yolu!" diye bağırdıktan sonra telefonu kapattı ve silahını kaldırarak minibüse nişan aldı. Soğuk yağmur tüm vücudundan aşağı akıyor, araca doğru attığı her adımda onu sırılsıklam ediyordu. Dikkatli bir şekilde sürücü tarafına ilerleyerek silahını doğrudan cama doğrulttu.

"Patel!" diye bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı, durmak bilmeyen yağmurun altında sesini duyurmaya çalışıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Yavaşça kapı koluna yaklaştı, sonra silahını doğrultmuş halde tek eliyle kapıyı ardına kadar açtı.

Minibüs boştu. Arka tarafa da baktı ama Patel'i hiçbir yerde bulamadı.

Dönüp hemen mavi eve baktı. Posta kutusunda 1445 yazıyordu. Anna'nın evi.

Liam telaşla verandanın merdiveninden çıkarken neredeyse ayağı kayıyordu. Ön kapıyı denedi. Kapı kilitliydi.

"FBI!" diye bağırdı, yumruğunu kapıya vurarak. "Kapıyı aç!"

Hiçbir şey olmadı.

Kahretsin.

Liam seçeneklerini tarttı: ya Patel'i ya da olası bir giriş noktasını aramak için arka tarafta dolaşarak zaman kaybedebilirdi ya da... Eski ahşap ön kapıyı kırabilirdi.

Liam'ın tekmesinin şiddetiyle eski kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Kapı kolu duvara çarparken tahta parçaları yere saçıldı.

Ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve zifiri karanlıktı.

Liam yanındaki elektrik düğmesine bastı ama işe yaramadı; ışık yanmadı. Gözleri karanlığa uyum sağlamakta zorlanıyordu.

"FBI!" diye bağırdı boşluğa doğru, gölgeli, belirsiz mobilyaların etrafında endişeyle odadan odaya gezinirken.

"Anna!" diye seslendi merdivenden yukarı doğru, mutfağı ve oturma odasını kontrol ettikten sonra kendini koridorda bulmuştu. Birden üst katta büyük bir patlama sesi yankılandı ve ardından hızlı ayak sesleri duyuldu.

Liam merdivenleri hızla çıkıp silahıyla üst kattaki koridoru tararken alnında soğuk terler birikti; önce sola sonra sağa nişan aldı.

Hiçbir şey yoktu.

Gözlerini koridorun sonundaki açık kapıya dikti. Önce bir gölgenin titreşimini, sonra da harekete benzeyen bir şey fark etti.

Liam'ın soğuk metali kavrayan eli gerildi, parmak eklemleri beyazlaştı. Dikkatli bir şekilde çatlak yatak odası

kapısına doğru ilerledi, pencereden vuran sessiz sokak ışığı yere ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

"FBI! Ellerini görebileceğim yere koy!"

Sessizlik.

Kapıya ulaştığında, gözleri odadaki korkunç manzaraya takıldı: beyaz çarşafı canlı bir kırmızıya bulanmış kanlı bir yatak. Üzerinde, pembe geceliği kanla kaplı yaşlı bir kadın cesedi vardı.

"Siktir!" diye küfrederek cansız bedene doğru koştu Liam. Boynunda nabız olup olmadığını kontrol ederken, bir yandan da sürpriz bir saldırıya hazır olmak için odaya dikkatli bakışlar attı.

Midesi kasıldı ve düğüm düğüm oldu.

Nabız yoktu.

Kadın ölmüştü.

Liam göz ucuyla dolap kapısının yanında belli belirsiz bir hareket fark etti. Dönüp silahını kapıya doğrulttu, aynadaki yansıması ona bakıyordu.

"FBI! Ellerini yukarı kaldır ve dışarı çık!" diye bağırdı.

Hiçbir şey olmayınca yavaşça kapıya doğru yaklaştı ve kapının koluna uzandı. Silahı, sanki olduğu yere sabitlenmiş gibi kapıya doğrultulmuştu. Kapıyı açtığında Anna'yı yerde otururken buldu, askıdan sarkan elbiseler onu yarı yarıya gizlemişti. Bakışları boştu, gözleri dehşetten büyümüştü ve gözünün beyazları açıkça görülebiliyordu.

"Tanrım, Anna." Liam eğildi ve elini onun omzuna koydu.

Kız heykel gibi tepkisiz kaldı.

"Anna, o hâlâ burada mı?" Kimsenin ona yaklaşmadığından emin olmak için dönünce arkasında yükselen iri, karanlık bir figür gördü. Dönmek, nişan almak ve ateş et-

mek için çok geç olduğunu fark eden Liam, içgüdüsel hareket ederek adamın üzerine atıldı ve ikisi de yere düştü. Pencereden içeri süzülen loş ışık, Patel'in yağmurdan ıslanmış yüzüne vuruyordu. Birkaç saniye içinde Liam adamın tepesindeydi ama Patel silahı Liam'ın elinden almayı başardı. İri gövdesini güçlü bir şekilde döndüren Patel, Liam'ın ağırlığından kurtulmak için bacaklarını kullandı ve Liam'ı üstünden yuvarlayıp kenara fırlattı.

Liam, Patel'le birlikte yerde dönüp dururken, "Anna, kaç!" diye bağırdı. Her şeye rağmen Liam üstünlüğü ele geçirmeyi başardı ve bir doksanlık canavar adamı bir kez daha yere yapıştırdı ama tam durumu kontrol altına aldığını düşündüğü anda göğsünün yan tarafına soğuk bir şeyin çarptığını hissetti.

Önce bir kez, sonra iki kez, sonra üçüncü kez.

Liam'ın dudaklarından yüksek sesli bir inilti dökülürken göğsünde yakıcı bir acı alevlendi. Patel onu bıçaklamıştı, Liam acıyla zonklayan yeri tutarak yana doğru yığıldı. Parmaklarının arasından ılık kan sızarken acı tüm göğsüne yayıldı. Patel'in ayağa kalkıp Golyat gibi tepesinde yükselişini nefes nefese izledi. O an çakan şimşek, Patel'in kana bulanmış gözlüğüne ve Anna'nın büyükannesinin cansız bedenine ürkütücü bir parlaklık vererek odayı kısa süreliğine aydınlattı. Dayanılmaz acıya rağmen Liam ayağa kalkıp dövüşmeye çalıştı ama Patel bir darbe daha indirdi, bu kez bıçağı karnının derinliklerine saplamıştı. Liam gırtlağından gelen bir çığlıkla yere yığıldı.

Patel'in yüz ifadesi, sanki ölmekte olan bir insana değil de modern sanatın şaşırtıcı bir eserine bakıyormuş gibi soğuk ve mesafeliydi.

Liam karyolaya yaslanıp oturma pozisyonuna gelecek

gücü toplarken alnından hem soğuk hem de sıcak terler damlıyordu. Acı, dalga dalga üzerine çöktü. Patel'e ve elinde parıldayan, kan lekeli bıçağa kısa bir bakış attıktan sonra Anna'nın kaçtığından ve artık dolapta olmadığından emin olmak için başını yana eğdi.

Ama zavallı kızın hâlâ orada oturduğunu ve onu ilk bulduğu zamanki boş bakışlarla kendisine baktığını fark ettiğinde kalbi milyonlarca parçaya bölündü.

"Anna..." Liam öksürürken kan kusuyordu. "Koş, Anna... Koş," diye inledi, enerjisinin azaldığını hissediyordu.

"Ann..." Bir kez daha denedi ama gücü tükenince yanlamasına yere düştü. Patel'in üzerine doğru adım atışını izlerken görüşü bulanıklaştı, bıçağın parlayan ağzı, boğazına yaklaşıyordu.

Liam, "Seni... bok parçası, bırak onu... gitsin," dedi son anlarını bir pişmanlık ve umutsuzluk seli kaplarken. Duygusal acı, göğsünde açılan yaralardan kaynaklanan fiziksel acının çok ötesindeydi. Anna'yı, büyükannesini ve en kötüsü Josie'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Güzel kızı, babasını kaybetmenin acısıyla büyüyecekti. En azından Anna'yı kurtarmayı başarabilseydi, bununla huzur bulabilirdi. Ama bu? Bu hayal edilebilecek en acı verici sondu.

Masumları ve sevdiklerini korumaya yemin etmişti. İkisinde de başarısız olmuştu.

"Koş... Anna... Lütfen," diye fısıldadı.

Liam, gördüğü son şeyin Patel'in iğrenç yüzü olmasına izin vermek istemeyerek gözlerini sıkıca kapattı. Her an ölebilirdi.

Josie'yi, onun gülümsemesini, kahkahasını düşünme-

ye çalıştı ama tek gördüğü, Anna'nın korku ve tarifsiz bir dehşetle açılmış gözleriydi.

"Josie," diye mırıldandı. Soğuk metalin boğazını kesmesine hazırlanıyordu ki aniden bir silah sesi duyuldu ve ardından bacaklarının üzerine ağır bir beden yığıldı.

Liam gözlerini zorla açtı ama bulanık görüşü sadece birkaç metre ötede duran küçük bir figürün karanlık siluetini seçebildi. Patel'in cansız bedeninin ağırlığı bacaklarına giden kan akışını kesmişti.

Gölge yaklaşıp yanına diz çöktüğünde, "Anna?" diye mırıldandı Liam. Figür, Liam'ın ellerini yan tarafındaki kesikten çekip karnındaki yaraya doğru yönlendirdi ve sıkıca bastırdı. Liam'ın dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü ama bu kişi ellerini çektikten sonra bile baskı uygulamaya devam etti.

Birden dünya dönmeye ve kararmaya başladı, uzaktaki sirenler sessizliğe gömüldü.

Ölmüş müydü?

"Tuval, Ajan Richter," dedi bir kadın sesi, bir şekilde hem uzak hem de yakındı.

"Bembeyaz bir tuval üzerinde bir damla kırmızı kan," diye fısıldadı ses bir kez daha, her şeyi tüketen bir karanlık Liam'ı bütünüyle yutmadan önce.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Liam önce hastanedeki cihazların bipleme seslerini duydu. Sonra da konuşanları.

"Hareket etti!" dedi Josie.

"Aman Tanrım, haklısın!" dedi annesi titrek bir sesle.

"Baba!" diye bağırdı Josie. "Baba, uyan!"

Liam yavaşça gözlerini açtığında, üzerine eğilmiş bulanık yüzleri gördü.

"Josie." Görüşü geri gelen Liam öksürdü. Artık kızı ile annesinin yüzünü seçebiliyordu.

Josie, "Baba!" diye ağlayarak Liam'ın koluna yapıştı. Annesi gözyaşlarını sildi ve Liam'ın elini öyle güçlü tuttu ki Liam irkildi.

"Bizi korkuttun," diye azarlarken annesinin uzun tırnakları avucuna batıyordu.

"Ah." Liam yüzünü buruşturdu. "Tırnakların bana saplanan bıçaktan daha keskin."

Liam'ın annesi gözlerini devirerek elini bıraktı. Josie hafifçe gülümsedi.

Liam, elini Josie'nin altın saçlarının üzerine koyup gülümsedi. "Seni görmek güzel, balkabağım."

Josie gülümserken gözyaşları kırmızı yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum. Annem bile ağladı."

Liam, "Ne kadar da hoş," dedi.

"Çok hoş," dedi annesi biraz alaycı bir ifadeyle.

Liam, yatağına oturan annesine bakıp başını iki yana salladı.

"Bunu sana yapan piçin öldüğünü duymak seni mutlu edebilir."

"Anne." Liam kaşlarını çattı ve kocaman gözleriyle her kelimeyi dinleyen Josie'yi başıyla işaret etti.

"Ne? Gerçek bu ve Josie en azından o adamın senin için tekrar gelip gelmeyeceğini merak ederek kâbuslar görmeyecek." Josie'ye döndü. "Merak etme balkabağım, kötü adam morgda bir yerlerde dondurucuda. Tıpkı hak ettiği gibi."

"Aman Tanrım, anne!"

Josie gözyaşlarını koluyla sildi. "Sorun değil, baba. Bu bana kendimi daha iyi hissettiriyor."

"Şu zavallı kıza ne yaptığını görüyor musun?"

Liam'ın annesi omuz silkti. "Ondan güçlü bir kadın yaratıyorum. Dünyanın böyle kadınlara ihtiyacı var, inan bana."

Kapının hafifçe tıklatılması konuşmalarını böldü. Elinde bir buket çiçek taşıyan Tony ve pembe bir GEÇMİŞ OLSUN balonunun ipini tutan Larsen kapıda göründü.

"Bana hâlâ borçlu olduğun elli doları ödememek için elinden gelenin fazlasını yapıyorsun, ha?" dedi Tony, çiçekleri hediyelerden ve geçmiş olsun kartlarından oluşan yığının üzerine koyarken.

"Son kontrol ettiğimde otuz dolardı, ama evet, neredeyse işe yarıyordu."

"Bu konuda şaka yapmamalısınız," dedi Larsen, balonun ipini beceriksizce Liam'a uzatırken.

Liam parıltılı pembe balonu incelerken Larsen'a kaşlarını çattı. "Biliyorum. Bunu karım seçmiş."

Josie, Liam'ın elinden parıltılı balonu kaptı, gözleri sevinçle parlıyordu.

"Hey, anne, neden Josie'yi kafeteryaya kek almaya götürmüyorsun?" diye sordu Liam.

Annesi başıyla onaylayıp nazikçe Josie'nin elini tuttu. "Hadi gidelim, tatlım."

Üçü de onların gidişini izledikten sonra Larsen ve Tony yatağa yaklaştı.

"Doktorlar, yandaki kesiğe değil de karnındakine baskı uygulayarak kendi hayatını kurtardığını söyledi."

Liam'ın zihninde, ellerini karnına doğru kaydıran bir siluetin puslu anısı belirdi.

Larsen başını sallayarak, "Patel seni epey hırpalamış," dedi. "Ama onu cehenneme göndermekle iyi yaptın." Larsen konuşmaya devam ederken, Liam'ın bilincini kaybetmeden önceki anları yeniden zihninde belirerek onun sözlerini bastırıyordu.

Dolabın içinde gizlenen Anna. Göğsündeki yakıcı acı. Üstünde beliren Patel. Son nefesini verirken kaçması için Anna'ya yalvaran Liam.

Anna... Liam onu soracak gücü zar zor toplayabildi. Hayatta değilse, bu suçluluk duygusu günlerinin geri kalanında peşini bırakmayacaktı.

"...ateş ettiğin silahlar hakkında sorular soracaklar ve..."

Liam, "Anna," diyerek Larsen'ın sözünü kesti.

Tony elini güven verircesine Larsen'ın omzuna koydu. "O yaşıyor dostum, senin sayende."

Göğsündeki ezici ağırlık kalkınca daha rahat nefes almaya başladı.

Liam doğrulmaya çalışınca acıdan yüzünü buruşturdu.

"Yaşıyor mu?"

"Evet," diye doğruladı Larsen. "Ufak tefek yaraları olduğu için tedavi gördü ama iyileşecek."

"Peki ya büyükannesi?"

Larsen başını iki yana salladı, yüz ifadesi kasvetliydi.

Zavallı Anna.

Larsen, "Patel'in öldüğünü bilerek daha rahat uyuyacaktır," dedi. "Aslında pek çok kadın için öyle. Minibüste Anna'nın DNA'sını bulduk. Tren raylarına bırakıldığı gece, onu kaçırmak için kullanılan minibüsmüş."

"Vay canına," diye mırıldandı Liam.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye homurdandı Tony. "O tuhaf herif, Tren Yolu Katili'ymiş. Varlığından bile haberdar olmadığımız bir canavar. İnsan dışarıda başka neler olduğunu merak ediyor."

Liam yatağını oturma pozisyonuna getirmeye çalıştı ama keskin bir acı onu durdurdu. Yüzünü buruşturdu.

"Dinlenmene izin versek iyi olur," dedi Tony.

Larsen başıyla onayladı. "Seni tekrar ziyarete geleceğiz. Heather da daha sonra uğrayacağını söylemişti. Mümkünse Patel'i nasıl vurduğunu hatırlamaya çalış. Adli tıp kayıp bir mermi için beni aradı. Göğsündeki kurşunlardan birini senin silahınla eşleştirdiler ama diğer kurşun göğsünden girdikten sonra çıkmadığı halde kayıp."

Tony ve Larsen kapıya yönelmişlerdi ki Liam dudağını ısırdı. "Bekleyin."

Durdular.

"Ben... Onu ben vurmadım."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Tony.

"Yani, Patel'i ben vurmadım. Odada benimle birlikte başka biri daha vardı."

Larsen ve Tony endişeyle birbirine baktı.

"Anna mı?" dedi Larsen. "Anna'nın Patel'i vurduğunu mu söylüyorsun?"

Olayla ilgili anılar Liam'ın zihnine doluştu: acı, karanlık, sağır edici gök gürültüsü ve yağmur, Anna'nın dehşetle açılmış gözleri ve ardından gizemli siluet.

Liam şakaklarına masaj yaparak, "Ben... Bilmiyorum," dedi. "Her şey çok hızlı oldu."

"Öldürdüğünü hatırlamıyor olabilir misin?" diye sordu Tony. "Patel'in göğsündeki kurşun senin silahınla eşleşiyor ve silah senin elinden ateşlenmiş."

"Ne?" Liam acısını görmezden gelerek ayağa kalktı.

Larsen, sanki Liam delirmiş gibi endişelenen Tony'nin omzuna elini koydu.

Larsen, "Silahın barutu eline bulaşmış," dedi. "Bunun anlamı—"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye mırıldandı Liam, dalgın ve kafası karışmış bir halde. Burada ne haltlar dönüyordu?

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diye ısrar etti Liam. "Ama onu ben vurmadım."

"Pekâlâ," dedi Tony, köşeye sıkışmış bir hayvanı sakinleştirir gibi ellerini kaldırarak. "Neden biraz daha dinlenmiyorsun? Tüm bunlar çok taze ve zihin son derece travmatik olaylardan sonra bize oyunlar oynayabilir."

"Haklı," diye kabul etti Larsen. "Dinlen. Birkaç gün içinde konuşuruz."

Liam başıyla onayladı ama hafızasında hiçbir sorun yoktu. Patel'i o vurmamıştı. Nokta. Belki Anna vurmuştu. Ama Anna neden silahı onun eline vermişti ki?

"Kurşunlardan biri Patel'i sırtından mı vurmuş?" diye sordu Liam.

Larsen temkinli bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır. İkisi de önden ateş edilmiş."

Liam Larsen'a inanamayarak alnını kırıştırdı. "İyi de bu, Patel'i vuran kişinin ona fark ettirmeden etrafından dolaştığı ve sonra da benim hemen yanımdan ona ateş ettiği anlamına gelir. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Larsen ve Tony yeniden endişeyle birbirine baktı. Tony her an yıkılacakmış gibi görünüyordu.

Larsen, başını sallayan ve gözlerini yarıyormuş gibi ovuşturan Tony'ye, "İyi olacak, ona biraz zaman ver," diye mırıldandı.

"Biraz dinlen, Liam. Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi Larsen.

Tony, "Görüşürüz dostum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi ve dışarı çıktılar.

Liam yastıklarına gömülüp şaşkınlıkla kapıya baktı. Ne oluyordu? Patel'in kendisini bıçaklamasına kadarki olayları net bir şekilde hatırlayabiliyordu. Patel'i vurmak için kullandığı iddia edilen silah elinden alınmıştı. Ve Anna... Şoktaydı ve canını kurtarmak için kaçmamıştı bile. Birden John Wick'e dönüşüp Patel'i öldürdüğü fikri, pek olası görünmüyordu.

O sırada mavi hastane önlüğü giymiş, uzun boylu, ince bir adam odaya girdi ve onu, Liam'ın yarı yaşında gibi görünen kızıl saçlı genç bir hemşire takip etti. Adamın yaka kartında DR. WILLERS yazıyor ve altında Massachusetts Genel Hastanesi logosu göze çarpıyordu. Kadınınkinde ise HEMŞİRE KELLY yazıyordu.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Dr. Willers.

"İyiyim. Ne kadar uyudum?"

"Ameliyattan sonra yaklaşık on iki saat. Hayati de-

ğerleriniz stabildi, bu yüzden er ya da geç uyanacağınızı biliyorduk. Sizi getirdiklerinde beklediğimizden daha iyi iyileşiyorsunuz."

Liam, Dr. Willers'ın, hasta önlüğünü kaldırarak yan tarafındaki bıçak yarasını örten bandajları incelemesini izledi. Sonra aynı işlemi karnındaki yara için tekrarladı.

"İyi görünüyor, fazla iltihaplanma yok. Her ihtimale karşı antibiyotik vermeye devam edeceğiz ve sizi birkaç gün daha izleyeceğiz. Ancak ameliyat gerçekten iyi geçti ve karnınızdaki hasarlı arteri kapatmayı başardık. Baskı için doğru yarayı seçmişsiniz, bu kesin."

"Ben de öyle duydum," diye mırıldandı Liam, bakışları pencerenin dışındaki bir ağaca kaydı. Zihni sanki bir rüya halinde sıkışmış, başka bir âlemde oyalanıyormuş gibiydi.

Bir an önce Anna'yla konuşması gerekiyordu.

"Hayatımı riske atmaksızın buradan ne kadar çabuk çıkabilirim?" diye sordu Liam. Doktor, bunu aklından bile geçirmemesini söyler gibi bir bakış attı ama Liam ciddi ifadesini koruyunca doktor yumuşadı.

"Teknik olarak bir feragatname imzalarsanız şu anda da ayrılabilirsiniz, ancak bunu kesinlikle tavsiye etmiyorum."

"Neden? Ölür müyüm?"

"Hayır ama dediğim gibi, bunu tavsiye etmiyorum. Yaranın yeniden açılmamasını sağlamak için sizi biraz daha tutmak istiyoruz."

Liam kaşlarını çattı. "Nankörlük etmek istemem ama gitmem gerekiyor."

Doktor başıyla onaylamadan önce oda bir an sessizliğe gömüldü.

"Pekâlâ. Ben sizi uyardım. Karar sizin. Taburcu işlemleri için görevliyi, evraklarla birlikte yanınıza göndereceğim. Antibiyotik ve ağrı kesici de yazacağım."

"Ağrı kesici ihtiyacım yok. O şeyler bağımlılık yapıyor."

Dr. Willers kaşlarını çattı. "Her ihtimale karşı reçeteye yazacağım. On dolarına bahse girerim ki ihtiyacınız olacak."

Liam bahsi kabul etmek üzereydi ki gözleri kapının yanındaki küçük masanın üzerinde, şeffaf bir vazoda duran tek bir kırmızı güle takıldı. Beyaz duvarla tam bir tezat oluşturuyordu, tıpkı beyaz bir tuval üzerindeki kırmızı kan damlası gibi.

"Bunu oraya kim koydu?" diyerek gülü işaret etti.

Hemşire Kelly ve Dr. Willers merakla dönüp baktı.

"Gül mü?" diye sordu Kelly.

Liam bir an için aklını kaçırmadığı konusunda endişe edecekti ki gülü gördüler.

Bununla birlikte, her ikisi de sanki Liam gerçekten de deliriyormuş gibi ona baktı.

"Bilmiyorum," dedi Dr. Willers, sanki bu soru onun değerli zamanını boşa harcıyormuş gibi bir tavırla.

"Bu kata kimsenin girmesine izin var mı?" diye sordu Liam güle dikkatle bakarak. "Yani, onu kimin bıraktığını birileri görmüş olmalı."

Hemşire Kelly başını kaşıyıp Willers'a baktı. "Sanırım Jenny bu sabah çiçek teslimatı yapan bir adamın bir şey bırakacağından bahsetmişti."

Liam, "Ama kim?" diye sordu ama bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini hemen fark etti. Ona kimin çiçek gönderdiğini nereden bilebilirlerdi ki?

"Pekâlâ, başka sorunuz var mı? Eğer yoksa, yarın telefonla sizi kontrol edeceğim."

Doktorun ağzından çıkan her kelime, uzaklardan geliyor gibiydi. Liam bakışlarını gülden ayıramıyordu.

"Tuval," diye mırıldandı Liam.

"Tamam," dedi Dr. Willers. "Kelly hayati değerlerinizi kontrol edecek." Kelly, Liam'ın bağlı olduğu makineleri kontrol ederken doktor odadan ayrıldı.

Kelly omzunun üzerinden güle baktı. "Çok güzel," dedi Liam'ın nabzını kontrol ederken. "Beyaza karşı kırmızı. Sanki—"

"Beyaz bir tuvalin üzerindeki kırmızı kan damlası gibi," diye mırıldandı. Ve aynı sözleri kulağına fısıldayan siluete dair anılar sel gibi geri geldi.

Daha önce sadece ama sadece tek bir kişiden duyduğu sözlerin aynısıydı.

"Nachtnebel." Bu ismi bir yemin gibi söyledi.

Liam'ın bacakları refleksle yataktan fırladı ve kaydırmaz hastane çoraplarının altındaki zeminin serinliğini hissetti.

"Bay Richter, ilaçların etkisi geçene kadar yatakta kalmalısınız!" diye ısrar etti Hemşire Kelly, onu fiziksel olarak durdurmak istercesine elini uzatarak.

"Bana şu taburcu kâğıtlarını getirin," diyen Liam sesinin ne kadar gergin çıktığının fark edince, "lütfen," diye ekledi.

"Bu biraz zaman alacak."

"Benim zamanım yok."

Larsen'la konuşması, ardından Leah Nachtnebel'in resmî bir sorgu için FBI merkezine getirilmesini ayarlaması gerekiyordu.

Ama neye dayanarak? Elinde hiçbir kanıt yoktu. Belki de kadının adımlarını takip ederse olay yerinde DNA'sını bulabilirdi. Zaman çok önemliydi!

"Lütfen yatağınıza dönün!" diye ısrar etti Kelly ama Liam damarlarındaki iğneleri çoktan çıkarmıştı.

"Bay Richter, durun!" diye bağırdı Kelly.

Josie kapıdan, "Baba!" diye bağırırken neredeyse elindeki kek tabağını düşürecekti.

"Deli misin sen?" diye azarladı annesi Liam'ı.

"Ben... Ben—"

"Dinlenmen ve bütün geceyi ağlayıp dua ederek geçiren kızını korkutmayı bırakman gerekiyor!" dedi annesi, dehşetle bakan Josie'ye eliyle işaret ederek.

Liam zayıf bir gülümsemeyle, "Balkabağım, babanın sadece... Tuvalete gitmesi gerekiyor," diye yalan söyledi. Josie'nin yüz kasları anında gevşedi. Güzel. Yutmuştu. Ancak Hemşire Kelly ve annesi gözlerini ona dikmişti.

"Taburcu belgeleri?" diye fısıldadı Hemşire Kelly, Josie'nin duyamayacağı şekilde.

Liam, "Onlar hakkında yarın konuşuruz," dedi.

Kelly iç çekip başıyla onayladı. "Pekâlâ. Tuvalete gitmeniz gerekirse size yardım etmem gerekecek. Düşerseniz, bu benim hatam olur."

Liam başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz."

Hemşire Kelly kollarını kavuşturdu. "Peki, tamam. Ama işiniz bitene kadar tuvalette sizinle birlikte bekleyeceğim."

"Peki, git Liam," dedi annesi ve kanepenin üzerindeki dizüstü bilgisayar çantasını aldı. "Ondan sonra da dizüstü bilgisayarda birlikte film izler ve kek yeriz. Öyle değil mi, balkabağım?"

Josie kocaman sırıtarak Liam'ın yatağına uzandı, kekini çoktan yemeye başlamıştı. "Aralarından seçim yapabileceğimiz üç filmimiz var."

Liam ona baktı ama aklı hâlâ Leah Nachtnebel'deydi.

"Beyaz bir tuval üzerindeki bir damla kırmızı kan gibi," diyen yumuşak sesi zihninde yankılanıyordu.

"Baba!" diye bağırdı Josie. "Dinliyor musun?"

"Tabii ki. Filmi sen seç, sadece büyükannenin seni tekrar *Doktor Jivago*'ya ikna etmesine izin verme," dedikten sonra sinirli hemşire Kelly'nin yanından topallayarak tuvalet kapısına doğru ilerledi.

Hemşire Kelly kapıyı arkalarından kapatırken annesinin, "Nedenmiş o?" diye bağırdığını duydu.

"Çünkü o lanet şarkı haftalarca aklımdan çıkmıyor!" diye bağırdı Liam. Kelly'ye arkasını dönmesini işaret etti.

"Rica etsem?"

Hemşire Kelly gözlerini devirip arkasına döndü.

Oradan mümkün olduğunca çabuk, tercihen yarın veya en geç ertesi gün çıkması gerekiyordu. Eğer Murray sözünde durduysa, şimdiye kadar Leah Nachtnebel'in davasına bakan ve onu Kim Arundel Psikiyatri Hastanesi'ne gönderen polis memurunu bulmuş olmalıydı... Tıpkı Harris gibi. Aynı yaşlardaydılar. Başkalarının söylediklerine rağmen, orada grup konuşma terapisi ve koro çalışması sırasında tanışmadıklarına dair kimsenin elinde somut bir kanıt yoktu. Şansı yaver giderse, onunla yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu dumanı tüten silah, bu olabilirdi. İşine mal olsa bile, Leah'nın gizemini çözecek ve mümkünse suçlarını ortaya çıkaracaktı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Emniyet Amiri Murray, kırmızı Tesla'sının camını indirip Liam'ı küçük bir baş hareketiyle selamladı. Hemşire Kelly, bir çöp torbası içinde birkaç eşyasını taşıyan Liam'ı yoğun hastane kapısından tekerlekli sandalyeyle çıkarıyordu. Daha da kötüsü, Liam'ın üzerinde eski bir Britney Spears tişörtü ve somon rengi bir pantolon vardı; annesinin ona getirdiği yeni giysiler bunlardı. Eski odasının dolabından getirmişti, şu andaki evinden değil.

Önlük giymiş bir grup genç tıp öğrencisi, Musa'nın yardığı deniz gibi Liam'ın önünde ikiye ayrıldı. Liam, emniyet amirinin bakışlarına zorlukla dayanabiliyordu. Üstünde Britney tişörtüyle, neredeyse yarı yaşındaki bir kadın tarafından itilen bir sandalyede oturmak her erkeğe kendini aptal gibi hissettirirdi ama bu, hastaneden çıkış izni alabilmek için anlaşmanın bir parçasıydı. Bu yüzden, çelik bakışlı ve inatçı hemşireyle yaşadığı sayısız tartışmanın ardından, her seferinde yenilen taraf kendisi olduğu için sonunda razı gelmişti.

Kapıdan geçer geçmez Liam tekerlekli sandalyeden kalkınca bir kez daha Kelly'nin onaylamayan bakışlarına maruz kaldı.

"Teşekkür ederim, Kelly. Buradan sonrasını hallederim."

"Kendinize iyi bakın, Bay Richter."

Bıçaklandığı yerler acırken Liam, "Bakacağım," dedi.

Kelly, içeri girerken başını iki yana sallıyordu.

Murray arabadan inip aceleyle Liam'a yolcu kapısını açtı.

"Lütfen, siz bari yapmayın," dedi Liam ve emniyet kemerini bağlarken yüzünü buruşturdu.

"Ne yapmayayım, Richter?" Murray direksiyona geçip arabayı sürmeye başladığında kaşlarını çattı. "Bıçaklanmışsın ve neredeyse ölüyormuşsun gibi davranmayayım mı?"

Liam dudaklarını büzdü.

"Bence şu anda hastanede olmalıydın." Murray kısık gözleriyle, yıpranmış Britney Spears tişörtüne kısa bir süre baktı.

"Endişenizi takdir ediyorum ama ben iyiyim."

Murray kaşlarını çatarak pembe pantolona baktı ve sonra başını salladı.

"Peki, kim bu Leah Miller? Gerçekten kırmızılı kadının o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Liam, Murray ile konuşurken Leah Nachtnebel'i eski Miller kimliğiyle ilişkilendirmekten dikkatle kaçınmış, Liam'ın dünyanın en ünlü piyanistini sağlam bir kanıt olmadan şüpheli olarak hedef aldığını öğrenmesi halinde Murray'in Larsen'ın tarafını tutabileceğinden korkmuştu.

"Oldukça eminim. Ancak bu şimdilik kayıt dışı bir görev olduğu için, kanıtım olana kadar ayrıntıları kendime saklasam daha iyi olur. Kendi kariyerimi mahvedebileceğini bile bile bir seçim yaptım ama başkalarını da benimle birlikte dibe çekmek istemiyorum."

"Beni çökertmek için son derece güçlü biri gerekir."

Leah kraliçelerin ve başkanların evlerinde sahne almıştı ve bir şekilde mafyayla da bağlantılıydı. Bulanık görüşünü netleştirmek için gözlerini kısarak GPS'e bakan Liam, kaşlarını çattı.

"Korkarım ki o, bunu yapabilecek bağlantılara sahip olabilir."

Murray, I-95 rampasından kuzeye, Maine'e doğru çıktı ve akan trafiği takip etti.

"Bu adam hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu Liam.

Murray yola odaklandı. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Adı Chris Davis. Hayatı boyunca polis olarak çalışmış. Sonra annesi ölmüş ve Portland yakınlarındaki çiftliği ona miras kalmış. Oldukça eski kafalı ve kurallara uyan birine benziyor. Kendi başına taşraya taşındığından beri biraz kafayı yemiş."

"Delirmiş mi? Nasıl?"

"Çoğunlukla komplo teorileri. Uzaylılar tarafından kaçırılma ve Ay'a hiç ayak basılmaması gibi şeyler. Ona FBI'dan olduğunu söyleme. Çok fazla *Gizli Dosyalar* bölümü izlemiş ve FBI'ın da bu işin içinde olduğunu düşünüyor."

"Hangi işin?"

Murray'in ince dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Her şeyin."

Liam gözlerini devirip otoyolun yanındaki tarım arazilerine baktı. "Harika."

Liam'ın hâlâ vücudunda bulunan ağrı kesiciler sayesinde araba yolculuğu oldukça hızlı geçti. Yolculuğun yaklaşık otuzuncu dakikasında Liam ağırlaşan göz kapaklarına daha fazla dayanamadı ve istemsizce uyudu.

"Uyan," dedi Murray, Liam'ın omzuna dokunarak. Liam irkilerek uyandı ve eli içgüdüsel olarak belinde silahının olması gereken yere uzandı.

Murray, "Benim, Richter," diyerek onu rahatlattı. "Geldik."

"Ben..." Liam elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim."

Murray yüzünde anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Ben bir Irak gazisiyim. Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Sonra arabadan indi ve pantolonunu deri kemerinden tutup yukarı çekti.

Öğle sonrası güneşi bulutların ardından çıkmıştı ve Davis'in köhne çiftlik evinden sıcak bir şekilde yansıyordu. Paslı hurda arabalar arazinin etrafına dağılmıştı ve her yerde yabani çalılarla ağaçlar büyümüştü. Birkaç tavuk ve onlara doğru topallayarak kuyruğunu sallayan yaşlı bir labrador retriever dışında hiçbir hayvan yoktu.

Liam hayvanın yumuşak tüylerini okşadı.

"Siz Emniyet Amiri Murray misiniz?" diye bağırdı yaşlı bir adam, elinde pompalı tüfekle kırmızı çiftlik evinden çıkarken. Kirli beyzbol şapkası yana doğru sarkmıştı ve kot tulumu, göbeğini oldukça sıkıyordu. Bir gözü diğerinden çok daha büyük olan adamın belirgin yüz hatlarını unutmak zordu.

Murray rozetini çıkararak, "Ta kendisi," dedi ve kısa bir baş hareketiyle Liam'ı işaret etti. "Bu da benim yeğenim."

Bay Davis beyzbol şapkasını yukarı kaldırıp kel kafasını kaşıdı.

Davis, başıyla Liam'ı işaret ederek, "Onun nesi var?" diye sordu, gözlerini onun kıyafetine dikilmişti.

Murray Davis'e doğru yürüdü, av tüfeğinden veya sert ses tonundan etkilenmemişti. "O yeni nesilden. Onlar senin benim gibi görünmüyor pek."

Davis sırıtarak tüfeğini verandanın direğine dayadı. "Gerçekten de öyle."

Davis yorgun bir iç çekişle verandanın gölgeliğinin altındaki açık hava sandalyelerinden birine oturdu. Murray onun karşısına oturdu ve Liam'ın da aynısını yapmasını bekledi. Lanet olası sandalye ıslaktı ama Liam ayağa kalkıp pantolonunu silen tek kişi olmayı reddetti.

"Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Davis. "Bilmeniz gereken her şeyi size anlatırım. Bir kez polis olan, her zaman polistir."

İşte bu, bir kez olsun harika bir haberdi. Liam boğazını temizledi. "Seksenli yıllarda Bover Polis Departmanı'nda mı çalıştınız?" diye sordu.

Koltuğunda doğrulurken Bay Davis'in yüzünü bir gurur ifadesi kapladı. "Evet."

"Bir vaka vardı," dedi Murray, "küçük bir kız."

"Adı," diye araya girdi Liam, "Leah idi—"

"Miller," dedi Bay Davis. "Babası kasabadaki benzin istasyonunun sahibiydi."

Murray ve Liam birbirine baktı.

"Sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Böyle bir şey asla aklınızdan çıkmaz. Bunca yıllık memuriyet hayatımda, bir daha böyle bir şeyle karşılaşmadım."

"Ne olmuştu?" diye sordu Liam öne doğru eğilerek.

"Hikâyenin tamamını bilmiyorum. Kız hiç konuşmadı. Ne bana ne de başkasına. Yani dosyayla ilgili herhangi bir sorun veya da nakledildiği hastaneyle ilgili herhangi bir dava varsa—"

"Öyle bir şey değil," diye araya girdi Murray. "Sadece bize bildiğin her şeyi anlat. Sorun çıkarmayacağız."

Davis terli alnını sildi ve beyzbol şapkasını sandalyenin kolçağına koydu.

"Mutfakta kahve yapıyordum ki istasyonun giriş holünden gelen kesik kesik nefes seslerini duydum. Sekreterimiz Eileen beni çağırdı. Sesi paniklemiş gibiydi. Silahımı çekip girişe koşarken üzerime kahve ve su döktüm. Oraya vardığımda yıldırım çarpmış gibi hissettim. Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Bir şeyler ters gittiğinde midenizde oluşan o soğuk hissi bilirsiniz, değil mi?"

Liam ve Murray başlarıyla onayladı.

"Peki ne olmuştu?" diye sordu Liam, dramanın bir kısmını kesmeye çalışarak.

"Girişin ortasında, arkasında kan izleri olan küçük Leah Miller duruyordu. Elinde bir bıçak tutuyordu, baştan aşağı kan içindeydi."

Davis'in dramatik süslemelere olan eğilimini görmezden gelen Liam, gerçeklere odaklanmaya çalıştı. "Kanla kaplı bir bıçak mı?"

"Elinde kanla kaplı bir bıçakla karşımda duruyordu işte," diye doğruladı Bay Davis. "Ama işin en ürpertici kısmı bu değildi. Yeşil gözlerini bana dikip doğruca yanıma geldi ve bıçağı bana uzattı. Sonra da, 'Ben bir çocuğu bıçakladım,' dedi. Aynen böyle. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi."

Liam, Leah'yı üstü başı kana bulanmış küçük bir kız olarak hayal ederken neredeyse yüksek sesle nefes alıyordu. "Bir çocuğu bıçaklamış mı dedin?"

Davis sanki sahneyi zihninde yeniden yaşıyormuş gibi başıyla onayladı. "Kesinlikle evet. Sesinin tonu... Sanki içine cin girmiş gibiydi. Hâlâ aklımdan çıkmayan kısmı bu."

Liam'ın aklından milyonlarca soru geçiyordu ama bir tanesini bile kelimelere dökemiyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Murray.

"Bildiğimiz kadarıyla kasabanın kabadayısı ona tecavüz etmeye çalışmış. Bayan Garcia'nın kedilerini öldürdüğü ve başka şikayetler olduğu düşünülürse, bu inandırıcı. Küçük bir psikopat olduğu kesin. Bu yüzden kimse olayı büyütmek istemedi. Kim Arundel Psikiyatri Koğuşu'nda kalmasını tavsiye ettik ve bildiğim kadarıyla ailesi de bu tavsiyeye uydu."

"Çocuğun kim olduğunu biliyor musun?"

Lütfen Harris de. Lütfen Harris de. Söyle. Lanet olsun. Harris de!

Davis burnunu ovuşturdu. "Ethan Green. İşe yaramazın teki."

"Ona ne oldu? Hâlâ Bover'da mı yaşıyor?" diye sordu Murray.

Bay Davis başını iki yana salladı. "Annesinin aklı başında değildi. Ethan tutuklandıktan sonra, taciz suçlamasıyla gündeme gelen eski bir rahiple evlendi. Eyalet dışına taşındılar ve Ethan'ın davasını naklettirdiler, bu yüzden, üzgünüm ama bu konuda size yardımcı olamam."

Kahretsin.

"Peki, ya Leah Miller? Ona ne oldu?"

Yaşlı labrador topallayarak verandaya çıktı ve Bay Davis'in önüne yerleşti. Köpek, sevilmek istercesine patisini adamın dizine koydu. Davis, köpeğin başını şefkatle okşayarak onun isteğini yerine getirdi.

"Bover küçük bir kasaba," diye devam etti Bay Davis. "Böyle bir skandalı öylece unutamazsınız. Babası benzin istasyonunu sattı ve Miller'lar buradan taşındı."

Bay Davis, Harris ile Leah'yı birbirine bağlayabilseydi bu gerçek olamayacak kadar iyi olurdu. Ama bu ziyaret yine de işe yaramıştı.

"Başka sorunuz yoksa ben içeri girip *İlk Görüşte Düğün* bölümümü bitireyim." Davis ayağa kalktı ve gülerek başını salladı. "Bu aptallar tanımadıkları birileriyle evleniyorlar," diye mırıldandı.

İkili arabaya doğru ilerlerken, yaşlı sarı labrador da topallayarak arkalarından geliyor, kuyruğunu coşkuyla sallıyordu.

"Kırmızılı kadının Leah Miller ve bıçakladığı çocuğun da Harris olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Murray, nihayet kendisine yetişip yolunu kesen köpeği sevmek için durunca.

"Bu mümkün. Annesinin Harris'in çocukluğu konusunda bizimle konuşmayı reddettiği önemli bir boşluk var," dedi Liam.

İkisi de arabaya bindi. Ancak konuşmak yerine ağır bir sessizlik içinde oturdular.

Sonra Liam'ın aklına çılgınca bir fikir geldi. O kadar çılgıncaydı ki bu düşünceyi o sırada birileriyle paylaşmaya korkuyordu. Ya kırmızılı kadın, Leah Nachtnebel, Harris'i tanımakla kalmayıp, şiddet dolu geçmişi göz önüne alındığında, onu öldüren kişiyse...

Liam sertçe nefes verip başını iki yana salladı. Bu, akla getirmek için bile fazla çılgıncaydı. Ama yine de neden olmasındı ki? Şimdiye kadar başka hiçbir şey mantıklı gelmemişti. Ve bilincini kaybetmeden hemen önce siluetin ona fısıldadığı sözler... Leah'dan başka birinin bu sözleri söylemiş olma ihtimali yok denecek kadar azdı. Ama eğer

kırmızılı kadın *ve* Anna'nın evindeki siluet oysa, Liam'ı neden kurtarmıştı?

"Richter?"

"Hmm?"

Liam gözlerini Murray'e çevirince, onun arabayı henüz çalıştırmadığını fark etti.

"Nihayetinde bu senin kararınız ama bence Larsen'a tüm bunları anlatmanın zamanı geldi. Bazen bir pislik gibi görünebilir ama iyi bir adamdır. Irak'ta onunla birlikte görev yaptım."

"Larsen'la birlikte mi çalıştınız?"

Ön camdan dışarı bakan Murray'in gözleri çakıllı yolun ortasında oturan sarı labradora takıldı. "Aynı müfrezede değildik ama Orta Doğu'da onunla birkaç görevde birlikte çalıştım. Askerlik görevini yerine getirirken, gurur duyulacak pek çok şey olur. Ve bir o kadar da geceleri seni rahatsız eden şeyler. Ama günün sonunda, Larsen bizim arkamızı kollayan iyi adamlardan biriydi. Doğru olanı yapacağı konusunda ona güvenebilirsin."

Mantıklı geliyordu. Liam soruşturmasını daha fazla gizli tutamazdı. Aslında, yüzyılın en ünlü klasik müzik dehası hakkında adaleti sağlamak istiyorsa sadece Larsen'a değil, FBI'ın tüm gücüne ihtiyacı vardı.

"Haklı olabilirsiniz."

Murray başıyla onaylayıp arabayı çalıştırdı. "Nereye? Eve mi?" diye sordu, parmağını arabanın GPS'inin üzerinde gezindi ve varış yerine Boston yazdı.

Liam neredeyse onaylayacaktı ama sonra oturduğu yerde doğruldu. "Aslında, beni başka bir yere bırakabilir misiniz? Yolumuzun üzerinde. Zaman kısıtlı, yoksa sormazdım."

"Tabii ki."

Murray hâlâ arabayı sürmeye başlamayınca Liam dönüp ona baktı.

Murray elleriyle direksiyonu kavramıştı. "Bu Harris vakası, ölene kadar peşimi bırakmayacak. Pek çok berbat şey gördüm ama bu seri katil saçmalığı... Bununla nasıl başa çıktığınızı bilmiyorum."

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi Liam, Murray'in gözlerindeki samimiyeti fark ederek.

"Hayatım boyunca pek çok insanla tanıştım Richter, ama sen çok farklısın. Bir daha bana ihtiyacın olursa yine yardım ederim."

Liam onun gözlerine baktıktan sonra başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Ağrı kesici olarak ne verdilerse onunla bir bira içmene izin var mı? Ben ısmarlarım." Murray gülümseyip arabayı sürmeye başladı.

Liam da gülümsedi. "Hiç sorun değil. Bana bunun ilaçları daha eğlenceli hale getireceği söylendi."

Murray güldü. "Bu iyi anlama gelmiyor olabilir. O zaman başka sefere."

"Eğer hala ısmarlıyor olursanız... Çünkü o zamana işsiz kalmış olabilirim."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liam, Murray ile birlikte Doğu Lincoln Yolu'na vardığında burada bıçaklandığı geceye benzer bir dehşet sahnesiyle karşılaşacağını düşündüyse de yanılmıştı. Yıkık dökük evlere rağmen, daha birkaç gün önce onu neredeyse öbür dünyaya gönderecek olan mahalle şimdi akşam güneşinin son ışıklarının tadını çıkaran cennet gibi bir manzara sunuyordu. Murray arabayı Anna'nın evinin önüne park ettiğinde bisikletli küçük bir grup çocuk yüksek sesle gülerek ve kurtlar gibi uluyarak yanlarından geçti.

Murray, "Bekliyorum," diyerek koltuğunda geriye yaslandı ama Liam başını iki yana salladı.

"Gerek yok, eve Uber'le giderim."

"Emin misin?"

"Evet, bu biraz zaman alabilir ve ben zaten yeterince zamanınızı aldım. Ayrıca yalnız olduğumu görmesi daha iyi olur."

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Liam tokalaşmak için elini uzattı. "Teşekkür ederim amirim."

Murray başıyla onayladı. "Sen iyi bir adamsın, Richter. Federaller artık seni istemezse beni ara. Senin gibi bir adam işime yarayabilir."

Liam, "Bu teklifinizi er ya da geç kabul edebilirim," diyerek arabadan indi. Murray bir kez korna çalıp oradan uzaklaştı.

Liam sokağı geçene kadar ön kapının açık olduğunu fark etmemişti. O gecenin dehşetini hatırlayınca buz bir şok dalgasıyla sarsıldı. İçinde eşyalarının bulunduğu plas-

tik poşet parmaklarının arasından kaydı ve yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde hızla verandaya doğru topallayarak yürüdü.

Ön basamakları ikişer ikişer çıkarken, Anna büyük bir kutuyla evden çıktı. Neredeyse çarpışacak gibi olunca ürküp meraklı bakışlarla birbirlerine baktılar. Bir zamanlar kapıya barikat kuran sarı OLAY YERİ – GEÇİLMEZ bandı şimdi yere düşmüştü. Liam'ın, garaj yolundaki dolu araba, açık kapı ve Anna arasındaki noktaları birleştirmesi birkaç saniyesini aldı.

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedi Liam, Anna'nın elindeki kutuya bakarak. Bir araba kapısının açılına sesini duydu ve Liam dönünce Anna'nın yaşlarında bir kadının garaj yoluna park etmiş arabadan indiğini gördü. Liam başını sallayarak diğer kadına olduğu yerde kalmasını işaret eden Anna'ya döndü.

"Sorun yok," diye seslendi Anna ve kadın da kısa bir baş hareketiyle karşılık verdikten sonra dikkatini elindeki telefona verdi.

Anna karton kutuyu yere bırakırken, "Birkaç şey almamın sorun olmayacağını söylediler," diye mırıldandı. Kahverengi saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, bakışlarını Liam'ın gözlerinden kaçırarak kutuya sabitledi.

"Tabii ki."

"Ben... Ben zaten polise ve FBI'a hatırladığım her şeyi anlattım," dedi Anna, sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

Liam sakince, "Biliyorum," diye cevap verdi.

"Başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Yemin ederim. Sadece dolapta kendime geldiğimi ve polisin yüzüme el feneri tuttuğunu hatırlıyorum."

"Sorun değil."

Yine de sanki büyük bir suçluluk duygusu altında ezilmiş gibi bakışlarını Liam'dan kaçırması, Liam'a gerçeği söylemediğini gösteriyordu.

Liam, Anna'yı son gördüğünde tam bir şok halindeydi. Ona seslenip kaçması için yalvardığında irkilmemişti bile. Yatılı bir psikiyatri ünitesinde yatıp tavana boş boş bakmak yerine, tekrar yürümesi ve konuşması bir mucizeydi. Patel'i onun öldürmüş olmasına imkân yoktu. O gece Liam bayıldıktan sonra bir şey olmuştu ve her neyse, daha doğrusu *her kimse*, Anna'nın konuşmasını engellemek için ona ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Benim yüzümden yaralandığınız için çok üzgünüm," dedi Anna. Ses tonu, samimi olduğuna şüphe bırakmıyordu.

"Senin yüzünden değil," dedi Liam gülümseyerek. "Keşke onu daha önce durdurabilseydim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. "Ben de. Ama beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Eğer siz olmasaydı—" Devamını getiremedi.

Ben olmasaydım ne olurdu, Anna? O zaman Patel'i gerçekten öldüren kişi ikimizi de kurtarmak için çok mu geç kalmış olurdu?

Liam nazik ama meraklı bir gülümsemeyle ona baktı. "Düşünme."

Aynı çocuk grubu yine bisikletleriyle caddeden aşağı iniyor, artık ulumak yerine havlıyorlardı.

"Her neyse. Gitmem gerek," dedi Anna. "Bana ihtiyacınız olursa telefon numaram sizde var. Ama dediğim gibi, hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Tamam, eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana haber

ve—" Liam'ın yan tarafına bir acı saplandı ve yüzünü buruşturarak derin, acı dolu bir nefes aldı. "Üzgünüm," diye inleyerek pantolonunun cebinden küçük turuncu ilaç şişesini çıkardı. Anna dikkatle onu izlerken zorlukla iki hap yuttu ama biri boğazına takıldı. Bu boku içmeyi gerçekten istemiyordu –çoğu dozu atlamıştı– ama bu önemliydi.

"Su ister misiniz?" dedi Anna endişeyle.

"Evet, lütfen."

Anna hızla içeride kayboldu ve kısa süre sonra bir bardak suyla geri döndü. Liam memnuniyetle alıp içince, boğazına takılan hapı midesine gönderdi.

"Teşekkür ederim," diyerek boş bardağı ona uzattı. Anna'nın yüzündeki suçluluk ifadesi, Liam'ın yaralanmasından sorumlu olduğunu hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Merak etme, iyi olacağım, ama—" Liam telefonunu çıkardı ve Leah'nın konser duyurularının yapıldığı internet sitesindeki bir fotoğrafını gösterdi. "Şu kadına bir bak ve eğer onu görürsen—"

Anna'nın gözlerinin şok içinde açıldığını gördüğü anda sustu.

Kız kıpırdamadan durup Leah'nın fotoğrafına baktı.

"Anna?" dedi Liam. "Şu anda bana tek kelime bile söylemek zorunda değilsin. Ama sana yalvarıyorum, senin için hayatımı tehlikeye attım ve bunu, gözümü kırpmadan tekrar yaparım. Karşılığında sadece basitçe başınla onaylamanı istiyorum, başka bir şey değil. Çok küçük olabilir. Ya da sadece göz kırp."

Anna fotoğrafa bakmaya devam ettikten sonra gözlerini Liam'a dikti.

"Lütfen," diye yalvardı Liam. "Lütfen. Patel'i öldüren kişi bu mu?"

Kız bir telefona, bir Liam'a baktı. Liam tam onu kaybettiğini düşündüğü anda Anna nihayet başıyla onayladı ve aynı anda yerdeki kutuyu alıp kapıyı arkasından kapattı. Birkaç saniye içinde arkadaşının arabasına binmiş ve garaj yolundan çıkmışlardı.

Liam yavaşça telefonunu indirdi, bakışları, Anna ve arkadaşının sanki Liam da kaçmaya çalıştıkları hayatın bir parçası gibiymiş gibi oradan uzaklaşmasını izledi ki dürüst olmak gerekirse öyleydi de.

Ama o noktada bunun bir önemi yoktu. Yapbozun eksik parçaları nihayet yerine oturmaya başlamıştı ve ortaya, öylesine akla hayale sığmayan, öylesine dehşet verici bir tablo çıkmıştı ki bunu anlamakta zorlanıyordu.

Düşünceleri onu rehin alırken dünya yavaşça renklerini yitirdi. Tüm kanıtları ve olayları tekrar tekrar gözden geçirdi.

Harris.

Kırmızılı kadın.

Patel.

Anna.

Hatta Domizio.

Bir orman yangınına doğru uçan ve ışığın cazibesine kapılan güveler gibilerdi.

Ve bu durumda, orman yangını Leah Nachtnebel'di.

Güzel.

Gizemli.

Dâhi.

Sır dolu.

Beyaz bir tuval üzerindeki kırmızı bir kan damlası, tüm dünyanın görebileceği bir yerde saklanıyor.

Seri katillerin seri katili.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Liam, Boston Senfoni Salonu'nun karşısındaki loş ışıklı burger restoranında, pencere kenarındaki masasında oturuyordu. Bardan gelen ışıklar ifadesiz yüzüne yumuşak bir parıltı yayıyordu. Şehre karanlık çökmüştü ve Senfoni Salonu'nun ışıklı cephesi bir tiyatro sahnesindeki projektörler gibi parlıyordu. Viskisinin kalanını yudumlarken anlamsızca gülümsedi. Zihni bitkin düşmüştü, düşüncelerini toparlayamıyordu.

"Tuval," diye mırıldanarak boş bardağı bir ellilikle birlikte masaya koydu. Sonra yavaşça ayağa kalktı, elini bir an pantolonunun arkasındaki, buraya gelirken evinden aldığı silahın soğuk metali üzerinde gezdirdi.

Gecenin serin esintisi onu tüm bunların bir rüya olmadığını anlayacak kadar kendine getirdi. Sarhoş değildi ama iki kadeh viskiyle karıştırdığı haplar, onu kendinden geçirmişti. Zihnindeki bulanıklığın geri kalanı, hayatı boyunca karşılaştığı en dahiyane varlık tarafından kapana kısılmanın getirdiği zihinsel karmaşanın bir sonucuydu.

"Senin şaheserinde ben kimim, Leah Nachtnebel?" diye mırıldanarak caddenin karşısına geçti. Konseri dinleyecek konukları getiren ilk arabalar, girişin önünde sıralanmıştı.

Liam, meraklı bakışların ve mırıldanmaların arasından geçerek Senfoni Salonu'na adım attı ve kendisine doğru koşan güvenliğe rozetini gösterdi. Görünüşüne bakılırsa onları suçlayamazdı.

Doğruca personele özel alana ilerledi ve içeri girmek için rozetini bir müzisyene gösterdi. Çok geçmeden büyü-

leyici bir piyano parçasının yumuşak melodisini duydu. Sanki transa geçmiş gibi sesi takip ederek Leah'nın odasını geçti ve sahneye ulaştı.

"Ben sadece bir piyonsam, neden bu kadar uzun süre hayatta kalmama izin verdin?" diye mırıldandı Liam, müzik etrafında yükselirken.

Liam, Leah Nachtnebel gibi kişilerin perde arkasında hiçbir tepki görmeden faaliyet gösterdiği bir dünya olduğu düşüncesine katlanamıyordu. Tüm hayatını adaleti ve yasaları korumaya adamıştı. Düzen olmazsa kaos hüküm sürerdi. Leah'nın varlığı, inandığı her şeye meydan okuyordu.

Liam elini silahına koyup sahneye giden merdiveni çıktı ve gölgelerden çıkıp ışıklı platformun aydınlığına adım attı.

KIRKINCI BÖLÜM

Mozart'ın Requiem Re minör'ü, K 626.

Soğuk piyano tuşları parmaklarımın her komutuna itaat ediyor, çoğu kişi için göz yaşartıcı ama benim için anlamsız bir ses yaratıyordu. Ya da en azından eskiden böyleydi. Şaşırtıcı bir şekilde, ben çaldıkça müzik içimde derin bir şeyler uyandırmaya başlamıştı. Çalarken göğsümde bir karıncalanma gibi hissettiğim, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir sıcaklıktı bu. Yine de bu duyguyu birkaç gün önce ilk kez hissettiğimde hayatımın en güzel anlarından birini yaşamıştım. Bir gün bir şeyler konusunda derinlik ve tutku hissedebileceğim umuduyla, yeniden doğduğumu hissetmiştim.

Konser salonu karanlıktı, prova yaptığım sahne parlak projektörlerle aydınlatılmıştı.

Ajan Richter'in uzun gölgesini, parke zemin henüz onun dikkatli ama temkinli adımları altında gıcırdamadan önce gördüm.

İrkilmedim veya dönmedim. Parmaklarım tuşların üzerinde zahmetsizce hareket etmeye devam etti.

"Silahı indirebilirsiniz, Ajan Richter. Kuyruklu piyanomun alt tarafına bantlanmış bir silahım olmadığına dair size söz verebilirim."

Sessizce tam arkamda durdu, uzun gölgesi beni bütünüyle yutuyor, parmaklarımın altındaki tuşları kararttıyordu. Nazik notalar, salondaki tek ses olarak zamanı yavaşlatıyor ve düşsel bir atmosfer yaratıyordu.

"Gül için teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz," dedi sonunda, önüme geçerek. Tabancasını usta bir hareketle

kemerine geri yerleştirip kuyruklu piyanomun kenarında durdu.

"Söyleyin bakalım," dedi, "Greg Harris çocukken size tecavüz etmeye çalışan çocuk muydu? Kendi bıçağıyla boynunu kestiğiniz çocuk?" Onda bir gariplik vardı. Kelimeleri hafifçe geveliyordu.

Çalmaya devam ettim. Hiç etkilenmedim.

"İlaç içerken alkol almamalısınız."

Dudaklarından alaycı bir kıkırdama döküldü. "Bu bir tehdit mi?"

"Tam tersi."

Aramızda kısa bir ateşkes gibi bir sessizlik yaşandı.

"Buraya beni tutuklamaya mı geldiniz, yoksa Larsen'ın bu ziyaretten haberi yok mu?"

"Görüyorum ki üstlerim hakkında araştırma yapmışsınız."

"Onun gibi bir şey."

"O zaman bunun özel bir ziyaret olduğunu duymak sizi rahatlatabilir."

Parça zirveye ulaşırken dikkatimi kreşendoya verdim. "Ne amaçla?"

Ürkek bir ata yaklaşır gibi yavaşça yanıma gelip elini kuyruklu piyanonun üzerine koydu.

"Gözlerimin içine bakıp kırmızılı kadın olmadığınızı söylemenizi istemek için. Harris'i veya Patel'i öldürmediğinizi. Benim deli olduğumu ve bunların hiçbirinin doğru olmadığını. Sadece gözlerimin içine bakın ve bunların hiçbirini yapmadığınızı söyleyin, ben de arkamı dönüp bir daha asla geri gelmeyeyim."

Ellerimi aniden tuşlardan çekip melodiyi vaktinden önce kestim. Dönüp doğruca Ajan Richter'in koyu kah-

verengi gözlerine baktım. O da bana kararlılıkla, meydan okurcasına baktı. Çıkık elmacık kemikleri ve güçlü çenesinde üç günlük sakallar vardı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar, ne kadar yorgun olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Yine de yorgun ve çaresiz bir adamın neler yapabileceğini biliyordum.

Söylenmemiş sözlerimle, yüklü havayı içime çekerken gözlerim hafifçe büyüdü.

Büyüleyici. Ajan Liam Richter'e bakarken aklıma gelen tek şey buydu. Akıllıca bir seçim yaptığımı biliyordum. Saniyeler cevapsız geçerken gözlerini kıstı. Sonra alkışlamaya başladı, yavaş ve tok ses, boş salonda yankılanıyordu.

"Bravo, Bayan Nachtnebel."

Alkışlamayı bırakıp kollarını iki yanına indirdi.

"Ama görüyorsunuz, mesele şu ki bokun içinde çok uzun süre oynadığınızda, sizin gibi biri bile benim gibi birinin fark edebileceği kadar kirleniyor." Başını iki yana salladı. "Sanırım hiçbirini kabul etmeyecekseniz nedenini sormanın bir anlamı yok." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bütün bunlar hakkında beni en çok rahatsız eden ne biliyor musunuz? O gece Patel'i öldürenin siz olduğunuzu biliyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir katilin tarafına çekmek için Anna'ya ne söylemiş olabileceğinizi anlamıyorum."

Ona en azından bunun cevabını vereceğimi kabul edercesine hafifçe başımı salladım. "İnsanlar tehdit edildiklerinde daha işbirlikçi olma eğilimindedir. Ya da gerçekten minnettar olurlar. Anlattığınız olaylara göre, kızın bana karşı olan minnet duygusu size duyduğundan daha yüksek olacaktır, çünkü size göre onun katilini öldüren bendim. Anna, dünyanın onun gibi bir canavar olmadan

daha iyi bir yer olduğuna inanan birçok insandan biri gibi görünüyor." Başımı yana doğru eğdim. "Yani *siz* hariç birçok insan."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Ben de aynı fikirde olan pek çok insandan biriyim. Nasıl olmayayım? Katili öldür. Dünya daha iyi bir yer olsun. Ayrıca bir kişinin hem yargıç hem de cellat olmasının çok büyük bir güç olduğunu düşünüyorum."

Başımla onayladım. "Birçok insan tek bir yasayı bile çiğnemeden zenginleşmek için bu tür bir gücü kullanıyor. Hepsinin peşine düşmek, içinden çıkılmaz bir iş olurdu."

Bana adlandıramadığım bir duyguyla baktı. "Hepsinin peşine düşmeyeceğim. Sizin peşinize düşeceğim."

Yoğun sessizlik, sahnenin diğer ucundaki merdivenlerden bağıran sahne asistanlarından biri tarafından bıçak gibi kesildi. Salonun karanlığında sadece bir siluet olarak görünüyordu.

"Leah. On dakika içinde kapıları açmak için iznini alabilir miyim?"

İzin ister gibi Ajan Richter'le göz temasını sürdürdüm. Hafifçe başıyla onayladıktan sonra arkasını döndü. "Evet," diye cevap verdim kadına, o da aceleyle uzaklaştı.

Ajan Richter sahnenin kenarına ulaşmıştı, odanın karanlığında kaybolmasına sadece birkaç adım kalmıştı ki dönüp bana son bir kez baktı.

Azimli

Adanmış.

Amaca odaklanmış.

"Tüm dünyanın görebileceği, beyaz tuval üzerindeki kırmızı kan damlası sizsiniz, değil mi Bayan Nachtnebel?"

Sessizce ona baktım.

Başını salladı. "Harika. Gerçekten. Lanet olsun. Çok zekice."

Bir adım daha attı ve silueti, hafızamdaki bir anıdan ibaret kalana dek karanlığın içinde kayboldu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Gürültülü bir kapı vuruşu, Liam'ı yerinden sıçratarak uyandırdı. Şaşkın ve sersemlemiş halde ayağa fırladığında kanepede uyumuş olduğunu fark etti. İki odalı dairesinin panjurlarından süzülen güneş ışınlarına bakarak, Liam muhtemelen sabahın ileri saatleri olduğu sonucuna vardı. Dairesine dönüşünü yarım yamalak hatırlıyordu, uykusuz geçen acı dolu saatler ve akıl almaz düşünceler birbirine karışmıştı. Her iki yarası da gecenin ilerleyen saatlerinde daha da kötüleşmişti ama Liam'ın kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı ve daha fazla ağrı kesici almayı reddediyordu.

"Benim." Çalan kapının ardından Tony'nin sesi duyuldu.

Liam oturma odasında sendeleyerek ilerleyip kapıyı açtı. Parlak güneş ışığı kısa süreliğine gözlerini kamaştırdı ve Tony içeri adım atarken gözlerini kıstı, bakışları endişe doluydu.

"Tanrım. Bok gibi görünüyorsun." Liam'ın üzerindeki Britney Spears tişörtüne baktı. "Belki de seni hastaneye geri götürmeliyiz?"

Liam gözlerini kısıp kanepeye doğru yürüdü. "Saat kaç?"

"Üç."

"Öğleden sonra mı?"

Tony başıyla onaylayıp etrafına bakındı. Daire temizdi ama koridordaki aynada kendi yansımasını yakalayan Liam, gerçekten de bok gibi göründüğünü inkâr edemezdi.

"Neden kendine biraz çeki düzen vermiyorsun? Annen Josie'yi alacakmış, onunla birlikte buraya uğramak

istiyor. Seni kontrol etmem için beni aradı, dün gece onu aradığında E.T.'nin sarhoş hali gibi konuşuyor ve görünüyormuşsun, yine o halde olmadığından emin olmak istedi.

"Tanrı aşkına." Liam şakaklarını ovuşturdu. "Annemle birdenbire bu kadar iyi anlaşmaya başlamanıza sevindim. Sanırım onun için sadece 'sosis gibi kokan adam' değilsin artık."

Tony omuz silkti. "Herkes ikinci bir şansı hak eder. Ve o zamanlar çok fazla sosis yiyordum." Tony kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu. "Zor bir gece miydi?"

Liam kendini kanepeye bıraktı, yumuşak minderler sırtının altında katlandı. "Evet. Gerçekten zor bir geceydi. Ama seni de buna sürüklemek istemiyorum."

"Şey—" Tony bacağına vurdu "—şu an bunun için biraz geç. Seni Britney Spears tişörtün ve dar pembe pantolonun içinde gördüm zaten. O yüzden neden benimle konuşmuyorsun? Elimden geldiğince yardımcı olurum.

Liam dalgın dalgın yere baktı. "Daha fazla kanıta ihtiyacım var. Şimdi söylersem deli olduğumu düşünürsün."

Kanıtları gözden geçirmesine ve Leah ile yaptığı konuşmaları defalarca düşünüp taşınmasına rağmen Liam, onun söylediği hiçbir şeyin hukuk önünde geçerli olmayacağını fark etti. Ona karşı sağlam bir dava açmak için elinde kesin bir kanıt yoktu. Anna'nın başıyla onaylaması, Leah'nın karakolda resmî sorgulama için gözaltına alınmasına bile yetmeyecekti. Dahası, Leah'nın eskort erkek arkadaşı fotoğraftaki kırmızılı kadının o olduğunu fark etmiş olsa da bunu mahkeme salonunda itiraf etmeye istekli olmazdı.

"Hayır dostum, kadını suçlayacak hiçbir şeyim yok. Hiçbir şey. Sıfır. Bu işin dışında kalman daha iyi olur."

Liam, Tony'nin her şeyi bir şakayla geçiştirip onu duşa sürüklemesini bekledi ama Tony dikkatle başını sallayıp ona ciddi bir bakış attı.

"*Kadın* derken şu piyanisti mi kastediyorsun?"

Liam oturduğu yerde doğruldu. "Evet, öyle."

"O zaman bana bildiğin her şeyi anlat."

"Deli olduğumu düşünebilirsin."

"Zaten öyle düşünüyorum. Aslında bir süredir böyle düşünüyorum."

Liam, durumu Tony ile paylaşmanın sonuçlarını dikkatle ölçüp tarttı. Ama burada gerçekten kaybedecek bir şey yoktu. Tony bir arkadaştı ve yapabileceği en kötü şey, tüm bunları Larsen'a anlatmaktı. Ve bu noktada bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi. Herhangi bir yardım, kısa bir uzaklaştırmayla başlasa bile, çöldeki su gibi yardımcı olurdu. Ayrıca, zaten deli gibi görünüyordu, yani o gemi çoktan kalkmıştı.

Liam bir süre daha tereddüt ettikten sonra, öne doğru eğildi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Burada beni gerçekten ikna etmelisin."

"Tamam." Liam iki elini de bacaklarına vurdu. "Greg Harris'i Leah Nachtnebel öldürdü."

Kelimeler, rahatsız edici bir sessizliğe gömülmeden önce, sanki bir mağaradaymış gibi birkaç kez daha yankılandı.

Tony ellerini kavuşturdu, başka tarafa baktı, ağzını açtı, sonra tekrar başka tarafa baktı. "Liam," dedi sonunda akademide kurbanlar üzerinde kullanmaları öğretilen yumuşak tonda.

Liam, "Hayır. Yapma bunu," diyerek onun sözünü

kesti ve kanepenin kenarına doğru kaydı. "Benimle akıl hastanesine gitmem gerekiyormuş gibi konuşma."

"Ama söylediğin şey—"

"Gerçek bu, Tony." Liam ayağa kalkıp kendini işaret etti. "Bana bak."

Tony iç çekti.

"Bana bak dedim, Tony."

Arkadaşı sonunda onun gözlerine baktı.

"Bizim dışımızda kimsenin komik bulmayacağı aptalca şakalar yaparak, berbat bir mesleği sürdürmeye çalışan iki iş arkadaşından daha fazlası olduğumuz bir zaman olduysa, şu anda bana bakmanı ve dinlemeni istiyorum. Ben hâlâ benim, Tony. Liam. Senin için kurşun yiyen adamla, öldürülmek üzere olan bir kadın için üç bıçak yarası alan adamla aynı kişiyim. On yıldır birlikte çalışıyoruz, Tony, On lanet yıl. Ve şimdi, bana deli gibi mi davranmak istiyorsun? Bana bak, Tony. Bana bak ve gerçekten böyle düşündüğünü söyle."

Tony başını iki yana sallayınca, oda bu sefer daha kısa bir süre için sessizliğe gömüldü. "Hayır. Öyle düşünmüyorum."

Liam sanki bir kamyon dolusu beton blok indirmiş gibi kanepenin üzerine kendini sırt üstü bıraktı.

"Güzel," diye homurdandı. "Sonunda biri bana yeniden normal davranmaya başladı."

Kafasını kaşıyan Tony kaşlarını çattı. "Yani gerçekten Leah Nachtnebel'in Harris'i öldürdüğünü, psikopat Dahmer gibi parçaladığını, sonra da bir piyano konseri vermek için Lyft'e bindiğini mi düşünüyorsun?"

"Kulağa ne kadar çılgınca gelse de evet, öyle düşünü-

yorum. Şiddet geçmişi var. Sekiz yaşındayken bir çocuğun boynunu bıçaklamış ve hemen ardından akıl hastanesine gönderilmiş."

"Ciddi misin sen?"

Liam, Tony'nin ses tonundaki değişiklikten cesaret alarak başıyla onayladı. "En çılgın kısmı bu değil. Çocuğun kim olduğunu tahmin et?"

Tony omuz silkti.

"Sekiz yaşındayken öldürmek üzere olduğu çocuğun Greg Harris olduğuna inanmak için nedenlerim var."

Tony bunu bir süre düşündükten sonra inanamayarak başını salladı. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu çocukken sorgulayan polisle tanıştım. Birileri Leah'nın tüm dosyalarını silmek için çok uğraşmış ama Heather, eski bir dosyada psikiyatriye sevk edilmesine yönelik tavsiyeyi buldu."

Yaşadığı şok Tony'nin yüzünden okunuyordu. "Ve polis, çocuğun Harris olduğunu mu söyledi?"

"Hayır. Ama en mantıklı sonuç bu. Bir düşün. Harris'in çocukluğuna dair elimizde hiçbir şey yok. Adam on beş yaşına kadar resmen bir hayalet ve annesi, onun hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddediyor. Bir de Leah Nachtnebel'in sadece olay yerinde bulunması değil, aynı zamanda Harris'in de Kim Arundel Psikiyatri Hastanesi'nde, yani Leah Nachtnebel'in çocukluğunda tedavi gördüğü kurumda hasta olması gerçeği var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Leah'nın kaldığı süreye ilişkin kayıtları almak için tesisi ziyaret ettiğimde, müdür Harris'in dosyaları için orada olduğumu sandı."

"Peki, neden bu bilgiyle bize ulaşmamışlar?"

"Neden ulaşsınlar ki? Harris öldü ve bir seri katili barındırmış olmak, onlar için pek de iyi bir şey olmaz. Toplumun yüzde birinin iç huzurunu bulmak için ödediği aylık otuz bin dolar açısından yani."

"Vay canına," diye mırıldandı Tony.

Liam, Patel'in ölümünden de Leah Nachtnebel'in sorumlu olduğu ve onun diğer seri katilleri hedef alan bir seri katil haline geldiği gibi başka bir çılgın hikâyeye dalmak üzereydi ama Patel iddiasını destekleyecek kanıtları daha da azdı, bu yüzden şimdilik bu konuyu bir kenara bırakmayı tercih etti. Destek toplayabilir ve Leah'nın resmî bir soruşturma için getirilmesini sağlayabilirse, Patel konusunu her zaman yeniden ele alabilirdi.

"Bu dünyaya neler oluyor böyle?" dedi Tony, sanki ekşi bir şey tadıyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

"Biliyorum. Kâbuslarım bile gerçek dünyada olup bitenler kadar berbat değildi."

"Bütün bunları Larsen'a anlatmak zorundayız," dedi Tony. "O olmadan hiçbir şey yapmamızın imkânı yok."

Her ne kadar bunu duymaktan nefret etse de gerçek buydu. Larsen ile son tangonun zamanı gelmişti.

"Biliyorum." Liam ağır çekimdeymiş gibi sehpanın üzerindeki telefonuna uzandı.

"Onu şimdi mi arayacaksın?" diye sordu Tony.

"Bayan Nachtnebel ülkeden kaçmadan önce arasam iyi olur."

"Bunu neden yapsın ki? Senin onun peşinde olduğunu bilmiyor ya."

Liam bu sorudan kaçınarak telefonunu kulağına dayadı.

Tony iç çekti. "Olamaaaz. Bana onunla yüzleşmediğini söyle."

Liam Tony'ye sırtını döndü.

"Ne oluyor Liam! Bunu neden yaptın?"

"Emin olmalıydım."

"Ee, nasıl gitti peki?"

Bok gibi.

"Karmaşık bir ilişkimiz var, tamam mı!"

Telefonun diğer ucundan, "Siz ikiniz ne saçmalıyorsunuz, Richter?" diyen Larsen'ın sesi duyuldu. "Kafanız mı güzel?"

Tony oturduğu yerden bile Larsen'ın öfkeli sesini duyabiliyordu. Elini kurabiye kavanozuna sokarken yakalanan bir çocuk gibi mahcup bir şekilde bakışlarını indirdi.

"Burada kıyamet koptu," dedi Larsen. "Şebeke suyuna zehir karıştıran ve tüm o insanları öldüren adam, bir sonraki OJ avukatı sayesinde paçayı kurtarabilir. Bu yüzden, önemli değilse Tony'ye söyle buraya gelsin, başka zaman konuşuruz, tamam mı?"

Nedeni ne olursa olsun, Liam bu kez Larsen'ın saldırganlığını alttan almadı. Belki de sadece birkaç gün önce görevi başındayken öldürülmek üzere olduğu için, bundan daha fazla saygıyı hak ediyordu. Veya belki de son birkaç ayın, hayatının en çılgın ayları olduğu gerçeğinden dolayı. Her iki durumda da artık umurunda değildi.

"Bu önemli Larsen, bu yüzden bana bir dakikanı ayırmanı rica edeceğim, yoksa Murray'i arar ve durumu onunla hallederim. Bu durum da FBI'ın itibarını zedeleyebilir. Ama eminim ki McCourt anlayışla karşılayacaktır."

Telefonun diğer ucundaki Larsen sessiz kaldı. Liam Tony'ye baktı. Şimdi, Liam ona dönemin en dahiyane pi-

yanistinin bir adamın yüzünü matkapla deldiğini söylediğindeki halinden daha şaşkın görünüyordu.

"Benim," diye devam etti Liam, "Leah Nachtnebel'in kırmızılı kadın olduğuna ve Greg Harris'i onun öldürdüğüne inanmak için güçlü nedenlerim var."

Sessizlik, bağırıp telefonu kapatmasından daha iyiydi.

"Büyük ihtimalle onu çocukluğunda yaşadığı bir olaydan dolayı tanıyordu. Sekiz yaşındayken bir çocuğun boğazını kesmiş ve o çocuğun Harris olabileceğine inanmak için sebeplerim var."

Birkaç saniye boyunca hattın diğer ucundaki ağır nefes alış verişlerden başka bir şey duyulmadı.

"Her..." Larsen'ın sesi titriyordu, boğazını temizledi. "Herhangi bir kanıtın var mı?"

"Harris'in, Leah Nachtnebel'in çocukken gönderildiği yer olan Kim Arundel'de tedavi gördüğünü kanıtlayabilirim. Ayrıca seksenli yıllarda davaya bakan polis memurunun da yerini tespit edebildim. Murray ona bunu yapmasını söylerse tanıklık edeceğinden eminim."

"Murray mi? Murray'i de mi işin içine karıştırdın?" Larsen'ın sesi kendinden geçmiş gibiydi. "Ne... Ona ne söyledin?"

"Fazla bir şey değil. Sadece beni oraya götürdü. Kırmızılı kadının Leah Nachtnebel olduğundan şüphelendiğimi bilmiyor."

Telefondan yüksek sesli bir nefes verme sesi duyuldu. "Güzel. Peki ya Tony?"

Liam başını kaldırıp ona baktı. "O biliyor. Ve bana inanıyor."

Liam telefonunu Tony'ye doğru uzattı, Tony önce itiraz edercesine başını salladı ama Liam ona öfkeli bir bakış

attıktan sonra isteksizce boğazını temizleyip telefona eğildi.

"Merhaba, efendim. Tüm bunlar için özür dilerim. Ama... Richter'in burada bir şeyler yakalamış olduğuna inanmak için nedenlerim var."

Liam gözlerini devirip telefonu tekrar kulağına dayadı. Derin bir nefes alıp son sözlerine hazırlanırken havadaki gerilimi neredeyse tadabiliyordu.

"Larsen, senin altında çalıştığım onca yıl boyunca sana hiç sorun çıkarmadım. Kimse yapmadığında vardiyaları devraldım ve ne olursa olsun arkanı kolladım. Şimdi bana inanmanı istiyorum çünkü inanmazsan, hemen bir taksiye biner, rozetimi masana koyar ve Murray'in bu davayı kendi davası olarak kapatma teklifini kabul ederim."

Telefonunu sıkıca kavrayan Liam, Larsen'ın bir şey söylemesini bekledi. Herhangi bir şey. Bağırmasını, gülmesini veya telefonu kapatmasını. Ama Larsen sessizce hatta kaldı ve ağır ağır nefes aldı. Sanki bir sis aralarındaki havayı doldurmuş ve Liam ile Tony'nin içinde bulunduğu apartman dairesini yutmak üzereymiş gibi hissediyordu. Sonunda Larsen sessizce küfretti.

"Tamam."

Liam başını geriye doğru attı. "Tamam mı?"

Tony, ağzı açık bir şekilde, "Tamam mı?" diye tekrar etti.

"Tamam dedim. Daha fazlasını öğrenene kadar beklemek istiyordum ama dün Harris'le ilgili bir şeye rastladım. Buluşabilir miyiz?" diye sordu Larsen.

"Evet!" Liam hevesle, çökmüş sırtını dikleştirerek, "Evet!" dedi.

"O zaman benimle Harris'in öldürüldüğü yerde buluş. Sana göstermem gereken bir şey var."

Liam'ın içinde aniden yaşanan adrenalin patlaması, kalp atışlarını hızlandırdı. "Ne buldun?"

"Kendin görmelisin. Oraya ne zaman gelebilirsin?"

"Hemen çıkıyorum." Liam arabanın anahtarlarına uzanıp beceriksizce cebine koydu.

"Güzel. Benimle buluşana kadar bu konu hakkında kimseyle konuşma. Ve—" derin bir nefes verdi "—ve Tony'yi de getir."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Tony, yanında Liam ile birlikte, Harris'in öldürüldüğü yere giden orman yolunun en sol şeridinde ilerliyor ve SUV araç çakılların üzerinde sarsılıyordu. Güneş ışığının ılık huzmeleri yoğun yaprakların arasından süzülerek geçiyor, gölgelerinin desenlerini yere ve arabaya düşürüyordu. İnce toz bulutu ve lastiklerin altında ezilen çakılların çıkardığı sesler, oradaki insan yaşamına dair tek kanıttı.

Larsen'ın arabasının, hâlâ o sarı OLAY YERİ – GEÇİLMEZ bandıyla çevrili olan ağacın birkaç metre ötesine park edilmiş olduğunu görmeleri uzun sürmedi.

Liam ve Tony araçtan inip yosun, çimen ve çam ağaçlarının kokusunu içlerine çekerek banda doğru yürüdüler. Liam tam bandı yırtacaktı ki telefonu çaldı. Bilinmeyen bir Boston numarası.

Telefonu açtı. "Alo?" Bir kadının sesi kesik kesik geliyordu. Yalnızca "...İK direktörü... Kim Arundel" dediği anlaşıldı.

"Sizi iyi duyamıyorum; Kim Arundel'den aradığınızı mı söylemiştiniz?"

"Benim adım ... Susan ... sizi ... ne olduğunu söyle ... FBI ajanı gibi görünüyordu ... dosyaları aldı."

"Ah, evet. Beni aradığınız için teşekkür ederim. Yangın sırasında sağlam kalan kutuları toplayan kişiyi teşhis edebileceğiniz söylendi," dedi Liam, bir ağacın arkasından çıkan Larsen'ı başıyla selamlarken. Tony sarı olay yeri bandının altından geçerek Larsen'ın yanına geçti.

"Kısa..." dedi kadının sesi ve tekrar kesildi. "...gözlük ... kaş..."

Liam sessizce küfretti. "Lanet olası hat. Adı neymiş?"

"...en," dedi kadın.

"Ne?"

"...en."

Bu iş hiçbir yere varmayacaktı. Liam, "Sizi sonra ararım, teşekkürler," dedikten sonra telefonu kapatıp Larsen'a döndü.

"Sanki hiçbiri gerçek değilmiş gibi," dedi Larsen cennet gibi orman manzarasına bakarken. Liam bir süre kuşları dinledi ve başıyla onayladı. Yapraklar ve dökülmüş dallar insan varlığına dair her tür kanıtı gizliyordu ve sarı bant olmasa bölge, bir aile fotoğrafı çekimi için ideal bir fon olabilirdi.

"Ama bu gerçek," dedi Tony. "Anılarımda, kâbuslarımda yer almaması ve son nefesimi verirken düşündüğüm son şeyin bu olmaması için Tanrı'ya dua ediyorum."

Larsen dudaklarını büzüp gökyüzüne baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Çok üzgünüm Tony—" sesi acı dolu çıkmıştı "—ama gerçekten öyle olacak." Usta bir hareketle eldivenli elini kaldırdı ve silahını çekip Tony'yi başından vurdu. Tony'nin gözleri ve ağzı bir anlığına dehşetle açıldı, ardından cansız bedeni yere yığıldı, yapraklar kısa bir an etrafta uçuştu ve sonra, kan ve beyin parçalarının üzerine düştü.

Larsen silahı ona doğru çevirirken Liam donup kalmış, gözleri Tony'nin dehşet içindeki yüz ifadesine kilitlenmişti. Yaşadığı şok Liam'ı nefessiz bırakmıştı, olayların korkunçluğunu kavraması için gereken düşünce ve kelimelerle boğuşuyordu. Değişken bir ürperti ve ateş gibi bir sıcaklık hissetti ve aniden midesi bulanınca kendi ayaklarının üzerine şiddetle kustu.

Dizginlenemeyen bir öfke Liam'ın üzerine tsunami gibi çöktü. İçgüdüsel olarak eli silahına uzandı ama silahının yerinde bir boşlukla karşılaştı. Elbette ki silahını getirmemişti; ne de olsa iki FBI ajanıyla, meslektaşları ve arkadaşlarıyla olacaktı.

"Ne yaptın sen!" diye bağırdı Larsen'a, ağzının kenarını silerek. Sesi son derece yüksek bir perdeden yükselirken yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Tony'yi vurdun! Seni orospu çocuğu. Tony'yi vurdun!"

Yumruklarını o kadar sıkmıştı ki tırnakları avuçlarının içini kesiyordu. Larsen'ın üzerine atılmak üzereydi. Ama sonra kendini, hiç tereddüt etmeden kendisine doğrultulmuş silahın namlusuna bakarken buldu.

Larsen Liam'a, "Bunu sen yaptın!" diye bağırdı ve silahını sanki kolunun bir uzantısıymış gibi kullanarak ona doğrulttu. "Bu işin peşini bırakamadın! Sana durmanı söyledim ama sen ... lanet olası ... durmadın! Şimdi ne yaptığına bir bak!" Bağırırken Larsen'ın ağzından tükürükler saçılıyordu. "Buna değdi mi?" Silahını Liam'a çevirmeden önce Tony'nin cesedine doğru salladı. "Değdi mi lan?"

"Bunu ben yapmadım!" diye tersledi Liam. "Onu vuran psikopat sensin! Sen!"

Sanki Liam'ın sözleri tetikleyici olmuş gibi Larsen, bir anda duruşunu dikleştirdi ve kendinden emin bir şekilde durdu. İnanılmaz bir soğukkanlılıkla Tony'nin cansız bedeninin yanına çömeldi, silahını kılıfından çıkardı ve bir yandan kendi silahını elinde tutarken, Tony'nin hareketsiz eline onun silahını yerleştirmeye çalıştı. Kısa bir uğraştan sonra, Tony'nin cansız elini silahı tutacak şekilde ayarladı ve namluyu Liam'a doğru çevirdi.

Liam, Larsen'ın planını hemen anladı. Liam'ı öldür-

mek için Tony'nin silahını kullanacak ve ardından Tony'yi öldürmek için kullandığı silahı da Liam'ın eline vererek iki ajanın büyük olasılıkla akli dengesi yerinde olmayan Ajan Richter tarafından başlatılan bir çatışmaya girmiş gibi görünmesini sağlayacaktı. Liam'ın şu anki dağılmış hali, vücudunda uyuşturucu ve alkol izleri bulunması, yalnızca Larsen'ın uydurduğu şeyleri destekleyecekti.

"Ama neden?" Liam zayıf bir nefes aldı, tamamen kaybolmuş bir haldeydi. Öleceğini biliyordu ama neden?

Liam'ın gözlerinin içine bakarken Larsen'ın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ne olursa olsun, gerçekten üzgünüm. Ama ben bu dünyaya muazzam bir yükü omuzlamak için getirildim. Benim buradaki amacım, üçümüzün toplam hayatından daha değerli. Biliyorum ki sen ve Tony burada ne yaptığımı gerçekten anlasaydınız, ikiniz de bu uğurda kendinizi seve seve feda ederdiniz. Eğer içini rahatlatacaksa," dedi Tony'nin silahını Liam'a doğrultarak, "Josie tehlikede değil. Yaptığım şeyi hayat kurtarmak için yapıyorum, can almak için değil. Ben Harris veya Patel gibi bir canavar değilim."

Larsen, Tony'nin cansız elindeki silahın nişanını düzeltti ve bu hareket Liam'ın omurgasında ürpertici bir titreme oluşmasına neden oldu.

"Özür dilerim, Richter. Kişisel bir şey değil."

"Bu çok kişisel, seni pislik." Olanlara inanamayarak başını iki yana salladı. "Neden, Larsen? Kahrolası nedeni ne?"

Larsen derin bir nefes aldı. "Filmlerde yaptıkları itiraf olayını yapmayalım. Zaman kaybıdır ve hiçbir şeyi çözmez. Üzgünüm, Richter."

"Cehenneme git, seni bok herif."

Liam gözlerini kapadı, Josie'nin gülümsemesini hayal ederken güneşin yüzüne vuran sıcaklığını kucakladı. Patlayacak silah sesine ve onu takip edecek sonsuz karanlığa kendini hazırladı.

Ama sonra, tam Liam bunun gerçekten olduğunu düşündüğü anda, Leah Nachtnebel'in sesi, hedefini arayan bir ok gibi ormanın keskin havasını delip geçti.

"Silahını indir, Larsen," dedi Leah sakince.

Liam, zihninin kendisine oyun oynadığını düşünerek gözlerini açtığında, Leah Nachtnebel'in batmakta olan güneşin altın ışıkları altında orada durduğunu gördü. Batmakta olan güneşin ışığı beyaz takım elbisesini parlatıyor, onun gerçeküstü varlığını güçlendiriyordu. Makyajı ve saçları her zamanki gibi kusursuzdu. Bu kusursuzluğu, silahın dikkat çekici parlaklığı dışında hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Larsen'ın şakağına tereddütsüz nişan almıştı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ajan Richter, yaşama arzusunu yeni keşfetmiş yaralı bir av gibi bir Larsen'a, bir bana bakıyordu.

Larsen yavaşça Tony'nin cansız elindeki silahı bıraktı ama diğer elindekini bırakmadı.

"Silahını bırak ve geri çekil," diye talimat verdim. Tereddüt etti.

"Tabii cesedini teşhis etmesi için karını aradıklarında, Harris'e benzer bir şey bulunmasını istemiyorsan," diye ekledim.

Sonunda Larsen ikinci silahı da bırakıp geri çekildi. Yüzünü bana döndüğünde, kaşlarından ter damlıyordu.

"Siz—" Ajan Richter'in bakışları hâlâ aramızda gidip geliyordu "—birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Evet. Oldukça iyi," dedim. "Öyle değil mi Ajan Larsen?"

Liam hüzünlü bir kahkaha atıp Larsen'a baktı. "Kim Arundel Psikiyatri Hastanesi'ndeki dosyaları yok eden sendin, değil mi?"

Larsen önce bir şey söylemedi ama sonra kaşlarını çattı. "İşimizin korunması gerekiyordu."

"İşinizin mi?" Liam'ın delici bakışları şimdi bilenmiş bir çift bıçak gibi bana yönelmişti. "İnsanları öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Canavarlar." Larsen onu düzeltti. "Onlar canavardı, insan değil."

"Onlara ne derseniz deyin, ben başından beri haklıydım," dedi Ajan Richter başını iki yana sallayarak. "Harris ve Patel'i sen öldürdün."

"Evet," diye onayladım duygusuzca, ama bu Ajan Richter'i tatmin etmemiş gibi görünüyordu.

"İyi de neden?" diye üsteledi. "Sen küçük bir kızken Harris sana tecavüz etmeye çalıştığı için mi?"

"Pek sayılmaz." Güneşin son ışıkları yüzüme vururken, Larsen'la arama birkaç metre mesafe koydum. Üstümdekilere kan sıçramasına gerek yoktu. "Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordum, gergin bir sessizlik içinde dudağını ısıran Larsen'a.

"Bana ne söyleyeceksiniz?" diye sordu Ajan Richter.

Larsen'a konuşması için bir an verdim ama konuşmadı.

"Söylediğiniz her şey doğru," dedim. "Sekiz yaşındayken bir çocuğu bıçakladım. Acı içindeki bir ruhtu, bugün avladığım canavarların prototipiydi. Marketten eve doğru yürürken beni takip etmeye başladı. Beni zorla yere yatırıp bir bıçak çıkardı. Ben sadece masum, küçük bir kızdım. Ama onun kurbanı olmayı reddettim." Gözlerimi Larsen'a diktim. "Ancak bir konuda yanılıyorsunuz, Ajan Richter. Küçük bir kızken bıçakladığım çocuk Harris değildi."

Kısa süreli bir sessizlik zaten gergin olan havayı daha da gerginleştirdi.

"Bendim," dedi Larsen aniden ve gömleğinin yakasını ve kravatını indirerek boynundaki büyük yara izini gösterdi.

Larsen'ın Ajan Richter'e diktiği gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Sen mi?"

Larsen keskin bir nefes alıp verdi. "Çok sorunlu bir çocuktum, zaten çok fazla acıya neden olmuştum. Her zaman öfkeliydim. Bu öfkenin bir yere yönlendirilmesi gerekiyordu. Bu yüzden küçük bir kızı marketten eve kadar

takip ederek akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama o küçük kız, daha önce karşılaştığım veya bir daha karşılaşacağım hiçbir kıza benzemiyordu. Nadir bulunan biriydi, hatta milyarda bir görülen bir yaratıktı. O gün, bana korkunun ve acının ne olduğunu öğretti. Sanki kader bizi bir araya getirmişti; annemin beni sorunlu çocukların alındığı bir askerî okula gönderen adamla evlenmesine, mezun olduktan sonra da ordunun beni kapmasına ve denizaşırı ülkelere göndermesine neden olan kaderin cilvesi gibi. FBI'ın binlerce başvuru arasından benim başvurumu kabul etmesi de kaderdi. Ve cenaze günü, kader yine yanımdaydı."

"Ne cenazesi?" diye sordu Ajan Richter.

Cenaze töreninin anısı soluk bir fotoğraf gibi gözlerimin önünde belirdi. Üzerimize amansız bir yağmur yağıyor, yas tutanlar siyah şemsiyelerinin altında ağlıyordu. Sanırım uzaklarda, bir ağacın altında duran ve izlerken dudaklarını dua ediyormuş gibi hareket ettiren *adamı* fark eden tek kişi bendim.

Larsen, "Ortak bir tanıdığın intiharı," dedi.

"Larsen'ın çocukken taciz ettiği bir çocuk," diye açıkladım. "Larsen'ın çocukluğunda ona yaşattığı acı taşıyabileceğinden fazla geldi ve o da kendini öldürdü."

Larsen başını sallayıp dudaklarını ıslattı. "O gece beni ziyaret ettiğinde, bunun uzun zaman önce başladığı işi bitirmek için olduğunu biliyordum."

"Bir canavarla yolunun kesişmesi dışında yanlış bir şey yapmamış bir çocuk ölmüşken, onun yaşıyor olmasını kabul edemezdim," diye açıkladım.

"Peki ne oldu? Öldürme konusunda oldukça iyi görü-

nüyorsun. Larsen nasıl oldu da bir hedefken suç ortağına dönüştü?" diye sordu Ajan Richter.

"Hayatını sona erdirmeye ve gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmaya kararlıydım, ama sonra Ajan Larsen bana işini göstermek istedi. Ve gördüğüm şey ilgi çekiciydi."

"Seri katilleri öldürmek mi?"

Başımla onayladım. "O sırada henüz kimseyi öldürmeyi başaramamıştı ama hazırlıkları o kadar detaylıydı ki dışarıdan yardım alırsa başarılı bir operasyon olabilir gibi görünüyordu."

Ajan Richter başını sallayarak Tony'nin cansız bedenine kısa bir süre baktı, çenesi titriyordu. Ardından bana döndü. "Şimdi ne yapacaksınız? İzlerinizi kapatmak için Larsen ve beni vurup, bir sonraki Richter hatalarınızı fark edip yanlış sorular sormaya başlayana kadar devam mı edeceksiniz?"

Kısa bir sessizlik olduktan sonra Larsen hiç beklenmedik bir anda, kırılma noktasına gelmiş bir adam gibi kahkahalara boğuldu.

"Hatalar." Ajan Richter'e güldü. "Gerçekten hâlâ onun hata yaptığına mı inanıyorsun? Hata falan yok, değil mi Leah? Sana neden Harris diye sormuştum ama şimdi anlıyorum." Kahkaha atmayı bırakıp kaşlarını çattı. Gözlerini kısıp dudaklarını birbirine sıkıca yapıştırdı. "Düşün Liam, düşün, lanet olsun! Harris ve onun Kim Arundel'le olan bağlantısı. Harris'i bir sonraki hedefimiz olarak bilerek seçti çünkü Kim Arundel Psikiyatri Hastanesi yüzünden onunla arasında bir bağlantı vardı. Parçalanmış yüzü, müfettişlere Samantha Hayden'ın davasını hatırlatmak için bilerek yapılmış bir hareketti. O, yapbozdaki bir başka kritik parçaydı. Ve Lyft—" uzaklarındaki ana yol yönünü işa-

ret etti "—başka seçeneği olmadığı için binmedi Lyft'e. Bu da planlanmıştı. Takip edebileceğin bir iz bırakmak içindi. Yoksa neden şoförden kendisini yakınlarda bir yerde değil de Boston Senfoni Salonu'nda bırakmasını istesin ki?"

Ajan Richter her kelimeyi dikkatle dinledi.

"Bilet," diye araya girdi Ajan Richter, bir adım öne çıkarak. "Sonradan benzersiz el yazının tespit edileceğini bilerek imzaladın. Sonra da aynı el yazısını haritada kullandınız, Larsen'a o el yazısını kullanması talimatını verdikten sonra biletle ikisini eşleştireceğimi umuyordun." Liam duygusuz bir kahkaha attı. "Hatta bana katilin sen olduğunu söyledin. En başından beri. Tuval... Beyaz bir tuvalin üzerindeki kırmızı kan damlası gibi; göz önünde saklanması inanılmaz derecede zor. Bunu bana defalarca söyledin. Ve Patel. Büyük ihtimalle o zamana kadar beni takip etmişsindir. Ama—" başını eğip kaşlarını çattı "—neden? Neden bütün bunları yaptın? Beni şimdi öldüreceksen neden kurtardın?"

Larsen'ın kahkahası, boğulan bir kedi gibi kulaklarımı tırmaladı. Göğsü inip kalkarken ellerini şiddetle birbirine vuruyordu. "Bravo!" diye bağırdı. "Bravo, Leah. Bravo." Liam'a döndü. "Seni salak. Görmüyor musun? Seni öldürmek için değil, beni öldürüp yerime geçirmek için burada. Öyle değil mi, Leah?"

Gerçekten de öyleydi. Gözlerim tiksintiyle Larsen'a dikildi. "Onlarca yıl önce, cenazeden sonra seni ziyaret ettiğimde, bana kim olduğunu nereden bildiğimi sormuştun."

Larsen'ın vücudu aniden sertleşti, kasları bir yay gibi gerildi. "Sormuştum evet. Ordudan ayrıldıktan sonra kimse beni tanımıyordu. Sanki dünya için bir hayalete dönüşmüştüm. Kendi annem bile hor gördüğü oğlunu tanıma-

mıştı. Ama sen, o soğuk ve yağmurlu cenaze gününde göz göze geldiğimiz anda ben olduğumu biliyordun. Bir gün bana, kim olduğumu nereden bildiğini anlatacağına söz vermiştin."

Başımla onayladım. "Gözlerinden. Küçük bir kızken gözlerine ilk baktığımda, içlerinde gizlenen bir canavarın karanlığını gördüm. Siz canavarların hepinizde, doğduğunuz zaman üzerinize yerleştirilmiş bir işaret olur. Cenazede gözlerine baktığımda, işaretin hâlâ orada olduğunu gördüm."

"Bir canavar," diye mırıldandı Larsen, ardından titreyen parmaklarıyla gözlüğünü çıkarıp gözlerini kısa bir an kapattı. Şimdi inanılmaz derecede kırılgan görünüyordu, omuzları yaşlı bir adam gibi çökmüştü.

"Onu test ediyordun, değil mi?" diye sordu Ajan Richter şaşkınlıkla. "Gerçekten değişip değişmediğini görmek istiyordun."

Larsen'ın yorgun gözleri kısa bir süre Tony'nin vücuduna bakıp benim cevabımı bekledi. Cevap vermek yerine kafasına nişan aldım. Sırıttı ve sonra gözlerimin içine baktı. "Benden daha iyi olduğunu düşündüren nedir? Sen ve ben aynıyız. İkimiz de daha büyük bir iyilik için öldüren canavarlarız."

Başımı iki yana salladım. "Sen ve ben aynı değiliz. Sen insanları öldürürsün. Ben... Ben katilleri öldürürüm."

Tetiği çektim.

"Hayır!" diye haykırdı Ajan Richter. Tam da silahımın sağır edici sesi ormanda yankılanırken, bir grup kuş üstümüzdeki dallardan havalanıp ani bir telaşla kanat çırptı.

"Lanet olsun!" diye küfredip etrafında döndü. Silahımı indirdim ve Larsen'ın cansız bedenine doğru yürüyüp

başındaki kurşun yarasını inceledim. Boş gözleri sanki yargılıyormuş gibi bana dik dik bakıyordu.

Kafasına mükemmel bir atış. Bir canavar daha gitti. *Güzel.*

Derin bir nefes alarak duruşumu düzeltip Liam'a doğru ilerledim. Kolumu uzattım ve silahımı kendimden emin bir şekilde onun önünde tuttum.

"Al. Silah senin adına kayıtlı."

Ajan Richter silahı aldı, eldivenli ellerime kısa bir süre baktıktan sonra silahı egzotik bir nesneymiş gibi inceledi. Kendinden geçmiş bir halde silahı yavaşça bana doğrulttu. Hareketi görmezden gelip onun parlak, şok içindeki gözlerine bakmaya devam ettim.

"Bir el ateş et de elbiselerinde ve ellerinde barut parçacıkları bulsunlar. Polis geldiğinde, Larsen'ın Tony'yi vurduğunu ve senin de kendini savunmak için Larsen'ı vurmak zorunda kaldığını söyle. Gerekçe olarak Larsen'ın gizli kimliğini kullanacağız. FBI'a onun gerçek kimliğini keşfettiğini, Ethan Green adında genç bir psikopat olduğunu söyle." Kısa süre önce satın aldığım kayıtsız telefonu çıkardım.

"Larsen'ın Tony'yi vurduğu anın videosunu kaydettim ve yarın isimsiz olarak polise göndereceğim. Olaya karışmak istemeyen korkmuş bir tanık tarafından gönderilmiş gibi görünecek. Onlara koşan birini gördüğünü sandığını ama emin olamayacak kadar şokta olduğunu söyle."

"Sen... Tony'nin ölümünü kayıt mı ettin? Neden onu kurtarmadın?"

"Yeterli zaman yoktu ve senin, bu buluşmadan şüphelenip silahlı geldiğini varsaymıştım. Mantıken Larsen'ın Tony'ye silah çekmesinin ardından onu vuracağını düşün-

müştüm. Larsen'ın, Tony'nin silahlı olduğundan şüphelendiği için önce onu etkisiz hale getirmesi daha mantıklıydı. En azından ben öyle yapardım. Ama kendini suçlama. İçtiğin ilaçlar hâlâ muhakeme yeteneğini etkiliyor. Sen kimseyi öldürmedin. Larsen öldürdü." Empati yapıyormuş gibi görünmeye çalıştım. "Arkadaşın için üzgünüm."

Ajan Richter elindeki silah bana doğrultmaya devam ederek kaşlarını çattı.

"Bir süre sonra sana ulaşacağım. O zamana kadar kararını vermiş olacağını umuyorum."

"Ne kararı?"

Ajan Richter'in gözlerinin içine baktım. "Ben bir canavar mıyım yoksa canavarları öldüren kötü karakter mi? Biriyle işbirliği yapabilirsin, ama diğerini öldürmen gerekir."

Orada öylece durduk, ikimiz de sessizlik içinde donmuş, etrafımızdaki dünyanın renkleri solarken birbirimize bakıyorduk. Kehribar rengi gözleri dalgın, kararlı, şaşkın ama kendinden emin bakıyordu. Eğer Larsen'ın bahsettiği kader diye bir şey varsa, işte, kader bu adamı bana getirmişti. Doğruyla yanlışı ayırt edebilen dürüst bir adamdı. Aldığından daha fazlasını veren ve son nefesine kadar hayatını sarsılmaz bir azim, adanmışlık ve amaca odaklılıkla yaşamaya söz vermiş bir adam. Şu anda bu kararın ne olabileceğini tahmin edemesem bile doğru kararı vereceğine güvenebilirdim.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümsemeyle arkama döndüm. Yolda yürürken ayaklarımın altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Gökyüzü batmakta olan güneşin canlı renklerinden alacakaranlığın mavi ve turuncu tonlarına dönüşürken, ilk başta sadece gergin bir sessizlik oldu.

"Dur!" diye bağırdı Liam. Yürümeye devam ettim.

"Dur, Leah, yoksa ateş ederim!" Sesi titriyordu.

Yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Ne yapmaya karar verirse versin, öyle veya doğru kararı vermiş olacaktı.

"Leah! Tanrım! Dur!"

Durmadım.

Aniden, garip bir acı boğazımı yakmaya başladı, ardından göğsüme doğru ilerledi. Durup aşağı baktım, gerçekten beni vurup vurmadığını merak ettim ama bir kurşun yarasına dair hiçbir iz yoktu. Şaşkınlıkla donakaldım. Akşamın serin havası boynumu ve yüzümü okşarken, hayatımda ilk kez, daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyu yaşadığımı fark ettim. Sanki cam parçaları yutmuştum da içeriden beni kesiyorlardı.

Acı.

Acı hissediyordum.

Bu güzel duyguyu kucaklayıp yoğunluğunu hissettim. İçimi yakışı, onu hissedebiliyor olmam hoşuma gitti.

Peki, onu tetikleyen neydi? Bunca yıl uykuda kaldıktan sonra neden şimdi su yüzüne çıkmıştı?

"Kesinlikle muhteşem," dedim hayretle ve Emanuel'in beni beklediği anayolun kenarına park edilmiş arabama doğru yürümeye devam ettim. Hemen yolcu tarafındaki kapıyı açtı, gözlerine bir rahatlık çökmüştü.

Zamanın başlangıcından beri olduğu gibi, ilk yıldızlar yine gökyüzünde belirmeye başlamıştı. Yeni hayatıma adım adım ilerliyordum, kaderin benim için –ya da bu durumda Ajan Liam Richter için– sakladığı her şeyi kucaklamaya hazırdım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Üç Ay Sonra

Liam ürkütücü sessizlikteki koridorda ilerlerken çantasının deri sapını kavradı. Ona göre hiçbir şey sessiz bir ortamdan daha kötü olamazdı; bu ortam işkence dolu düşüncelere davetiye çıkarırdı. Başka bir birimden ajanın biri, kolunun altına sıkıştırdığı büyük bir dosyayla hızla yanından geçti.

Derin bir nefes alan Liam, Davranış Analizi Departmanı'nın kapısının önünde kısa bir süre durdu.

"Lütfen, Tanrım, lütfen sürpriz parti olmasın."

Başını arkaya yatırıp derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı.

İçeri adımını attığı anda, ani bir alkış tufanı koptu. Her yer renkli balonlar ve sarı olay yeri bantlarıyla süslenmişti. İş arkadaşları, üzerinde HOŞ GELDİN ÖZEL AJAN RICHTER yazan büyük pankartın altında ayağa kalkıp kahkahalar ve tokalaşmalar eşliğinde Liam'ın etrafını sardılar.

Oda tıklım tıklımdı. Bütün merkez buraya doluşmuş olmalıydı.

Herkese kafa tutan Martin, kardeşçe bir tavırla Liam'ın sırtına hafifçe vurdu. Heather ise ona uzun uzun sarıldı ve sarı olay yeri bandıyla sarılmış kitap büyüklüğünde bir hediye verdi. Kalabalığın arasından fırlayan Kovboy sırıtarak, sanki bir çatışmadaymış gibi iki eliyle çılgınca ateş etme hareketleri yaptı. Tony'nin pozisyonu Kovboy'a verilmişti ve tüm ofis bunu, amcasına yalvararak elde ettiğini biliyordu. Seri katillerle ilgili bir şeyler ona daha cazip

geliyordu—muhtemelen bu çarpık vakalar ilgi gördüğü ve medyada yer alabildiği içindi.

Şaşkın ama minnettar olan Liam gülümsemeye çalıştı. "Herkese teşekkür ederim. Geri dönmek çok güzel. Hepinizi çok özledim."

Kovboy neşeyle haykırdı.

"Yüce Tanrım." Liam iç çekti. "Seni bile, Kovboy."

Kovboy Liam'a başparmağıyla onay verince odadakiler kahkahalara boğuldu.

Liam herkesin kendisine bakması için ellerini kaldırdı. Kalabalığın gürültüsü yerini sessiz bir bekleyişe bıraktı. "Her neredelerse üstlerime de teşekkür etmek istiyorum..."

Birdenbire lacivert takım elbise giymiş, yaşlı, uzun boylu bir adam elini kaldırdı. Bu, FBI'ın başkan yardımcısı McCourt'tu.

Delici mavi gözleri etrafındaki her şeyi fark ettiğini gösteriyordu ve mükemmel bir şekilde taranmış gümüş rengi saçları kendinden emin duruşuyla uyumluydu. Yanında, yine kusursuz bir takım elbise giymiş genç bir siyahi kadın duruyordu. Doğal buklelerini disiplinli ve odaklanmış görünmesini sağlayan şık ve düzgün bir topuzla geriye doğru toplamıştı.

Liam onlara gülümseyerek başını salladı.

"Her neyse. Beni sorumlu özel ajan olarak atadığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bana duyduğunuz güveni hak etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Umarım sizi hayal kırıklığına uğratmam."

Kalabalık yeniden alkışladı. Liam, bu pozisyonun getirdiği ağır hayal kırıklığı hissinin açıkça belli olmamasını umarak onlara baktı. Bu birimi yönetmek için gereken ek

sorumluluk ve güç, ona uykusuz geceler yaşatmıştı. Hak edilmiş bir zaferden ziyade bir gerileme gibi hissettiriyordu. Larsen meselesinin ardından yaşananlar, FBI'ın itibarını Boston Canisi döneminden beri görülmemiş bir şekilde lekelemişti. Defalarca her şeyi geride bırakmayı düşünmüş olsa da o, batan bir gemiyi terk eden ve sevdiklerini boğulmaya bırakan biri değildi.

Liam'ın içinde bulunduğu koşulların hiçbiri kutlamaya değer değildi, özellikle de *o* hâlâ dışarıdayken. Şu an başka seçeneği olmadığı için onun taleplerine boyun eğmişti. Larsen'ı, Leah'nın bir dizi cinayetteki suç ortağı olarak ifşa etmek, daha önce benzeri görülmemiş bir kaosa yol açabilir, FBI'ın itibarını nesiller boyu ciddi bir tehditle karşı karşıya bırakabilirdi. Bu durum, kaçınılmaz olarak fon kaybına, Büro'daki işe alım çabalarının zayıflamasına ve toplu istifalara yol açabilirdi. Dahası, Tony'nin ölümü de Liam üzerinde büyük bir yük oluşturmuştu.

Liam dudaklarını büzdü, Tony'den bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama zaten onun onuruna beş tane anma töreni düzenlenmişti. İkisi orada merkezde, biri cenazesinde ve ikisi de ailesi tarafından halk ve basın için bir parkta düzenlenmişti. Liam'a kalsa bütün gün Tony hakkında konuşurdu ama karşısındaki insanların iyileşmeye başlaması ve işlerine geri dönmesi gerekiyordu.

"Burada bizimle birliktesin Tony," diye mırıldandı Liam, sonra yüksek sesle boğazını temizledi. "Bu muhteşem hoş geldin partisi için herkese tekrar teşekkürler. Ama eğer size bu sabah izin alıp pasta yemenizi ve benim şerefime ateş etmenizi söyleyeceğimi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

Liam, toplu iç çekişler ve mırıldanmalar karşısında hızla ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece şaka yapıyorum. Gidin pasta yiyin, ve şampanya şişelerini getiren her kimse, McCourt gitmeden açmayın."

Odadaki atmosfer bir anda değişti. Kalabalık alkışlayarak ve bağırarak memnuniyetini gösterdi.

Liam muhabbet eden kalabalığın arasından geçerek Larsen'ın artık kendisine ait olan ofisine doğru ilerledi. McCourt ve birlikte geldiği kadın da ona katıldı. Liam'ın dikkati, McCourt'un üzerindeydi ama ara sıra kalabalığın içinde ona iyi dileklerde bulunan yüzlere de odaklanıyordu.

Liam, McCourt ve kadın, ofisin huzurlu ortamına girdiler ve Liam kapıyı arkalarından kapatarak partiden yükselen hararetli konuşmaları hafif mırıltılara dönüştürdü.

McCourt, Liam'ın elini sıkarak, "Tekrar tebrikler. Bu pozisyonu hak ediyorsun," dedi.

Liam saygıyla başını salladı ve ardından elini uzatan kadına döndü.

"Ajan Valery Rose," dedi kadın gülümseyerek, kendinden emin, kehribar rengi gözlerini tamamlayan mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkararak. "Bana Rose derler."

"Memnun oldum Ajan Rose. DAD'ye hoş geldiniz. Şu anda her tür yardıma ihtiyacımız var."

McCourt sırıtarak kendi kahve lekeli dişlerini gösterdi. "Görüyorum ki parçaları birleştirmişsin."

Liam öyle yapmıştı. Tek soru, Rose'un işe alım sürecine neden dahil edilmediğiydi. Kovboy veya diğer departman değişiklikleriyle ilgili her konuda bilgilendirilmişti.

Liam'ın sessizliğini fark eden McCourt, "Zeki ve dramasız," diyerek sözlerini tamamladı. "Ben dramasız olanları severim. Larsen'ın geride bıraktığı pislik yüzünden

Büro'nun şu anda tam da ihtiyacı olan şey bu. Aramızda kalsın, onun yerini aldığın için mutluyum."

Ajan Rose dudaklarını büzdü, açıkça onaylamıyordu.

Kısa ve garip sessizlik McCourt ile Liam'ın cep telefonlarının senkronize bir şekilde çalmasıyla bozuldu.

"Bu ne şimdi?" diye homurdandı McCourt cebinden telefonunu çıkarırken. Liam masasına yaklaştı, çantasını yere bıraktı ve kendi telefonunu çıkardı.

"Tanrım," diye haykırdı McCourt, gözleri telefonunun ekranına kilitlenmiş halde genişlerken. Şok ve öfke karışımı yüzüne yansırken ekranına dokunup bir videoyu oynattı.

McCourt'un telefonundan, "Tüm şehir şokta," diyen bir kadın spikerin sesi yankılandı; ses tonu gerilimliydi. "Bizi evlerinden izleyen değerli izleyiciler, Newcastle adliyesinden canlı görüntülerimiz var! Newcastle'ın şebeke suyunu zehirlemekten sorumlu olan Harvey Grand'in cezaevinden serbest bırakıldığı görülüyor."

"Ne?" diye nefesini tuttu Agent Rose, McCourt'un yanına sıkışarak. Liam da hızla onlara yaklaştı. Kadın muhabirin büyük çift kanatlı giriş kapısının yakınlarında bir yer kapmak için mücadele ettiği canlı görüntüleri üçü birlikte izlediler.

"Hâlâ fazla bir şey bilmiyoruz, yalnızca Grand'in, derhal salıverilmesini talep eden savunmasının teknik bir hata sonucu dün gece geç saatlerde hakime sunulması nedeniyle davanın düşürülmek istendiği anlaşılıyor."

McCourt, "Kahretsin!" diye bağırarak ofisten çıktı ve neşeli sohbetlerin döndüğü odaya girdi. "Parti sona erdi!" dedi gürleyerek. Atmosfer çarpıcı bir şekilde değişti ve McCourt duvara monte edilmiş televizyona ilerlerken arkasından bir şaşkınlık dalgası yayıldı.

Liam ve Ajan Rose, açılan televizyonda protestocuların polis memurlarıyla çatıştığı adliye merdivenlerindeki itişme sahnesini ofisin kapısından izlediler.

GRAND KEFALETSİZ SERBEST BIRAKILDI! Koca harflerle yazılmış bu başlık, rahatsız edici görüntülerin üzerinde parlıyordu. Oda mırıldanmalarla dolup taşarken, havayı şaşkınlık ve öfke kapladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye başını iki yana salladı Rose. "Elli beş kişiyi öldürdü!"

Kapının pervazına yaslanmış, gözlerini kısıp uzaklara dalan Liam'ın düşüncelerine Leah Nachtnebel musallat olmuştu. Günlerdir ve gecelerdir, onunla yaşadığı her karşılaşmayı tekrar tekrar zihninde canlandırıyordu. Bu düşünce onu, nerede olursa olsun ve ne yaparsa yapsın ele geçiriyordu. Onun ilk kez piyano çalışını duyduğunda hissettirdiği şey... Çocukluğunu sorduğunda, yeşil gözlerinin ona bakışı... Kararlı elleriyle bıçak yarasına baskı yapışı, onun hayatını kurtarışı... Ve Larsen'ı, gözünü bile kırpmadan, soğuk ve kayıtsız bir şekilde öldürüşü...

Katillerin katili.

Beyaz bir tuval üzerindeki kırmızı kan damlası, tüm dünyanın gözü önünde.

Leah'nın sesi zihninde yankılandı. O bir canavar mıydı yoksa sadece canavarları öldüren kötü karakter mi?

Nerede olursa olsun, Leah onu hâlâ bir kuklacı gibi kontrol ediyordu. Parçalanmış ve adaletsiz bir dünyanın ihtiyaç duyduğu kötü kahraman o muydu?

Anna onun sayesinde hayattaydı, o ve büyük olasılıkla sayısız başka kadın da.

Harris'in kurbanlarından Ami Lee'nin babası Bay Lee,

"Biz inançlı bir aileyiz," demişti. "Nefretten zevk almıyoruz."

"Umarım yavaş ve acı verici bir ölüm olmuştur," demişti Bayan Lee ise. "Bu küçük kaparışı bana kim bahşettiyse Tanrı onu kutsasın."

Birbirine tamamen zıt iki görüş. İkisi de yanlış değildi.

"Eğer onun adaletini biz sağlamazsak, Tanrı sağlayacaktır," diyen Ajan Rose'un sesi Liam'ı düşüncelerinden çekip çıkardı.

"Pekâlâ, umarım Tanrı onu bizim için öldürür," diye sert bir şekilde karşılık verdi Heather, kalabalığın içinden belirerek. Kalabalık, televizyona ekranındaki manzaraya kilitlenmişti.

Ajan Rose gözlerini ekrandan ayırmadan duvardan uzaklaştı. "İzninizle," diyerek McCourt'a katıldı.

"Eyvah," dedi Heather, bakışlarını Ajan Rose'dan ayırmadan. "Lütfen bana eğlence polisi tuttuklarını söyleme."

"Nazik ol," diye gülümsedi Liam ona.

"Hı hı." Kollarını kavuşturdu Heather. "Peki, bununla ilgili ne yapacaksın?" Başıyla televizyona doğru sert bir işaret yaptı.

Son birkaç ayın korkunç anıları ve yoğun duyguları arasında dolaşırken, Liam'ın içine birdenbire bir berraklık doğdu. Sanki onu aylardır rahatsız eden sorunun cevabını nihayet biliyordu.

Oda, Mr. Grand'in adliye merdivenlerinden indiğini gösteren görüntülerle ürpertici bir sessizliğe büründü. Çılgın bir kalabalık etrafını sarmıştı. Onu, kişisel korumaları gibi hareket eden bir grup polis memuru koruyordu.

Mr. Grand aniden gazetecilerden oluşan küçük bir or-

dunun önünde durdu, mikrofonlara doğru eğildi ve sararmış dişlerini sergileyerek kocaman gülümsedi.

"Mağdurların ailelerine şunu söylemek istiyorum... Adalet yerini buldu. Ve eğer herhangi bir yayınevi veya TV yapımcısı hikâyemle ilgileniyorsa, tekliflerini iletmek için avukatıma ulaşabilirler."

Oda öfkeli mırıltılarla çalkalanırken, Liam tuhaf bir huzur hissetti. Sanki sonrasında her şey yoluna girecekmiş gibiydi. Adalet sistemi sayesinde değil, *onun* sayesinde.

"Canavar değil, onları öldüren karanlık bir kahraman," diye kendi kendine söylenerek ofis sandalyesi üzerinden paltosunu aldı.

"Ne dedin?" diye sordu Heather, onun yanından geçerken.

"Hiçbir şey."

"Nereye gidiyorsun?" diye arkasından bağırdı ama Liam onu duymazdan geldi ve kalabalığı yararak koridora çıktı.

Onu görmesi gerekiyordu.

Kötü karakterini.

Kâbusunu.

Kurtuluşunu.

Kıyametini.

Yeni başlangıcını veya değerli bir son vaadini.

SONSÖZ

Emanuel ile birlikte kahvaltı masasında oturuyorduk. Sabah güneşi odayı sıcak, altın rengi bir ışıkla yıkarken, Joanna mutfakta bizim için yemek hazırlamakla meşguldü. Japonya'dan doğrudan ithal edilmiş, yeni demlenmiş sençа çayımı yudumluyordum. Bir klasik müzik dergisine dalmıştım ki Emanuel'in bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Kahvesine bakarak, yaramazlık yapmış bir çocuk gibi konuşmaya başladı. "Birkaç ay önce, kampüste bir FBI ajanı beni ziyaret etti," dedi, sesi sakin ama yumuşaktı. "Seni korkunç şeylerle suçladı."

Başımı salladım. "Anlıyorum." Kısa bir tereddüt ettim. "Acaba... Bunlardan herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmek ister misin?"

Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, senin sırların umurumda değil. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Tek umursadığım bu."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve hayatımda ilk kez nutkum tutuldu.

Ona güven verici bir şekilde gülümsedim.

"Merak ediyordum da," dedim çayımı yudumlarken, "bu yaz benimle Avrupa'yı dolaşmak ister misin?"

Soru havada asılı kalırken güneş ışığı odayı aydınlatmaya devam etti ve önümüzdeki huzurlu sahneyi sıcak bir ışıltıyla doldurdu.

Emanuel'in yüzü parladı. "Bu bir şaka mı? Tabii ki isterim!"

"Öyleyse karar verilmiştir," dedim.

"Seni şehir merkezindeki kütüphaneye bırakmamı ister misin?" diye sordum. Onun için satın aldığım yeni BMW motosiklet dün gece yol kenarında bozulmuştu.

"Hayır. Trafik berbat. Metroya bineceğim."

Başımla onaylayıp dikkatimi elimdeki dergiye verdim.

* * *

Emanuel, kalabalık metro istasyonunda trenin gelmesini bekliyordu. İstasyon, hayatın farklı kesimlerinden ve her yaştan insanın telaşla yollarına devam ettiği hareketli bir yerdi. Uğultulu konuşmalar ve peronda yankılanan ayak seslerinin ritmik tıkırtıları havayı dolduruyordu; bir yerlerde ise bir bebek ağlıyordu.

Emanuel telefonundan gündeme bakarken, birdenbire başına kadar çekilmiş kapüşonuyla çok uzun boylu ve kaslı bir adamın ona doğru yaklaştığını fark etti. Yabancı, güneş gözlüğü ve tek kullanımlık bir yüz maskesi takıyordu; platformdaki diğer yolcular arasında hiç dikkat çekmiyordu.

Gizemli figür Emanuel'in önünde durup ona bir kâğıt parçası uzattı. Emanuel, merakla bir kaşını kaldırarak adama baktı.

"Üzgünüm, dostum, sanırım beni biriyle karıştırdın," dedi.

Ama adam, Emanuel'in elini tutup kâğıdı avucuna bıraktı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Emanuel, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak.

Adam, Emanuel'e bir an baktıktan sonra eğilip kulağına fısıldadı: "Bu, öte dünyadan gelen mesajın." Sesi çakıl taşları gibi pürüzlüydü. "Lēros."

Emanuel daha tepki veremeden, adam onu gelen trenin önüne itti.

Trenin acı freni ve kulakları sağır eden düdük sesi, çevresindeki histerik çığlıkları bastırıyordu. Kaosun ortasında Emanuel'in bedenine dayanılmaz bir acı saplandı; bu, daha kötüsünün habercisiydi. Emanuel acı içindeyken etrafındaki dünya bulanıklaşmaya ve titreşmeye başlamıştı, gerçek mi yoksa rüya mı olduğu anlaşılmayan bir şekilde Leah'nın sesi geldi kulaklarına.

"Lēros," diye fısıldamıştı sanki. Ölüme yaklaşırken zihninin oynadığı bir oyundu bu.

"Lēros, aşkım."

Karanlık Emanuel'in etrafını sararken, Leah'nın sesinin yankısı, hayata tutunduğu son dal oldu.